

சுனாதிபதயேநம .

ஞானனந்த சுபோதமாகிய

அதிர்ஷ்டபொக்கிஷம்

நன்னயத் தீயபாழின் னிழுதத்தி
 மேழதலா மா மேற்று
 வனமடசெ ம பனநேராய வாடடிமோட
 டி துணைசெய் வாறே போலத்
 தொனமைக் கெடா பொதரித்துப் பொறித்தமென்
 றுபாடனே தொன்று மாசுத்
 கனவாட வ செவ்நீடுக ககமகிழ்ந்தோ
 கிடமோட ரனநதுயப் பிரால்.

பு. ௨௩

திருமயிலை - இராமலிங்க முதலியா ரவர்களால்

பிடியறப்பரீசோதிக்கப்பட்டி,

செனனை .

சிறுறம்பல விலாசம்பிரேஸ் விற

தமிழ்க்கப்பட்டது

கணிதபத்யேநம் ;

சுதானந்த சுடோதமாகிய

அதிர்ஷ்ட பொக்கிஷம்.

இத்தேசத்துப் பெண்கள் கல்வி மில்லாமையினால் அஞ்ஞான நுரூபில் ஆழ்ந்திருக்கிறார்களென்பது யாவரும்புகுந்தெரிந்த விஷயமாக இருக்கின்றது. பெண்களுக்குக் கல்வி ஆவசியகொண்டதைச் சிலர் ஒப்புக்கொண்டாலும், அநேகப் பெண்கள் படித்து என்ன உத்தியோகஞ் செய்யப்போகிறார்கள் என்று, அவர்கள் படித்தால், புருஷருக்குடங்கி நடவரால் விததியா மிவக்தினால் நெட்டுப் போவார்களென்று, துராக்ஷேபஞ் செய்கிறார்கள். தெய்வபக்தியும் விவேகமும் நற்குணங்களும் கொண்டவதற்காகக் கல்விநற்பதே யல்லாது உத்தியோகமே செய்வதற்காகவோ? அல்லவோ. நெல்லுக்கிணக்கிற தண்ணீர், புன்முதலியபூண்கிவற்றிக்குமடையோகமாவதுபோலவும், பானத்துக்காக வெட்டுகிற குளம் ஸ்ராக முதலியவற்றிற்கும் உதவுகிறது போலவும், படித்துக்காக வைக்கும் விருகூழும் சீழல் முதலியவற்றிற்குமடையாகியவது போலவும் புத்தியின் அபிவிருத்திக்காகப் படிக்கப்படுங் கல்வி உத்தியோக முதலியவற்றுக்கும் சாதனமாகிறதே தவிர, படிப்பதற்கு உத்தியோகமட்டுங் காரணமென்று சொல்வது, குல்லையுக்காகத் தீயலையே யல்லாமல் தலைக்காகக் குல்லா அல்லவென்று சொல்வதற்குச் சமானமா யிருக்கின்றது.

...

சரித்துக்கு ஆகாரம் எப்படியோ அப்படியே கல்வியானது புத்திக்கு மிகவும் அவசியமாக இருக்கின்றது. நானுக்குநான் வளர்கின்ற சரித்ததைச் சுவாமி நமக்குக் கொடுத்திருந்தாலும் அதற்குத் தகுந்த ஆகாரங்களைக் கொடுத்துச் சொல்கியத்துக் கடுத்த காரியங்களையெல்லாம் நாமே தேடிக்கொள்ளாவிட்டால், சரீரம் வளரமாட்டாதே. அப்படியே கடவுள் நம்மை ஞானாத்மாவாகச் சிருஷ்டித்திருந்தாலும், நம் முடைய சுபாவஞானம் எவ்வளவும்போதாமலிருப்பதால் கல்வியென்கிற ஆகாரத்தைக் கொடுத்துப் புத்தியை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டியது நம்முடைய சுதானந்தமாகியிருக்கிறது.

“செவிக்குண வில்லாத போடிது சிறிது”

வயிற்றுக்கு மீயப் பகம்.”—என்று நிருபன்ருவநாயனாருஞ்சொல்
வியிருக்கிறார்

நம்முடைய மனம் பெப்படிப்பட்ட தென்றல், ஒருகணப்பொழுதாயினும் கம்மா இராமல் பூமண்டலம், ஆகாசமண்டல முழுவதும் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. நாம் கம்பளி நந்தாலும், வேலை செய்தாலும், படுத்திருந்தாலும், சித்திரையொட்டாலும், தன்னுடைய சஞ்சாரத்துக்கு எப்போதும் ஓர் வில்லை. தனக்குக் களைப்பமில்லை இளைப்பமில்லை என்றும் தித்தன்னாயது. இப்படியப்பட்ட மனத்துக்குக் கல்லியென்கிற துணைவனில்லாவிட்டால், கடிவானமில்லாத குகி மைபோலவும், கண்டபடி திரிபுங் குரங்குபோலவும், கரைகடந்த வெள்ளம்போலவும், கட்டுக்கடங்காக்காளைபோலவும் அது தேர்பெல்லாந்திரிந்து நம்மைத் துக்குணமாகிய காட்டிலும், கோட்டிலும், கல்லிலும், முள்ளிலும் இழுத்து முடிவில் நமக்கு மென்கிற பாதாளத்தில் தள்ளிவிடுமென்பதற்கு என்னாவும் எந்தேகரில்லை. இந்தக் காரணத்தைப்பற்றியே ஆண்பிள்ளைகள் உத்ததியோகத்தெய்ய விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் அவர்களுக்குப் படிப்பிப்பது வருக்காயிருக்கின்றது.

பெண்களுடைய மனமும் புருஷர்களுடைய சித்தமும் ஒரே தன்னாயா யிருப்பதால், பெண்களுக்குட்பட்ட கல்லியை போதியா விட்டால், அவர்களுடைய சித்தம் எப்படி நனவார்க்கத்திலே நிலை கொள்ளும்? “காக்கக்கொரு குதிரையும் வேண்டும், காற்றைப்போல் பறக்கவும்வேண்டும்” என்பதுபோலவும், “புல்லுண்ணாத பசுவும் வேண்டும் - பூணமாகக் சறக்கடிவேண்டும்” என்பதுபோலவும், ஸ்திரீகள் படியாதவர்களாயிருக்கவும் வேண்டும். உத்திரிகளாய் நடக்கவும் வேண்டும் என்றால், எப்படி நம்முடையபேரோதம் திறைவேறு! மாவக்கும் ஆசை பணிபாரத்துக்கும் ஆசையா?

“வில்லக்கொடு மக்களனையர் இலங்குநூல்

கற்றோமோ டேனையவர்.”

மனிதர்களுக்கும் மிருகங்களுக்கும் எவ்வளவு பேதமோ, அவ்வளவுபேதம் கற்றவர்க்குங் கல்லாதவர்க்கும் உண்டு என்று திருவள்ளுவ நாயனார் சொல்வதுபோல், ஆண்பிள்ளைகளுக்குப் படித்தவனுக்கும் படியாதவனுக்குமுள்ள பேதத்தை நாம் நாஸ்தோதும் காண்கிறோம். படித்தவன் கூடியவரையில் தன்னுடைய படிப்புக்குத் தகுந்த புத்தியும் நல்லொழுக்கமும் யாதொரு மானமான வீவனஞ்செய்

யத்தொத்த திறமையுமுள்ளவனாயிருக்கிறான். படியாதவனோ என்றால், பரமபண்டாய்மாடுமேயுக்கவும் விறகுதூக்கவும் மண்கல் முதலியவைகளை வெட்டிச் சுமக்கவும் மற்றும் பல கஷ்டமான வேலைகள் செய்யவுமே உபயோகப்படுகிறான். மேலும் கொலை திருட்டு கன்னம் பெருங்கொள்ளை முதலான குற்றங்களைச்செய்கிறவர்களெல்லாம் படியாதவர்களேயன்றி, படித்தவர்கள் அந்தக் குற்றங்களில் ஏதேனும் ஒன்றைச்செய்வதுமிகவும் அரிது. ஆடவர்களுக்குள் கற்றவனுக்கும் கல்காதவனுக்கும் ஏனாவைத்துப்பார்க்குமாடியான இவ்வளவு பாரதூர வித்தியாா மிருக்கும்போது, பெண்களுக்குமட்டும் படியாபலே என்கல் சகுணங்களும்கூடாருமென்று நினைப்பது வினே. படியாத ஸ்திரீகள் ஏதோ கடவுளுடைய கிருன்பயால் இவ்வளவாவது நல்ல வர்களா யிருப்பதற்கு நாம் ஆர்சரியப்படவேண்டியதைவிட்டு, அவர்களில் சிலர் ஆர்சருணமுள்ளவர்களா யிருப்பதற்கு ஆர்சரியப்பட இடமேயில்லை. கல்காத ஸ்திரீகள் விவேகிகளாயிருப்பது எவ்வளவு ஆர்சரியமென்றால், புடவர்கள் ஆடவர், குருடர்கள் அந்த ஆட்டத் தைப்பார்க்குமார்க்கோடறிக்கவும், ஊமைகள் பாடவும், ரெவிடர்கள் அந்தப் பாட்டைக்கோட்டு மகிழ்வுகொண்டால் எவ்வளவு அதிசயமோ அவ்வளவு அதிசயமான.

பெண்கள் கல்வி கற்பாறால், அவர்களுக்குப் பதிவிரதாதர்மம் முதலிய பகுணங்கள் அதிகரித்து, புருஷன்மேல் உண்மையானபக்தியும் சிகவாரமும்கூடாருமேனினி, அவர்கள் ஒருநாளும் புருஷன்குமேனிக வாகாட்டார்கள். நாம் இப்படிச் சொல்வது உண்மையென்பதற்கு எல்லாக் கல்விதர் உணர்ந்து புருஷர்களமேல் பாராது கேசமும்கூடாபுமுள்ள ஐரோப்பிய ஸ்திரீகள் சாக்ஷியாயிருக்கிறார்கள். புருஷர்களில் சிலருக்கே கல்விகற்றும் நற்குணமுண்டாகாமலிருப்பதுபோல, ஸ்திரீகளிலும் சிலர் வித்தையை அப்பியாசித்தும் பிரயோஜன மடையாமற்போனும் போகலாம். அந்தக் காரணத்தைக் கொண்டு ஸ்திரீகளுக்குப் படிப்பிக்கக் கூடாதென்று சொல்வது முற்றும் பொருத்தமில்லாததாயிருக்கிறது.

ஒருவன் தன்பெண்சாதிக்குக் கண்ணிருந்தால் அந்திய புருஷர்களைப் பார்ப்பாளென்று கண்ணில்லாத குருடையைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளச்சம்மதிப்பானோ? சில சமயங்களில் பிள்ளைக்குத் தாய்பால் கொடுக்கும்போது பால் புரையேறிப் பிள்ளை இறந்துபோவ

தனால் பிள்ளைக்குப் பால்கொடுக்கக் கூடாதென்று சொல்லலாமா? சகல பிராணிகளுக்குப் ஜீவாதாரமாகியிருக்கிற மழை, வெயில், காற்று முதலியவைகள் சில சமயங்களில் சிலருக்குச் சேதத்தை யுண்டிபண்ணுவதனால், பழை வெயில், காற்று முதலியவைகள் வேண்டாமென்று ஆபீணமிட்டுப் பறிக்கலாமா? அப்படி வித்தியாப்பிரபாசத்தினால் ஆபிரகத்திலொரு ஸ்திரீ அகங்காரங்கொண்டு கெட்டுப்போனாலும், அதனால் மற்ற ஸ்திரீகளையும் பழிசுக்கூடாதென்று விலக்குவது யுத்தரால். பத்தியான நாலவெயில் மருசல் நறுபாகத் தோன்றுவது, கமரலைக் கண்ணின் குற்றமேயல்லாது, வெயிலின் குற்றமல்ல, சர்க்கரைகாட்டி பது வாய்ச் குற்றமே அல்லாது சர்க்கரை பிண்குற்றமல்லவே. குறுணிமை மிட்டாலும் குருந்திக்கண் பல்ல நண்ணாததுபோல், சில பரிந்துர் திருத்தாமலி ருப்பது கபால நூர்க் குணமே தவிர, கல்விதால் வந்த குற்றமென்று சொல்வது அபர்த்தம்.

கலிவந்தம்.

“ பொருத்தநற் கலைதெரி யுரைவ கற்பத
நிருத்தியே மிகுமலர் றொந்த போய்மனல்
யருந்திடா துயிரதரு மருந்தை மனனா
அருந்திற் சாவமென் றனாத லொம்புபே.”

நல்லகல்வியை உணராத ஸ்திரீயினுடைய சபாபானது திருந்தி வளருமல்லாது, கெட்டுப்போயென்று சொல்வது, சாகும் உயிரை நீடித்திருக்கச் செய்யும் தேவாமிர்தத்தை மனிதர்கள் பிசித்தால் இறந்துபோவார்களென்று சொல்வதற்குச் சமானமென்று நீதிநூல் மாதரைப் படிப்பித்த வென்னும் அதிகாரத்திற் சொல்லப்படுகிறது.

சுவலோக கர்த்தாவும், சர்வஜ்ஞ தயாபரமும், சர்வநநியாயியும், சர்வ விபுவும், தம் ஸ்வருபியும், அகிலாண்டகோடி பிர்மமாண்ட நாயகரும், ஆதியந்த மில்லாதவரும், மனோவாக்குக் கெட்டாதவரும், பஞ்சேந்திரியங்கட்கு அறிந்தும், தேவாதிகேவரும், கோடி சூரியப்பிரகாசரும் பூதங்களுக்குக் காரணபூதரும், சூரியனுக்குச் சூரியனும், உடனுக்கு உடலும், உயிர்க் குயிருமாய், இந்த உலகத்தைப் போல அநந்தகோடி உலகங்களையும், அநந்தகோடி சந்திர சூரிய நகூத்திரங்களையும் உண்டுபண்ணி, அவைகளை ஆதாரமின்றி அந்தரத்தில் நிறுத்திக்காப்பவருட, கற்பகோடி காவங்களை நிமிஷமாகக் கழிக்கிறவரும், நித்திய நிர்மல நிர்விகார நித்தொந்த நிஷ்பிரபஞ்சப் பொருளும் ஆகிய பகவானைக் கல்வி அறிவினால் ஆறியலாமே அல்லாமல் வேறென்றினாலும் அறியக்கூடாதே.

நம்மை ஞானதீர்வாகப் படைத்து, நமக்காக அஸ்திவாரம் தூண் கவர் முதலியவைகளை வில்லாடலே பூமியாகிய பெரிய அரண்மனை வையக்கடி, ஆநாசமண்டபம் வளைத்து, நகரத்திரங்களாகியமுத்துமேற்கட்டி தூக்கி, அகலு நெய்யும் திரியும் தூண்டுகோலு மில்லாத சந்திர சூரியர் முதலிய திபங்களை மேற்றி, புல்பூண்டுமுதலிய பச்சை ரத்ந கம்பளங்களைக் கிழே விரித்து, ஸ்வர்ணச் சோடிகளாலும் நவரத்நங்களாலும் நானாவிக விழேக விசுத்திரமாகச் சீத்திரமண்டபத்தை அலங்கரித்து, மதுரமான கனிவர்க்கநாளுந், பரிமாபுஷ்பங்களும் நிறைந்த கோல மலையுமா, சிங்காத்தோட்டங்களையும், மலைகளாகிய உன்னத சிங்காசனங்களையும், நதி ஏரி குளமுதலிய நீரோடு உறைகளையும், சாமரத்தடாக்கங்களையும், ஆனை, குதிரை, செவ்வு முதலிய வாகனங்களையும் கெட்டுத்து, சமுத்திரங்களுமே மேசங்களாகிய மேளவாத்தியக் காசங்களையும், அன்னம் மரிக முதலிய நாடகசாலைப் பெண்களையும், குழியமுதலிய பசுக்களாகிய சங்குகவிந்வான்களையும், மேக கடல்களால் நீரிலாக்கி ஆநாசப்பெண்ணையும், வாயுவாகிய ஆலவட்டங்கடையுமா, அககிரியாகிய எமையற்காமனையும், சம்பளமில்லாத மூழியக்காசங்களாகியயரித்து, பின்னும் எண்ணிமுடியாத நன்மைகளையும், நவபோக்கியங்களையும் நமக்குத் தந்தருளிய பரமதயாள மூர்த்தியைக் கற்றறிந்த ஞானிகள் உணர்வார்களேயன்றி, கற்றறியாத மூடனவங்களை எப்படி உணர்வார்கள்?

பூகோளம், அண்டாஸ்திர முதலிய நூல்களைப் படியாவிட்டால், கடவுளுடைய பெருமையும், சர்வசக்தியும், மகிமைப்பிரதாபமும் ஸ்திதிகளுக்கும் எப்படியுண்டாகும்? அவாமிமினுடைய மகிமையை அடையாத ஸ்திதிகளுக்கு அவர்மேல் எப்படி பக்தியுண்டாகும்? அகந்தாநுபாயிருக்கிற வேதவிதிகளையும், நீதிசாஸ்திரங்களையும் படித்தறியாத பெண்கள் எப்படி நல்வழியில் நடக்கக்கூடுமோ? கோவிலில் தான் நெய்மழுண்டென்றும், கோவிலிருக்கிற விக்கிரகங்களைத் தவிர வேறேதெய்வமில்லை யென்றும் நினைக்கிற பாமர ஸ்திரீகள் மேற்படி விக்கிரகங்களில்லாத வீதிகளில் பாவங்களைச் செய்ய அஞ்சுவார்களா?

ஸ்திரீகள் படியாவிட்டால், யானையையும், மலையையும் பார்த்த குருடர் கையாகவல்லவோ முடியும்? அக்கதைகள் வருமாறு:— சில குருடர்கள் யானையை அறிந்துகொள்ள ஆசைகொண்டு, யானைக்காரனுடைய ஆனுமதியால் யானையைக் கைகளால் தடவிப் பார்த்தார்களாம். வாலைத்தடவி அறிந்தவன், யானை விளக்குமாறுபோ

லிருக்கிறதென்றும், காலேத்தடவி அறிந்தவன் யானை உடல்போல லிருக்கிறதென்றும், காலத்தடவி அறிந்தவன், யானை முறம்போலிருக்கிறதென்றும், துதிக்கையைத்தடவி அறிந்தவன், யானை உல்கல்கபோலிருக்கிறதென்றும் தங்கனில் தீர்க்கித்துக்கொண்டார்களாம். ஒரு குருடன் மலையைப்பார்க்க விருப்பங்கொண்டு மலைக்குப்போகிறவர்களைத் தொடர்ந்துபோய், தன் கையெட்டினவனாயிடுவ மலையைத் தடவிப்பார்த்து, தன் கையெட்டின உயரந்தான் மலையென்று சாதித்தானாம். அப்படியே கல்லாத பெண்களுக்கு ஈசுவரன் ரயமும் பிரமனும் எனும் உண்டாவது அசாத்தியமல்லவா ?

கடவுளினுடைய தீர்விய ஸ்ரீரூபத்தைக் குறித்தார் வேதாந்த விஷயங்களைக் குறித்தும். கல்லாத பெண்களுக்கு எவ்வளவுதான் போதித்தாலும், செவிடன்காசில் ஏங்கை ஊதின்னபோலவும், குருடனுக்குமுன் பந்தத்தைப் பிடித்தபோலவும், கல்லில் மலையெய்ததுபோலவும், காட்டுக்கெறிந்த மலையோலவும் அப்போதின் வியர்த்தமாய்ப் போவதேயொழிய உபயோகமாகாது.

குருமார் முகலானோர் சொல்லுகிற சாதாரணமான பிரச்சங்கங்களுக்குக் கூடக் கல்லாதவர்களை அபிதங் கண்டுபிடிப்பது வந்தது மாயிருக்கிறது. அவர்கள் சொல்லி அறிந்தவர்கள் அறிந்தோர், அவர்களுக்குப் பெரியவர்கள் சொல்லா நாவப்பொருளோ தாலாட்டாகமுடிகிறது. எப்படியென்றால், குருமார்முகலானோர் பிரச்சங்கம் ஆரம்பித்தவுடனே கல்லாத ஸ்திரீகள் அபிதங்கத்தின் பொருளை அறிந்துகொள்ளக்கூடா மாயால், மனவோரம்பித் தூங்கிவிடு. ஆரம்பிக்கிறார்கள், தாலாட்டு முடிந்தவுடனே மிளவர்கள் விழுந்தெழுவதுபோல, பிரச்சங்கம் முடிந்தவுடனே ஸ்திரீகளையே நித்திரையாய் முடிந்து விழித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். கல்லாத ஸ்திரீகள் வீணியோதனை பொண்ணுத்தானோ: கேள்வியின் பிரயோஜனம் இதுமீது, இரண்டுங் கெட்டவர்களாய்ப் போகிறார்கள். ஒபுருஷர்களோ! ஸ்திரீகள் இப்படிப்பட்ட ஸ்திதியிலிருப்பதுதான் உங்களுக்குச் சந்தோஷம்?

கல்விக்குத் தெய்வமாகிய சரஸ்வதியே பெண்ணென்று சொல்லுகிற இந்தத் தேசத்தார்கள் பெண்ணுபமா யிருக்கிற கல்வியைப் பெண்கள் படிக்கக்கூடாதென்று சொல்வது பூர்வோத்தர விரோதமாயிருக்கிறதே. புருஷர்களுடைய நாவுகளிலே வசிக்கிறதென்றும், தன்னைப்போன்ற ஸ்திரீகளுடைய நாவுகளில் பிரவேசிக்கிறதென்றும் யென்

யும், சாஸ்வதி பிரதிக்ஷை செய்யாமலிருக்க, பெண்கள் கல்விகற்றால் தொஷமென்ன?

உலகத்திலிருந்த பல கல்விபாணசன் பற்பல காலங்களில் பல விஷயங்களைப்பற்றி அவர்களுடைய ஆயுளெல்லாம் செலவழித்துக்கிரந்தருபமாகச் செய்திருக்கிற விஷயங்களே கல்வியென்று சொல்லப்படுகின்றன. அந்தப் புஸ்தகங்களைப் படிக்கிறவர்கள் அத்தனை விதவான்களுடைய புத்தியையும் ஞானத்தையும் சுலபமாகக் கிரகித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பரமப்பிரயோஜனத்தைப் புருஷ்களிடமிடும் அடைவது நான் நியாயமோ! பெண்களையும் அடையச் செல்வது நியாயமல்லவோ? இதென்ன அநியாயம்!

பெண்கள் படிப்பது பூர்வீகசம்பிரதாயமல்ல வென்பதாகச் சிலர் ஊர்வாதம்செய்கிறார்கள். பாட்டனும் தகப்பனும் படியாதமூடர்களை யிருந்தால், பிள்ளையும் மூடனாகவேண்டுமா? தகப்பன் உத்தியோகம் செய்யாமல் இருந்தால், பிள்ளையும் உத்தியோகஞ்செய்யக்கூடாது? பிராமணர்கள் வேதம் ஒதுதலையன்றி மற்றொரு தொழிலுமே செய்யக்கூடாதென்றும், அப்படியே மற்ற வருணத்தார்களும் தங்கள் தமையர்களுடைய தொழில்களைச் செய்யவேண்டுமென்றும், மனுநிதியிற் சொல்லப்பட்டிருக்க, இப்போது பிராமணர்கள் வேதத்தை உபேசைதபாசனிடமிடமிட, மற்ற வருணத்தார்களுடைய தொழில்களை ஆரம்பித்திருக்கொண்டு செய்யவில்லையா? வேதபாராயணத்துக்குப் புவிதியாகச் சட்டபாராயணமும், நவதிகஜீவனத்துக்குப்பதிலாக லௌகிக முனங்களுந் செய்கிறார்களோ. கல்ப்பை ஆபுதத்தைக்கொண்டு பூமியை மூறுகிற, விசுதொழில் செய்யவேண்டிய சூத்திரர் இதேகன்கிற ஆபுதத்தைக்கொண்டு கடிதமாகிய பூமியை உழுது ஜீவனம் செய்யவில்லையா?

இங்கிலிஷ்காரருடைய தர்மராஜிகத்தில் நம்முடைய பூர்வீக வழக்கங்களைல்லாம் விட்டு, நான்தோறும் சீர்திருத்தத்தையும் நாகரிகத்தையும் அடைகிற நாம் எதிர்களுடைய பாவத்தைக்கட்டிக்கொள்வதற்காகமட்டும் அவர்களை விஷயத்தில் பூர்வீகவழக்கத்தை அனுசரித்து அவர்களை அஞ்ஞானக் கடலில் அமிழ்த்துவது ரீதியோ?

பெண்கள் படிப்பது புராதன வழக்கமல்லவென்று சொல்வது அபத்தமேதவிரியதார்த்தமல்ல. திருவள்ளுவருடைய சகோதரிகளாகிய ஓனவை உப்பை உருவை வள்ளியம்மை முதலானவர்கள் கல்விகற்று அனேக பிரபந்தங்களைச் செய்யவில்லையா? சைவர்களுடைய பெரிய புராணத்தில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட நாயன்மார்களில் ஒருவரா

கிய காரைக்காலம்மையும், வைஷ்ணவர்களுடைய குறையாப்பாட்டி பாவத்தில் கூறப்பட்ட ஆழ்வார்களில் ஒருவராகிய குடிக்கொடுத்த நாச்சியாரும் பெண்களாயிருந்துங் கல்விகற்று அநேகம் ஸ்தோத்திரப் பாடல்களைச் செய்யவில்லையா? அன்றியும், சீதை, திரௌபதி, சந்திரமதி, தமயந்தி, சகுந்தலை முதலானவர்களும் மற்றுஞ் சில ரிஷி பத்திரிகளும் பாண்டியன் மனைவியும், கர்ப்பவீட்டு வெள்ளாட்டியும் படித்தவர்க ளென்பது விசித்தமாகத்தோன்றுகின்றதே, இம்மட்டோ? தற்காலத்திலும் தஞ்சாவூர் முதலான நகரங்களில் வசிக்கிற மாகாண தீரிகளும் படித்தவர்களென்பது சந்தர்ப்பசந்தமல்லவா?

நாலடியார், காரிகை முதலிய நூல்கள் மசேப முன்னிலையாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகலாலும், திருக்குறள், நாலடியார், காரிகண்டம் முதலிய நூல்களில் பெண்களுக்கு விருக்கவேண்டிய கற்புலக்ஷணம் முதலிய குணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகலாலும், புருஷர்களைப்போலப் பெண்களும் படிப்பதற்காகவே அந்த நூல்கள் செய்யப்பட்டன வென்பது திருஷ்டாந்தமாக இருக்கிறது. பெண்கள் படிக்கக்கூடாதென்பதுபேர்ப்படி கிரந்தகர்த்தர்களுடைய சித்தாந்தமாயிருந்தால், அவர்கள் பெண் முன்னிலையாகப் பாடவும், கற்புலக்ஷணங்களைப் போலவும் நிமித்தமிடில்லையே. ஆகலால் நாமுடைய கருதியை ஸ்தாபிப்பதற்கு மோற்சொன்ன கிரந்தங்களை மிகுதியாகவான லிகிதபூர்வ கருத்துகளாயிருக்கின்றன.

புரீமத் கம்பராமாயணம் பாலகாண்டம், நாட்டுப்படலத்தில்.

“பெருந்த டங்கட் பிறைதத லார்க்கெலாம்
 டொந்து செல்வமுங் கல்வியும் பூச்சலால்
 வருந்தி வந்தவர்க் கீதலும் வைகலும்
 விருந்து மனறி விளைவன யாவையே.”

என்று சொல்லியிருக்கிற விருத்தாந்தக் கொண்டு, கோசல நாட்டு ஸ்திரிகள் படித்தவர்க ளென்பதுவிளங்குகிறது. சிவசுந்தரி மணி, நாமகளிலம்பகத்தில்,

“வண்டுமொய்த் தாற்றும் பிண்டி வாமனால் வடித்த வண்ணால்
 உண்டுவைத் தனையரீபு முணர்விலா நீரையாகி
 விண்டுகண்ணருவி கோர விம்முயிர்த் தினையை யாதல்
 ஒண்டொடி தருவ தன்ற லொழிகநின் கலை யென்றான்.”

என்னும்செய்யுளால், சச்சந்தன் மனைவியும், ஜீவகன் தாயுமாகிய விஜயை பென்பவள் படித்தவளென்று தோன்றுகின்றது. மேலும், நாலடியாரில்,

“குஞ்சி யழகுங் கொந்தானைக் கோட்டழகு
மஞ்சளழகு மழகல்ல—நெஞ்சத்து
கல்லம்பா மென்னு நடிவு நிலைமையாற்
கல்வி யழகே யழகு.”

என்று சொல்லியிருப்பதால், மயிரழகும் வஸ்திர அழகும் மஞ்சளழகும் அழகல்ல. கல்வி யழகே அழகு என்பது தெளிவாய்த் தோனுகிறது. குஞ்சி யென்பது ஆணையிராதலால், மயிரழகை வேண்டினானால் புருஷர்க் கொடுத்துக்கொள்ளட்டும். சேலை கட்டுவதும், மஞ்சள பூசுவதும், பெண்களுக்குரிய அழகாதலால், அந்த அழகு மங்களுக்குரியதென்று புருஷர்கள் சொல்லத் துணியார்க னென்று கம்பிக்கேற்றார். ஆகையால், பெண்கள் படிக்க வேண்டுமென்பது மேற்படி நூலாசிரியருடைய கருத் தென்று பட்டப்பகல் போல வெளியாகிறது.

பெண்களுக்குக் கற்பிக்கக் கூடாதென்று ஒருநூலிலும் விலக் கப்படவில்லை. கணக்கும் எழுந்தும் கண்ணுக்குச் சமானமென்று ஆணுக்குப் பெண்ணுக்குப் பொதுவாகப் பல விதவான்கள் பாடி இருக்கிறார்கள்.

“எண்ணு மெழுந்து கண்ணெனத் தகுட்” என்று ஓளவையும்,

“எண்ணென்பயேனை யெழுத்தென்ப விவ்விதனெடுங்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு.”

என்று திருவள்ளுவர்பொருடும் சொல்லியிருக்கிறார்களே யின்னும்,

“கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர்; முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லாதவர்.”

என்ற குறளில் கற்றவர்களோ கண்ணுடையவர்கள், கலைதவர்களா முகத்திலிரண்டு புண்ணுடையவர்களென்று திருவள்ளுவ நாயனார் ஸ்திரி புருஷர்களுக்குப் பொதுவாகச் சொல்லுகிறாரேயல்லாமல், புருஷர்களுக்குமட்டும் சொல்லவில்லையே! குருடனைச் செந்தாமரைக்கண்ணன் என்பதுபோலும், அஷ்ட தரித்திரம்பிடித்தவனை அன்னபூரணி என்பதுபோலும், படியாத பெண்களுடைய கண்களை நீலோற்பலமென்று, வண்டென்றும், மானென்றும், மீனென்றும் மற்ற விதவான்கள் எவ்வளவுதான் வர்ணித்தாலும், நாமொரு நாளு மொப்பமாட்டோம். புண்ணென்றே சாகிப்போம். ஏனென்றால், திருவள்ளுவருக்கு மற்றப் புலவர்கள் அஃகஜாந்திரமல்லவா? கல்வி யென்னும் ஓளஷதப் பிரயோகஞ்செய்து மேலே சொல்லப் பட்ட புண்களைக் கண்களாக்காதவரையில் நாம் நம்முடைய கண்ணி

யை விடோம், கற்பு என்கிற பதத்துக்குக் கல்வி யென்று அர்த்தமாகிறபடியால், பெண்களுக்குக் கற்பு வேண்டுமானால் கல்வியும் வேண்டு மென்பது அந்தப் பதத்தினாலேயே விளங்குகிறது.

ஸ்திரீயும் புருஷனும் ஒருதேக மென்பது சர்வாத சம்மதமானதால், புருஷன்மட்டுமே படித்துப் பெண்சாதி படிக்காமலிருப்பது பாதியுடலிற் பிராணனும் பாதியுடலிற் பிராணனில்லாமலும் செய்கிற பாரிசவாயு போலும், பரீதி உடலை அலங்கரித்துப் பாதியுடலை அலங்கரியாமல் விடுவதுபோலும் மிருக்கிறது. இது எவ்வளவு வேட்கக்கேடும் சக்சுலியக்கூட்துமா யிருக்கிறதென்பதை யோசிப்புகள்.

பெண்கள் படித்தால் அவர்களுக்குச் சகலவிவேகமு முண்டாகுமானதால், அவர்கள் புருஷர்களுக்கு மாந்திரிகளைப் போலச் சமயத்தில் புத்தி சொல்வார்கள். காரியஸ்தர்களைப் போலக் கிரக கிருத்திடங்களை யெல்லாம் நடப்பிததுக் கொள்வார்கள். கணக்கர்களைப் போல வீட்டைச் சேர்ந்த கணக்குகளை யெல்லாம் எழுதிக்கொள்வார்கள். தாட்போலப் புருஷர்களைச் சமரசிப்பார்கள். காவற்காரனைப்போல வீட்டுப் பண்டங்களை யெல்லாங்காத்துக்கொள்வார்கள். நல்ல சுயம்பாக்களைப் போலப் புருஷர்களுடைய நாவுக் கிதமான பக்ஷணங்களைச் செய்துகொடுத்து உபரிப்பார்கள். வைத்தியர்களைப்போலப் புருஷர்களுடைய தேசம் மொள்கியங்களுக்குத்தே காரியங்களைத் தேடிச்செய்வார்கள். சந்தை வித்வான்சன் போல இன்பமான பதங்களைப் பாடியும், இங்கிதமான வார்த்தைகளைப் பேசியும், புருஷர்களுடைய வருத்தங்களைத் தீர்ப்பார்கள். உத்தர சூரே கிதர்களைப்போலப் புருஷர்களுடைய ஆபத்துக்கு உதவுவார்கள். புருஷர்கள் பிசகிடந்தால் அவர்களுக்குக் குறாவைப்போல உபதேசஞ்செய்வார்கள். பெண்களுக்குப் படிப்பிடமாய்மினால் இவ்வளவு நன்மைகளையும் புருஷர்க ளிழந்துபோவது எவ்வளவு பதியினம்! இப்போது பெண்கள் படியாதவர்களா யிருப்பதனால் புருஷர்கள் தங்களுடைய தொழிலைச் சேர்ந்த வெளிவேலைகளுடனே கூட வீட்டைச் சார்ந்த காரியங்களையும் வகித்துக்கொண்டு இரண்டு குதிரைகள்கட்டி யிழுக்கவேண்டிய பண்டியை ஒரு குதிரையட்டு மிழுப்பதுபோலத் தாங்கள் கிரமப்படவேண்டியிருக்கிறது.

பெரிய குடும்பங்களில் அநேக பந்துக்களும் பிள்ளைகளும் வேலைக்காரர்களும் இருக்கிறபடியால், அடிக்கடி கலகங்களும், மனஸ்தாபங்களும் உண்டாகுமே! குடும்பத்திலேயே படியாத அவிவேக சீரோம

வியாபிசுருதிகால், அவன் அந்தக் கலக ஏண்டைகளை நிவர்த்திசெய்ய வும், மற்றவர்களுக்கு புத்தி கற்பிக்கவும், அப்படிச் சாத்தியமாகும்? குருடனுக்குக் குருடன் வழி காட்டவும், முடவனுக்கு முடவன் சில படிவங்கற்றுக்கொடுக்கவும் கூடுமா? நிரகூலகுக்கியாபிருக்கிற தலைவியானவள் வேலைக்காரர்கள் செய்கிற திருட்டுகளையும் புரட்டுகளையும் மோசங்களையும் கண்டுபிடித்துப் பொருட்சேத மில்லாமல் குடும்பத் த அப்படிப் பராமரிக்கக்கூடுமா? 'மூடின் ஆஸ்தி - முழுவதும் நாஸ்தி' என்பது போலப் பெண்களுக்குப் படிப்பில்லாமையினால் தீரவியாஷ்டம் சம்பவிக்கவும் இடமுண்டாகின்றது.

பெண்கள் படித்திருந்தால் அவர்கள் வீட்டு வேலைகள் செய்கிற வேரையோக மற்ற வேர்களில் நல்ல புல்தகங்களை வாசித்துத் தங்களுடைய புத்தியை அபிவிருத்தி செய்யவும் குழந்தைகளுக்குப் படிப்பிக்கவும் தக்கவர்களாய் இருப்பார்கள். அப்படி யில்லாமையினால் ஸ்திரிகள் வீண் பேச்சாய், வாய் வார்த்தைகளும், கோளும், புறணியும் பேசி, துன்பார்க்கங்களைக் கற்றுக்கொள்ள இடமுண்டாகிறது. சில நூலாசிரியர்களுக்குத் தகப்பனைவிடத் தாய்மாராகவிடத்தில் அதிக பழக்கமிருப்பதனால், 'பிள்ளைமாரைப் பிடித்த சனியன் அரசமரத் தையுங் கூடப் பிடிசதனு' போலப் படிப்பில்லாத தாய்மார்களுடைய உறுமையையும் துக்குணமும் பிள்ளைகளையும் சாரும்படியாய் இருக்கிறது. புருஷர்களைப் பார்க்கிலும் பெண்களுக்கு அதிக அவகாசமான வேலிருப்பதால் அவர்கள் படித்தவர்களாய் இருந்தால் ஓளவை முதலானவர்களைப்போல அநேக பிரபந்தங்களை யுண்டுபண்ணவும் தூதனான காரியங்களைக் கண்டுபிடித்துச் செய்யவும் அதனால் உத்தத் தேரார் யுரோப தேராத்வைப் போலச் சிக்கிரத்தில் நுகரிகம் அடையவார் இடமுண்டாகும்பென்பது சுதலாலாகம்போல விளங்கவில்லையா?

பிள்ளைபெற்றவளைப் பார்த்துமலிபெருமூச்சு விட்டதுபோல, யுரோபதேசத்து நாகரிகத்தைப்பார்த்து நாம் பெருமூச்சுவிடவேண்டியதே யல்லாமல் பெண்கள் கல்விகல்லாதவனாயில் நம்முடைய தேசம் திருந்தவேமாட்டாது. பெண்களுடைய கல்வியினால் புருஷர்களுடைய கல்விபும் அதிகரிக்குமென்பது பிரகாசமாயிருக்கிறது. எப்படியென்றால், பெண்கள் தங்களைக் கல்வியில் வெல்லாமலிருக்கும் பொருட்டும், பிரகாசஞ்செய்யாமலிருக்கும்பொருட்டும் புருஷர்களுக்குக் கல்வியில் அதிக கவனமும் முயற்சியும் உண்டாகுமென்பதற்கும் எவ்வளவும் ஐயமில்லை.

கல்வி கல்லாத பெண்கள் எவ்வளவோ அழகுள்ளவர்களாயிருந்தும் அவர்களுடைய அழகானது எட்டிமறம் பழுத்ததுபோலும், பிரேதத்தை அலங்கரித்ததுபோலும், சுத்த நிஷ்பிரயோசனமாயிருக்கிறது. உயிரில்லாத முண்பாலைக்கு நனககள் பூட்டினாற்போல கல்லாத பெண்களுக்கு குண்டாகிய அழகினால் பிரயோசனமென்ன? அவர்களுடைய வாயைத்திறந்தால் அவர்களுடைய வார்த்தை புத்தி மான்களுக்கு எவ்வளவுங் கேட்கச் சகிக்காமல் கர்ணகடோரமாயிருக்கிறது.

அவர்களிடத்திற் பேசினால் நாசக நுச்சிற புத்தியும் பழுங்கிப் போமென்று பயப்படவேண்டியதாயிருக்கின்றது. சில புருஷர்கள் தங்கள் பத்தினிகள் எவ்வளவோ சுந்தரமுள்ளவர்களாயிருந்தும், அவர்கள் படியாதவர்களாயும் மதுரமான சர்ப்பாஷணஞ் செய்வதொத்தவர்களாயும் இருப்பதால் 'வீட்டுப் பெண்சாதி வேமடும், நாட்டுப்பெண்சாதி கரும்பும்' என்பதுபோல, சொந்தஸ்திரிகளைவிட்டு விட்டு அழகில் மூதேவிக்கு மூத்தவளாயிருக்கிற நாசிகள் பாசமே. கடையென்று ஒடுகிறார்கள். நாசிகள் கல்வி கற்று மதுரமாய்ப் பேசுவதே இதற்குக் காரணமாயிருக்கிறது. பெண்கள் கல்வி கற்றிருந்தால், அவர்கள் அழகில்லாதவர்களாயிருந்தாலும் அவர்களைப் புருஷர்கள் விருந்தபவர்களென்பதற்கு, பெண்களுடைய கல்வியானது புருஷர்கள் நாசிகள் வீட்டுக்குப் போகிறவழியைய அடைக்கு மென்பதற்கும் இதுவே நாட்சியமாம்.

ஒரு புருஷனுக்குத் தன் பெண்சாதிமேல் சுந்தேக முண்டாகி அவனைக் கண்டித்துத் தலைமண்டையுள்ளவையால் சோமநாயகனைச் சேருகிறதில்லை யென்று சத்தியம் பண்ணுமபடி கேட்டனாம். அவன் புருஷனுக்குத் தெரியாமல் ஒரு மண்டையோட்டை யெடுத்துத் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு தலை மண்டை யுள்ளவையால் விடபிசரிக்கிறதில்லை யென்று பிரமாணஞ் செய்துகொடுத்து பழைய படியே நடந்துவந்தனளாம். இப்படிப்பட்ட படியாத ஸ்திரிகளுடைய கற்பைப் புருஷன் தடிமெடுத்துக்கொண்டு காக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. பெண்கள் படித்தால், அவர்களுடைய கல்வியே கற்புக்குக் காவலாயிருக்குமென்பது நிச்சயமே.

“கிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யு மகளிர்
கிறைகாக்குங் காப்பே தலை.”

என்று திருவள்ளுவநாயனார் சொல்வது உண்மைதானே.

புருஷர்கள் தூரமான ஊருக்குப்போயிருக்கும்பொழுது அவர்கள் அனுப்புகிற அந்தரங்கமான கடிதங்களைப் பெண்கள் வாசிக்கத்தெரியாமையினாலே அந்நிய புருஷர்களிடத்திற் கொடுத்து வாசிக்கச் சொல்வதும், அவர்களைக்கொண்டே பதில் எழுதுவதும் வழக்கமாயிருக்கின்றது. பொருளுக்குத் திருடனை காவல்வைத்ததுபோலவும், கிளிக் குப்பூண்டையும், பசுவுக்குப் புலியையுந் துணைவைத்தது போலவும், ஸ்திரீ புருஷர்களுடைய அந்தரங்கங்களை அன்னிய புருஷர்கள் அறிவது எவ்வளவு பிரமாதமானகாரியம்? படித்திருந்தால், அவர்கள் சடாராகக் கடிதங்களை வாசிக்கவும், அதற்கு மறுமொழியெழுதவுங் கூடுமல்லவா?

ஸ்திரீகள் படித்தால் புருஷர்களுக்கு அடங்கமாட்டார்களென்று சிலர் சொல்லும் ஆகையினத்திற்குச் சமாதானம் சொல்லுகிறோம். புகழ் எவ்வளவு உடம்பு நந்தாலும் ஆகாசத்தாக்கு உட்பட்டிருப்பதுபோல, ஸ்திரீகள் எவ்வளவுபடித்தாலும் புருஷர்களுக்குத் தாழ்ந்தவர்களேயன்றி மேற்பட்டவர்களல்ல. கிருஷ்டிக் கிரமத்தில் ஸ்திரீயையப் பார்க்கிலும் புருஷன் சிவோஷ்டனென்பதற்கு அநேக சாக்ஷியங்கள் உண்டு. சகல சமயத்தார்களும் தெய்வத்தை ஆண்பாலாகப் போதுகிறார்களெல்லது பெண்பாலாக ஒருசமயத்தாரும் பேசவில்லை. கடவுள் முத்தி ஆணை உண்டுபண்ணிப் பிறகு பெண்ணை உண்டுபண்ணினதாகச் சகல மதஸ்தர்களும் நிராகேசுப்பதாக அங்கீகரிக்கிறார்கள். சர்வபலம், தைரியம், பராக்கிரமம், விவேகம், அறிவு முதலிய சாமாத்தியங்களில் ஸ்திரீகளைப் பார்க்கிலும் புருஷர்கள் விசேஷ சித்தவர்களென்பது நிஸ்ஸந்தேகமாயிருக்கின்றது. சில ஸ்திரீகள் மேற்கண்ட சாமாத்திய விஷயங்களில் சில புருஷர்களுக்கு மேற்பட்டிருந்தாலும் இருக்கலாம். ஆனால் அப்படிப்பட்ட சாமாத்தியமுள்ள பெண்களையும் புருஷர்களையும் எண்ணிப் பார்க்குமிடத்தில் புதுபலபராக்கிரமமும் புத்திகேசுண்யமும், விவேகமும் உள்ள புருஷர்களுடைய தொகை அதிகரிக்குமென்பதற்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. அரசர்கள், மந்திரிகள், பிரதானிகள், தளகர்த்தர்கள், படைவீரர்கள் முதலிய சகல அதிகாரிகளும் மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களும் புருஷர்களேதவிரப் பெண்களல்லவே.

இங்கிலீஷ் தேசமுதலிய சில தேசங்களில் தவிர, இதர தேசங்களிலெல்லாம் பெண்கள் பட்டாபிஷேகத்துக்கு அருகாக எல்லவொன்று திரஸ்கரிக்கப்படுகிறார்கள். இங்கிலீஷ் தேசத்திற்குட ராஜ்யமும்

பங்களில் புருஷசந்ததி யில்லாமற்போனால்மீட்டிர் ஸ்திரிகளுக்குப் பட்டங்கட்டலாமென்ற விதியிருக்கின்றது.

சத்துருக்களுடன் யுத்தஞ்செய்து வெயித்தல், துஷ்டநிக்கிரகர் சிஷ்டபரிபாலனம் செய்தல், சட்டசாஸ்திரங்கள் உண்பண்ணுதல், பாலம், இருப்புப்பாதை முதலியவைகளைக் கட்டுதல், ஆறு குளம், ஏரி முதலியவைகளை வெட்டுதல், காடுவெட்டிக் கரப்புதிருத்திப் பரி ரிடுதல், தேசாந்திரங்களிலும் தீபாந்திரங்களிலும்கொண்டு வியாபாரங் கள் செய்தல், நாட்டிலும் காட்டிலும் கடலிலும் கரையிலும் பல்வித மாகப் பாடுபடல் இவைமுதலிய தேசநன்மைக்கடுத்த சகல காரியங் களும் புருஷர்களால் நடத்தப்படுகின்றனவேயல்லாமல் பெண்கள் அந்த வேலைகளுக்கும் சத்தஅசபர்த்தர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்க ளுக்குச் சகஜமான துர்ப்பலம் அநதரியம்; பேதமைத்தனம், நாணம், அச்சமுதலிய குணங்களாலுப, கர்ப்பம், பிரசவ முதலிய துன்பங்க ளாலும் அவர்கள் கஷ்டமான தொழில்களுக்கும் மற்றை உத்தியோ கங்களுக்கும் அசக்தர்களென்பதை அவர்களே நினைவாதமாக நினைவுக்கொள்வார்கள்.

ஒரு தேசத்துக்கு இரண்டு அரசர்களிருந்தால், தேசகாரியம் உட்படிச சரியாக நடக்கமாட்டாதோ, அப்படியே ஒரு குடும்பத்து க்கு இரண்டு யஜமான்களிருந்தால், குடும்பகாரியம் ஒருபோதும் செய்வையாக நடக்கமாட்டாது. ஆகையால், ஒவ்வொரு நடுமபத் துக்கும் ஒவ்வொரு யஜமானனையிருக்கவேண்டுவது முசகியம். சரா சத்தியிலும், புத்தியிலும், வித்தையிலும், தேசகாரியங்களை நடப்பிக் குந் திறமையிலும், குடும்ப சமரசுகூணசெய்வதிலும் விசேஷ சபர்த் தர்களான புருஷர்களே யஜமானத்துவத்துக்கும் வேலாக்கியர்களான தால், ஸ்திரிகள் தெய்வத்துக்குப்படிபது நடப்பதுபோலப் புருஷர் களுக்கும் படிந்து நடக்கவேண்டுமென்பது வேதவாக்கியமாயிருக் கின்றது.

மேலும், ஆதியில் பெண்ணாவன் முந்திப்பவனெய்து புருஷ னையுங்கெடுத்தவ ளாதலால், அவன்மேல் புருஷன் அதிகாரஞ் செய்த தவும் அந்த அதிகாரத்துக்கு அவன் உட்பட்டிருக்கவும், பிரசவவே தனை முதலிய துன்பங்களை அனுபவிக்கவும், தெய்வசாபம் பெற்றுக் கொண்டவளா யிருப்பதால், அவன் எவ்வளவுபடித்தாலும் புருஷ னுக்கு அடங்கி நடக்கவேண்டியவளே யல்லாது அதிகாரமிக்கக் கூடாது.

ஆத்துமசுத்தியாகிய நெஞ்சிலக்கணத் தெரியாதவனுக்குப் பஞ்சலக்கணத் தெரிந்து பலமென்ன? புருஷன்மேல் இலக்ஷியமில்லாதவனுக்கு லக்ஷியம் (இலக்கியம்) தெரிந்து பிரயோஜனமென்ன? இங்கிதத் தெரியாதவனுக்குச் சங்கீதநதெரிந்து பலமென்ன? வீட்டுக்காரியத் தெரியாதவனுக்கு நாட்டுக்காரியத் தெரிந்து நன்மையென்ன? பாகசாஸ்திரந் தெரியாதவனுக்கு லோக சாஸ்திரந் தெரிந்து லாபமென்ன? பிண்டசாஸ்திரந் தெரியாதவனுக்கு அண்டசாஸ்திரந்தெரிந்து காரியமென்ன? ஆறையால், குணமில்லாதவனுடைய வித்தையெல்லாம் அவித்தாயமே, அவனுடைய ஞானமெல்லாம் அஞ்ஞானமே, அவனுடைய விவேகமோ, அம அவிவேகமே.

சகலபுருஷருக்கும் மேலான பரமபுருஷனும, பரமாத்மாவுமான நடவுருடைய கட்டளை சர்கோதங்கிருஷ்டரானதால், அந்தக் கட்டளைக்கும ராஜநீதிக்கும், தம்மத்துக்கும் விரோதமில்லாமல், புருஷன் சொல்லுகிற சகல கட்டளைகளுக்கும் பெண்சாதி கீழ்ப்படியவேண்டியவளாயிருக்கிறார். சிலவிஷயங்களில் ராஜாவைப்பார்க்கிலுங் குடிகள் விசேஷ புத்திமால்களாயும், கல்கிமான்களாய் மிருந்தாலும், ராஜாவினுடைய அக்கினக் துக் குடிகள் எப்படி உட்படவேண்டியவர்களோ, அப்படியே புருஷனைப்பார்க்கிலுங் ஸ்திரீ புத்தியிலும் வித்தவியும், விசேஷ பண்டிதர்திய முள்ளவளாயிருந்தாலும், அவள் புருஷனுக்கு அடங்கி அவனுடைய படுபிஷ்டப்படி நடக்கப் பாத் திப்பட்டிருக்கிறாள். அப்படியிருக்க, ஸ்திரீகள் படித்தால் தங்களுக்கு அடங்கமாட்டார்களென்று புருஷர்கள் மயப்படுவது வியர்த்த பிராந்தியே தவிர பண்டையல்ல.

புருஷர்களுக்கு உபகாரர்த்தமாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பெண் ஜன்மம் பிரியகரமா யிருக்கின்றது. இராததிரிகாலங்களில் பிரகாசிக்கிற தீபங்கள்போல சமசாரமாகிய அந்தகாரத்துக்கு ஸ்திரீகளே தீபங்களாயிருக்கிறார்கள். விருக்ஷஜாதிகளுக்கு அழகைக் கொடுக்கிற புஷ்பப்பங்களபோலவும் ஸ்திரீகள் விளங்குகிறார்கள். ஆனால் கல்வியில் லாமையால் வாசனையில்லாத மலர்களபோலவும், குடத்திலிட்ட விளக்கைப்போலவும், சாணைபிடியாத ரத்தினங்கல்போலவு மிருக்கிறார்கள். சில ஸ்திரீகள் தெற்கு வடக்கு தெரியாமலும், தங்களுடைய கையிலிருக்கிற விரல்தான் இத்தனை யென்று அறியாமலும் தீர்த்தமொட்டியமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட அவிவேகமுள்ள ஸ்திரீகளோ நமக்குத் தாய்மார்களாயும், சகோதரிகளாயும், பத்

தினிகளாய் மிருபபதால் நமக்கு எப்போதும் மூட்சகவாசமே நீர்
த்துவிட்டது. ஒரு புருஷன் படியாதவனுயிருந்தால் ஒரு சிமிஷமா
யினும் அவனுடன் நாம் சேர்ந்திருக்காட்டோம். நம்முடைய ஆயுள்
முழுதும் மூடஸ்திரீகளுடன் சகவாசஞ்செய்ய நாம் சம்மதித்திருப
பது சகவாசதோஷமோ, அல்லது வேறென்ன காரணமோ தெரிய
வில்லை.

கல்லாத ஸ்திரீகளுள் முதல் சிலரின் அருமை தெரியாதபடியால்,
அவர்கள் பிள்ளைகளின் படிப்பைக் குறைக்கமாட்டார்கள். பிள்ளை
களைப் படிக்கப் படிக்கத் தகுபவனாய் இருப்பவர்தான். உபாசதியாய்நும் கண்டிக்
குப்போது, அவர்களைத் தாபமாய் கண்டித்துப் படிப்புக்கு விகா
தஞ் செய்கிறார்கள். புருஷன் யிழந்து ஒரு ஸ்திரீயினுடைய பிள்ளை
கல்லியில் அதிகமுற்படுகிறானவனுள் தாய்பாடசாலைக்குப்போய்ப் படி
த்தக்கொண்டிருவான். அவன் விட்டிதான் பூசோஸம், வானசாஸ்திர
முதலிய புஸ்தகங்களை ஓயாமல் வாசித்துக்கொண்டிருப்பான். அவ
னைப் படிக்கவேண்டாமென்றுக் கூடவேலை செய்யுமாபடிக்கும் அவ
னுடைய தாய் சொல்லியும் அவன் கேட்கவில்லை. ஒருநாள் அவன்
வெளியே போயிருந்தசமயத்தில் அந்தப் பரமசண்டாஸி பிள்ளைமே
லிருந்த கோபத்தைப் புத்தகங்கரிடத்திற் காட்ட ஆரம்பித்தான்.
அவன் பூமிசாஸ்திரத்தைக் கழித்துப் பூமியின்மேல் எறிந்துவிட்டான்.
வானசாஸ்திரத்தைக் கழித்து வானத்திற் பறக்கூட்டினான்.
அத்தினி சாஸ்திரத்தைக் கழித்து அக்கினியிற் போட்டுவிட்டான்.
கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், தொகுத்தல் முதலிய விதிகளடங்கிய
கணிதசாஸ்திரத்தைக் கழித்துத் தூண்டுகளாக்கி, அவைகளைக் கூட்
டிப் பெருக்கிக் கழித்து குப்பைகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டான். இலக்
கண மென்றே நல்ல பெயரை வைத்துக்கொண்டு விகாரம், வேற்
துணை, விகற்பம் ஐயம், திரிபு, மயக்கம், வழு, அல்லழி முதலிய அவ
ருணங்களுடங்கிய அந்த தூலைக்கழித்து, ஒருமையைப்பன்மையாக்கி,
நெடியைச் குறிலாக்கி வல்லினத்தை மெல்லினமாக்கி, ஆண்பாலைப் பெ
ண்பாலாக்கி, பெண்பாலையும் ஆலியாக்கி விகாரப்படுத்தி, வேறுபடு
த்தி அந்த தூலின் குணத்தை அதனிடத்திலேயே காட்டினான். நியாய
சாஸ்திரத்தைக் கழித்து அநியாயஞ்செய்தான். தர்க்கத்தைக் கழித்
தன் குதர்க்கஞ்செய்தான். இவ்வகையாக ஒருசிலிஷத்தில் தன்பின்
கையின் படிப்பைப் பூண்டஞ்செய்துவிட்டான். அந்தஸ்திரீ படியாமை
மிஷஸ்பிள்ளைக்குச் சத்தருவானுள்ளன்பது பிரசன்னமல்லவா?

ஞானதேகத்தை வளர்ப்பதற்குக் கல்வி உபபடி அவசியமோ அப்படியே ஸ்தூலதேகத்தை வளர்ப்பதற்கும் கல்வி உபயோகமாகின்றது. கல்விபின்னால் உண்டாகிற மனோநீராகமும் ஞானசந்தோஷமும் நற்குண நற்செய்கைகளும் விபாதிக்குப் பிரதிபந்தங்களாயிருக்கின்றன. அப்படியே தேகசுத்தமும், கிரகசுத்தமும், கிரமமான ஆகாராதிகளும், தேகசவுக்கியத்துக்கு முக்கிய சாதனங்களாயிருக்கின்றன. ஸ்திரீகள் படியாமைபின்னால் தேகசுத்தம் இல்லாமலும் கிரகசுத்தமில்லாமலும் சமஸ்தோதிதமான பரிபக்குவ ஆகாரங்களைச் செய்யத் தவிராமலும் பரமபண வடிங்குப்படி ஒரேதன்மையான ஆகாரங்களைச் செலுத்துவது நற்கள். அதுபோல விபாதிக்குடமையான நம்முடைய தேகங்களை வைத்திருப்பதில் கையில் ஒப்புவிக்கும்படி சம்பவிக்கின்றது. இத்துறையானவை வைத்திருப்பதில் சிலர் இந்தலோகத்து மனுஷகலோப பாலோகத்துக்குப் பிரயாணப்படுத்தி அனுப்புவதில் கைதேர்ந்த பண்டிதர்கள் அவர்களில்லாவிடாமல் பாலோகம் குடியில்லாமல் பாலாய்போய்விடுவர். இந்த உலகத்திலும் ஜனங்கள் திரளாயிடுகிறது நெருக்குண்டு துன்பப்பட்டு வருவதற்கும். அந்த வைத்தியர்கள் கொடுக்கிற சுககண்ட மாதத்தினை வைத்துண்ட யாத்திரை. அவர்கள் மருந்து யா வந்திருந்தும் அவர்களுடைய ஞானமே மாறணம். அவர்களுடைய வைத்தியமே சைத்தியம். அவர்களுடைய கிருதமே மிருதம். அவர்களுடைய பஸ்மமே விஷமம். பபிருக்கு மழை எப்படியோ அப்படியே பிறருக்கு வந்திற்பேதி சாமுதலிய ரோகமே வைத்தியர்களுக்கு ரோகம். மற்றவர்களுக்குத் தேகத்தி லுண்டாகிற ஞானமே வைத்தியர்களுக்குப் பணம். இப்படிப்பட்ட வைத்தியர்களுக்குத் தப்ப மனமுண்ட பிறுஷ்கள் அகத்தியம் பெண்களுக்குக் கல்வி போதிப்பார்களென்று நினைக்கிறேன்.

படியாத ஸ்திரீகளுடைய அறியாமையால் தங்களைப் பலசித்திர வஸ்துகளுக்கு உடன்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். நியாயாதிபதிகள் சூறாவளிகளுக்குக் கால்விலங்குமட்டும் போடுகிறார்கள். ஸ்திரீகளோ வேன்றல் உலகைகப்பூண் கட்டினதுபோல பாடகம், பாசரம், தண்டை, சிலம்பு, கொலுசமுதலிய பல கால்விலங்குகளையும், காப்பு, தோடா, வளையல், கங்கணம், என்னும் பெயர்கொண்ட பல கைவிலங்குகளையும், முத்துயாலை, சந்திரஹாரம், கண்டசரம் முதலிய பல கழுத்துவிலங்குகளையும், தலைசங்கார மென்று பெயர்பெற்ற தலைவிலங்குகளையும் ஒட்டியாணமென்று சொல்லப்பட்ட, இடுப்பு விலங்குகளையும், மோதிரங்களாகிய விரல் விலங்குகளையும் தரித்துக்கொள்ளு

[illegible]

கல்விபின் பெருமை வாய்ந்தோராய் இருக்கின்றது. பி. ஏ. என். திருமூர் அந்நகரத்திற்கும் அண்மையுள்ளிருந்து பாடிவந்திருந்து சபைத் திற்கும் அந்நகரத்திற்கும் பன்னாடிபெருமோர் அலுவலையேதும் செல்வம்பொருளுஞ்சீரும் கல்விப்பொருளும் உண்டாயிருக்கின்றது. செல்வம் புத்தியாக்கெடுக்கும் கல்வி புகழ் வாய் கொடுக்கும், செல்வம் கொடுக்கக்கொடுக்கக்ஞாறியும் கல்வி கொடுக்கக் கொடுக்க னாறியும், செல்வம் சிலநாளில் நாஸ்திராயா, கல்வி அழியாத அழியாத செல்வம் திருடர்களால் அபகரிக்கப்படும், கல்வி யாவதாலும் உபராக் கப்படும், செல்வம் நம்மைச் சூஷ்டர்கையில் ஓடிவிடுக்தும், கல்வி நம்மை ஆபத்திலிருந்து தப்புவிற்கும், செல்வம் காமாகிகளை உண்டாக்கும், கல்வி காமாகிகளை நாசமாக்கும், செல்வர்களுடைய பேர் அந்நியதேசங்களில் அப்பிரசித்தம், கல்விமான்களுடையபேர் ஜகத் பிரசித்தம், கல்வியே தனம், கல்வியே கனம், அழகில்லார்க்குக்

பதுபோலக் கம்பாராயண மூலமாகச் சரஸ்வதி கற்பனைகளையும் கற்றுக்கொள்ளுகிறோம். காலமேகப் புலவரை படிப்பிடித்துக் கொண்டு 'ஓ கவிராயரே ! நீர் எங்கன்பேல் வசைபாடினாலும் உமையளிடோர் நிந்தாஸ்துதிபாடுந் திறமையை எங்களுக்குப் போதியுள்' என்றுவழிகாடுவதுபோல அவருடைய பாடல்களைக் கற்றுக்கொள்ளுகிறோம். வீரமாமுனிவரை விளித்து 'தேவபாவணி, தொன்னூல், சதுரகாதி முதலிய நூல்களைக் கற்பித்தருளார்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து கற்றுக்கொள்வதுபோல் அந்த நூல்களைப் படிக்கிறோம். இப்படியே பூர்வீக வித்வான்களெல்லாம் ஆராரியர்களாகவும், நாம் மாணாக்கர்களாகவும் இருக்குந் தனையேபோல், இலக்கண இலக்கியங்கள் யெல்லாம் கற்றுக்கொள்ளுகிறோம்.

படித்தவனுக்கு உலகமே ஒரு பெரிய புஸ்தகமாக இருக்கின்றது பஞ்சபூதங்களும், பூமியிலுள்ள பசுக்கள், மரங்கள், கடல்கள், நதிகள், முதலியவைகளும், வானத்திலுள்ள சந்திரன், சூரியன், நக்சத்திரங்களும், மேகங்களும் தத்துவஞானத்தைப் படித்தேசிக்கிற குறும்பாதிசனாயிருக்கின்றன. பூமியிலுள்ள நானுபேத ஸ்வரூபகோடிகளையும், விருக்ஷ ஜாதிகளையும், அநாத விருக்ஷங்களிலுள்ள பரகதத் தகமிடோன்று க்ஷலைகளையும், நவரத்தினத்தை யொத்த பரிமாணமுள்ள பங்குளையும், கற்கண்டு கட்டிபோன்ற பதாங்கனிகளையும், பல்வண்ணமுள்ள அழகிய பக்ஷிகளையும் கல்விமான் பார்த்துப் பார்த்து நோத்திராததத்தை யடைகிறான். வானப்பாடி, குயில், கிளி, பூவை முதலிய பக்ஷிகள் பாடும் சங்கீதத்தைக்கேட்டுக் குரோத்திராந்ததாத யனுபவிக்கிறான். அந்த ஆனந்தங்களைக்கொடுத்த பரமகிருபாந்தியை உடனே தியார்த்தி அந் மாநந்தத்தையும் அடைகிறான். படியாதவனே வென்றால், அந்த ஆனந்தங்களை அனுபவிக்கத் தெரியாமல் சஞ்சாமப் பிரேதரபோலக் கண்ணிருந்தும் பாராதவனாகவும், காதிருந்தும் கேளாதவனாகவும் மனமிருந்தும் நினையாதவனாகவுந் திரிகிறான்.

நல்ல புத்தகங்கள் படிக்கப்படிக்க எவ்வளவோ பிரியமாயிருக்கின்றன. அவைகளைப் படிக்கும்போது பசிதெரியவில்லை. பொழுது போவது தோற்றவில்லை. ஆகார நித்திரைகளில் அபேசக் கூழில்லை. மனவருத்தங்களெல்லாம் நீங்கிப் போகின்றன. இந்தக் காரணங்களைப் பற்றியே ஐரோப்பியர்கள் எப்போதுங்கிரந்தகாலேக்ஷுபஞ்செய்கிறார்கள். இந்தத் தேசத்துப் பிள்ளைகள் பாடசாலைகளை விட்டவுடனே படிப்பையும் விட்டுவிடுகிறார்கள். குற்றஞ் செய்கிறவர்களைக் கட்டித் தூக்குவதுபோலப் புஸ்தகங்களைக் கட்டித் தூக்குப்பல்கையில்லைத்

துவிடுகிறார்கள் பின்பு அந்தப் புஸ்தகங்களின் சாரம் எலிக்கும் கறையான் முதலிய பூர்சிகளுக்கும் உபயோகமாகிறதே தவிர நம்முடைய பிள்ளைகளுக்கு உபயோகமாகிறதில்லை. பிள்ளைவரத்துக்குப் போய்ப் புருஷனைச் சாகக்கொடுத்ததுபோலும், தாதுபுஷ்டிக்கு மருந்து சாப்பிட உன்ன புஷ்டியுர் போய்விட்டதுபோலும் சிலர் இங்கிலீஷ்முதலிய அன்னிய பாஷைகளிப்படிச்சு அரம்பித்து அந்தப் பாஷையுந் தெரியாமல் கொந்தப்பாஷையுந் தெரியாமல் எந்தப்பாஷையுந் தெரியாமல் ஆபாஷைகளிப்ப போய் விடுகிறார்கள். சிலர் அன்னியபாஷைகளில் புரணகிறபாஷைகளையி ருந்துங் கொந்தப்பாஷையைப் படியாமல் அநாதத்தில் விட்டுவிடுகிறார்கள். சுயபாஷையில் பிழைப்பில்லாமல் இரணகிறபேரேர்ந்தெழுதத்தெரியாமலும் தங்களுடைய பெயரையோ எரியாவெழுதத் தெரியாமலும் “வைத்தியநாதன்” என்பதற்குப் “பைத்தியநாதன்” என்று கையெழுத்து வைத்துக்கொண்டு சிலர் ஸ்கிக்கிறார்கள். ஸ்கோப்பா கண்டத்தில் கயபாஷையில் தன்னுடைய கையெழுத்தையே பி ருத்தா அழுத்தத்தெரியாதவனுக்கு ஒரு அற்ப உத்தியோகமடிங் கிடைக்கமாட்டாது. இந்தத்தேசத்தில் அந்நியபாஷையாகக் கற்றுக்கொண்டு கயபாஷை தெரியாமல் ஸ்கூப்பவர்சளுக்குே பிரபலமான உத்தியோகங்கள் கிடைக்கின்றன. அதற்காக நாம் பொறுமை கொள்ளவில்லை. இங்கிலீஷ், பிரான்சு முதலிய அந்நியபாஷைகளில் பல விஷயங்களைப் பற்றி அருமைபான அநேக கிரந்தங்க ளிருக்கிறபடியால் அந்தப் பாஷைகளைப் படிக்கிற இந்தத்தேசத்தார் அந்தக் கிரந்தங்களிலுள்ள அருமையானபொருள்கள் இந்தத் தேசத்து ஸ்திரீசளுடும் புருஷர்களுக்கும் உபயோகமாகும் பொருட்டு, கதேசபாஷைகளில் வசனகாவியங்கள் எழுதவேண்டுமென்பதே நம்முடைய மனோரதமா யிருக்கின்றது.

காவிய ரூபமாகிருக்கிற இந்தத்தேசத்துக் கிரந்தங்கள் அனேகருக்கு அப்பிரயோஜனமா யிருக்கின்றன. சில வித்வான்களுடைய பாடல்களை நாம் நாளிழுமுதும் பார்த்தாலும் அர்த்தம் விளங்கவில்லை. அவர்களுக்குத்தான் பயன்தெரியுமோ தெரியாதோ அதுவும் சந்தேகம். அவர்கள் எந்தத் தெய்வத்தின்மேலே பாடிபுருக்கிறார்களோ அந்தத் தெய்வத்துக்குத்தான் அர்த்தம் தெரியுமோ தெரியாதோ அந்தத் தெய்வத்தைக் கேட்கவேண்டும். அந்தக் கவினைச் சிறந்த வித்வான்களிடத்திற் காட்டினாலும் அவர்களுக்கும் பொருள் தெரியவில்லை. அந்தப் பாடல்களிற் பிரயோகிக்கப்பட்ட அரும்பதங்கள்

அறுசீர்க்குழந்தை டி. ல. யாசீரிய விருத்தம்.

சாசரியே புறமேகி வந்ததனை வரைவோங்கிச் சுபமென் னென்றேன்
 சந்திரோ ரகமென்றார் கோரமென்றார் மப்பகிநின்றேன் மாடா வென்றார்
 கொத்தாத்தேன் பலர்மொய்த்தார் வாசியெனத் தேறினே னுவன்ற மாவும்
 அத்தமுறப் குதி ராயொன்று சொல்கின்றார் எணமிஞ் தஞ்சி னேனே.

கற்புடை நகுந்தைப் பிறர் அரியவுட பிறருடைய கருத்தை
 நான் அறிவதே கவனம் காட்டு வாக்கொழி பாபத்தை யுங்கொடுத்
 திருக்கொள் சார்போடுநிற வார்க்குதகனியும் செய்கிற கிரந்தங்கனி
 றுமா காபலாய நகுந்தை கன அறிந்திருந்த விளங்காவிட்டால் அந்த
 வார்க்குதகனியை போராடும் அந்தை கொடுக்காது செய்யாமலும்
 ஊவாரோடல் மெய்யாக நகுந்தைவிடவா ரோடாத்தாரா. குருடனுஞ்
 சொல்லவும் கூடாது பார்க்குதகனியை நகுடன் கூத்தைப் பழித்தா
 றுமா. கொடும் பாண்டிய பழித்தா றா. அதுபோல் சில வித்
 வான்களுந், புகழேந்தையுந், கிளந்தைவர்களுந், வாரகநடையான
 பிரபந்தை வந்தையாரு டெய்குதிந், பிறர் செய்கிற பிரபந்
 தைகளையும் அன்புரிப்பாடு தேடிவரவேயானம் பண்ணுவதே அவர்க
 ளுடைய பழக்கமுமாகியிருந்தது. பண்டிதர் பாமரர் முதலிய
 சாபநுத்தர் பாரோகாபருபாடி சர்விரங்கன் பத்தியுநுபமான
 பிரபந்தைவருந், தத்திடு, மான பிபுதங்கனாடிந் சொத்து, சுத்
 திபு நாய விளங்குந் செய்யவேண்டுமென்பது கருது பிரார்த்தனையா
 டிடுங்கின்றது.

செய்யாவிடாந் நவ பரணம் சுகமரபு மிருதுவாய் மிருப்ப
 தான், உன் வாய்ப்புறத்தில் அன்புநுக்குப போதிக்கும் கல்வியும்
 மருணங்களுந் அவர்ந் நவ பருத்தியின் பதிர்நுரன்றாய் வேருன்றிக்
 கொள்ளார். மெய் பலர்களை மின்பு போதிப்பதினால் பிரயோஜன
 மின்று. மொய் வெள்ளி முதலிய பஞ்சலோகங்களையும், மெழுகு
 ஸ்பந்தகம் முதலியவைகளையும் நுக்கி இனகி யிருக்குமென்புமுதுவே
 ண்படிய விஞ்சுங்கனாடிந் நவகனாடிந் பாத்திரங்களையும் செய்துகொ
 ள்வதுபோலவும், பஞ்சு மண்ணக்கொண்டு பல கடாதிகள் செய்
 வதுபோலவும், உழுது திருத்தி இளக்கமாயிருக்கிற நிலத்தில் வேண்
 டிய தானியங்களை விதைப்பது போலவும், இளமைப் பருவத்திலே
 விதையைமையும், நற்புத்தியையும் கற்பிக்கவேண்டும். “விளையும் பயிர்
 முளையிலே தீரியு” மென்பதுபோல, நற்குணமுந்துர்க்குணமும் சிறு
 பிராயத்திலே உண்டாகித் தேகத்துடன் வளருகிறபடிபால் பயிரிட்ட
 வன் அடிக்கடி கழிப்பிடுங்கிச் சர்வஜாக்கிரதையாகப் பயிலாக் காப

பாற்றுவதுபோல சிறுவர்களுடைய புத்தியில் துர்க்குணமாகிய களைகள் வளராதபடி தாய் தகப்பன்மார்கள் எப்போதும் எச்சரிக்கைய யிருக்கவேண்டும். சிறு பிள்ளைகளுடைய ஒவ்வொரு வர்த்தையை யும் செய்கைகளையும் கடைகளையும் கவனித்து அவர்களிடத்தில் நன்மைபடக் காணும்பொழுது பிரியத்தைக் காட்டியும், தின்மைபடக் காணும்பொழுது சஞ்சல புத்தி சொல்லியும் நயமும் படமுமாகப்பிள்ளைகளை வளர்க்கவேண்டும். பிள்ளைகளை அதிகாரமிக் கண்டிப்பதனால் அவர்கள் காப்பதையெல்லாம் நம்பாதபடி பொய்களைச் சொல்லிவா, சாபம், பழைய கற்பனையை துர்க்குணங்களைக் கற்றுக் கொள்ளவும் ஆஸ்திரேலிய நாட்டிலுள்ள தாய் தகப்பன்மார்களிடத்தில் வெறுப்பு உண்டா சூரனதால், பிள்ளைகளை அதிக கண்டிப்பு செய்வது தகுதியில்லை பிள்ளைகள் குற்றஞ் செய்தாலும் அனாதப்பொய்சொல்லி மனஸ்க்காமல் உணர்வாய் ஒப்பிக் கொள்வார்களானால் மெய் சொன்னதற்காக அவர்களிடத்திற் பிரியத்தைக் காட்டவேண்டுமேதவிர அவர்கள் செய்த குற்றத்தையுடைய மாரட்டக்கூடாது. தாய் தகப்பன்மார்கள் நல்லழியில் நடத்தாத பிள்ளைகளுடைய நல்லழியில் நடப்பார்கள். அவர்கள் உறுப்பியில் நடந்தால் பிள்ளைகளும் துண்டார்க்கத்தில் நடப்பார்களானதால் தாய் தகப்பன்கள் எப்போதும் புண்ணிய வழியிலே நடக்கவேண்டும்.

பிள்ளைகள் விளையாடுவதற்குள் தாய் தகப்பன்கள் முதலான நன்மைகள் விளையாடாமல் பிள்ளைகள் எப்போதும் விளையாடவும் இடங்கொடுக்கவேண்டும். கொட்டைகளுடைய பழக்கம் பார்ப்போடு பழகுவதற்குச் சமாளமானதால் துர்க்குணங்களைத் தவிர்த்து எப்போதும் சக்திசகவாகப் பண்ணுப்படி அச்சுறுத்தவேண்டும். அகேசுப் பிள்ளைகளைப் பெறுகிற உடம்பாட்டுமேயன்றி அவர்கள் நல்லவர்களாகக் குகிற விஷயத்தில் எவ்வளவு கவலை வைக்கமுடிகிறது. கிராமவாழ்மான காட்டில் தானே வளர்ந்து தானே விளக்கிற பாரம்போல் பிள்ளைகளுடைய நடக்கையால் கவலையாமல் உதவிசாராய் விட்டுவிடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் பக்கவாத்திற்குச் சத்துருக்களாயிருக்கிறார்கள். பிள்ளைகளை மாதாபிதாக்கள் தங்களுடைய ஸ்வேசசையாய்ப் பெறுகிறார்களே யன்றித் தங்களைப் பெறுப்படி மாதாபிதாக்களைப் பிள்ளைகள் கேட்டுக்கொண்டதேயில்லை. அறையி லிருக்கிறவளை யிழுத்து அப்படிதில் விட்டு வேடிக்கை பாட்டபது போலவும், விருந்துக்கமழ்த்து விஷத்தைக் கொடுப்பதுபோலவும் உருவில்லாமலிருந்த பிள்ளைகளை உருவாக்க உலகத்திற் கொண்டுவந்த தாய்

சுதந்திரப்போராட்ட அலகுகளுக்குச் சிறு பிரதாயத்திலே நற்குணங்களைப் போதியாமல் அவர்கள் ஆழமடனவற்றையில் துவண்டர்களாகக் கஷ்டப்பட்டபடி விடுவது பெரிய புக்திரக்ததோகார பிரந்க்கிறது.

[illegible]

சிறப்பிடத்தில் தான் நகுபயன்மாரார் அடங்கி கொண்டிருக்கத்
 திறன் கொண்டுள்ளார். அந்த நுணர்வு விற்திறந்த ஒரு ஐரோப்பிய
 விதிபலவாதி துறையுடைய கீழ் விளங்கியேன். அவன் புண்ணியப்
 பிள்ளை. பொறுமைக்கு முன்பு, நான்கு கலாஞ்சிரம், நவ
 துணைபாத்திரம், கற்பலங்காரி, கணபுரார், அற்புதசுந்தரி, அம்
 மிலே மருதி, விழாபலிநாணி, விவரம் பூரணி, அவன் வாழ்ந்தபுத்
 தார, மந்திரத்திரம், ஆடாநாட்டிரம், அழையாத மாங்குயில், துடாத
 மலர்விராணி, உறந்த மலங்குயில், பாற்றில்லாத் தங்கம, அகிலம் மா
 மலங்குயில், கோதிலலக்க திரை, துறையில்லாத் சந்திரன், அவனைப்
 பார்த்தாலும் பசிதிறும், கண்டாலும் களிதிறும், அவன் பிராணன்
 போனாலும் ஒரு பொருள் கொண்டு நுணர்வான், பாவமென்றால் பாம்
 மைக் கண்டதுபோல நடுங்குவான், அவன் எவ்வேலை செய்தாலும்
 கடவுளுடைய திருபாதத்தை மறவான், அவன் எந்த உயிரையும் சொந்த
 உயிர்போல எண்ணி உபகரஞ்செய்வான், கணவனுக்கு அற்பு
 தநுத்தமுமில்லாமல், குழியுபகாரங்களை யெல்லாம் தானே தாங்கிக்
 கொள்வான், குழிப்பத்திற்கு வேண்டிய பண்டபதார்த்தங்களை யெல்
 லாம் தச்சகாலத்தில் வேசிநுதலவைத்துக்கொள்வான், வரவுக்கு மின்

சின்ன செல்வுசெய்யாள். தன்னுடைய அர்ச்சுனாச்சுத்தகுந்த காரியங்களில் யாதொரு குறையும் செய்யாள். தன் வீட்டுக்காரியங்களை வெளியேலே பேசாள். பிறர்மேல் நின்றதயான வார்த்தைகளைத் தானும் பேசாள்; பிறர் பேசவும் இடங்கொடாள்.

அவளுடைய உள்ள மொபடி சிம்லரோ அபடியே அக்ரு
டைய தேகமும் ஆடையார் எப்போதும் பரிசுதமர் இருக்கும். அவ
ளுடைய வீடு, பாத்திர முதலியவைகளைத் துலக்கி எப்போதும் கண்
ணாடிபோல் வைத்திருப்பார். அசத்தொன்பது மருத்துக்குவேண்
டுமானாலும் அவன் வீட்டில் உச்சிப்பாடாது. அவளுடைய முடித்தனம்
பாங்கும் மேலா பரியாசம் அறாது அற்புதம் என்று யாவரும்
மெகதவார்கள். அந்தத்தா னேவைதோன் தோடும் தனித்தான்
தலை பொடித்து என்ரு பட்டம் சபாநாதர்களுடா, அவளுடைய சந்
புக்குத் திங்குமையார்கள். அவன் உயர்ந்தார்கள் மிதிடாகவும
வினேகமாகவும நடப்பயிச்சுந் தன்னாமினம் அவன் என்ரு வேலை
களைபும் தாங்ககோ மாவேற்றாகத்து வன்மைது யுமபாபிச்சம்.

அவ்வாறாய்வு செய்து பார்த்து, அவர்களுடைய அபிப்பிராயங்களைக் கேட்டு, அவர்கள்
வாகப்பட்டால் வேண்டிய கருப்பை நூல், அவ்வாறு எடுத்தால் மிகுந்த
இறங்காதவர்களுடைய அபிப்பிராயம், அவ்வாறு எடுத்தால் மிகுந்த
முன்னவர்களுடைய இரகசியங்களைப் பார்த்து, அவ்வாறு எடுத்தால் மிகுந்த
வந்தவர்களுடைய அபிப்பிராயம், அவ்வாறு எடுத்தால் மிகுந்த
கமகமவென்று விட்டால் மிகுந்த
மணங்கூர், அவ்வாறு எடுத்தால் மிகுந்த
மணங்கூர், அவ்வாறு எடுத்தால் மிகுந்த
விடக்கூடாத அவர்களுடைய அபிப்பிராயம், அவ்வாறு எடுத்தால் மிகுந்த
கள், அவ்வாறு எடுத்தால் மிகுந்த
த்தான்பு எல்லா புத்தகங்களைப் பார்த்து வந்தவர்கள், அவ்வாறு எடுத்தால் மிகுந்த
வாகப்பட்டால், அவ்வாறு எடுத்தால் மிகுந்த
வர்கள்.

கணவனே அவளுக்குத் தெரி. கணவனே அவளுக்குத் தெரி. பர்தி, தாயுடன் கூடியவரும்தே அவளுக்குப் பட்டாணத்தர் பர்த்தாஜ் நக்கு மிடம், காடாருநுதாலும் அது அவளுக்கு மாஜதாவிக்குச் சமான், பட்டணமா யிருந்தாலும் பர்த்தா ஜல்லாத திடையே பர்தி. கணவ னுடைய பக்கமே அவளுக்கு எக்காததிரா. அவளுக்கு என்ன துல பர்த்தாலும் கணவனுடைய கிரபாநோகம் பட்டால் அவளு

அவ்வாறு நடந்தால் அவர் துறியணைக்கண்ட பனிபோல் நீங்கும். அவனாகத் தான் வளம்பு பாக் கிய நிருதா துர சனவனுடைய கிருபை மட்டுமா நீங்கினால் ஜலத்தை விட்டு நீங்கிய தாமரைபோலவும், நிலத்தை விட்டு நீங்கிய பரிப்போலவும் ஆய்விடுவான். கனவனுடைய மனமும் அவனுடைய மனமும் ஒன்றாயிடுவதால் கனவனுக்கு எதில் வீருப் படுதோ அதுவே அவனாகுமா விருப்பம். கனவனுக்கு எதில் வெறுப்போ அதுமே அவனுக்கு வறுப்பு. சனவன் புகித்தால் அவன் புகித்தால் அவன் புகித்தால் அவனுக்கும் சந்தோஷமுண்டாகும். கனவனுடைய புகழே அவனுக்கும் துக்கம். புருஷனுக்கு ஆபத்தானது புகழில் அவனே படைக்கலம். புருஷன் துக்கப்படுகின்ற காலத்தில் அவனே நகம். அவன் விடாதிதயாயுள்ள காலத்தில் அவனே புகழ் புகழ். பரிக்கர காலத்தில் அவனே தாமரைப்பூ.

[illegible]

அரசுக்கு துணைநிறைய வேண்டுமென்று ஸ்திரீகளைக் கொண்டு வந்ததற்கு என்னுடைய கருப்பினத்தோடு சம்பந்தம் இல்லை. என்னுடைய தாயே அரசி. இப்படிப்பட்ட தந்தை தாய்களையும் சகோதரிகளையும் அரண்மனையை விட்டு விட்டு வெளியே இருக்கக்கூடிய விவாகம் செய்துகொண்டு அவனுடைய குடும்பத்தில் வசிக்கப்படுகிற உலகுக்கு எதிர்த்தே” என்று அந்த தாயைப்பார்த்தாள். அதைக்கேட்ட அந்தப் புண்ணியவதி “என்னுடைய கணவர் வீடு சிறுவீடு. அந்தால் நான் எப்போதும் அவருக்குச் சமீபத்தில் இருக்கத்தக்கபாக்கியம் பெற்றேன். அவர் ஏதாவது தான் அவருடைய ஊழியர்கள் யாவும் என்னுடைய கையால் செய்யப்படுகிற

பனகபேதனி வேவெருவிடத்திலுள் அவளுக்குப் பனையில்லை. சிலர் கூறப்பார்த்து அவர்களைப்போல் அபரம யோக்கியதை நமக்கில்லை போய் வந்த அளவுக்குண்டாகிற பொருளையைத் தவிர வேறு பொருளை அவ்விடத்தில் இல்லை. இவ்வாற்போ லுண்டாவென்று சகல ஜனங்களும் சொல்லுகிற புத்திச்சகளை அவள் சர்வகொள்ளியடிப்ப தேயல்லாது வேறு திருட்டு அவ்விடத்தில் இல்லை. பாத்திரமறியாமல் பிணக்கிடுகிற விஷயத்தில் அவள் செட்கிற லோபமே அல்லாமல் பாத்திர மறிந்து பிணக்கிடுவதில் எவ்வளவு லோபமில்லை. அவ ளும் அவளுடைய சூரியபத்திரம் தபாபசெய்வதில் ஒருவரை மொருவர் முடிச்சுகொள்ளப் பிரயாபாபிட்டுத் தபாபித்தம் செய்து கொள்வதற்கு தண்டிப்போரில் வேறுசண்டை மலஸ்தாபம் குரோதம் கிவழகியதும் துணர்நன் அபாபகரிடத்தில் இல்லை. ஜெக தீபணமாய் பாநாபித்தகூட அவ்விடத்தில் அவளுக்குப் பேரரசை பேதனி வேறு பேராசை அவ்விடத்தில் இல்லை. அவளுடைய விட்டுக்கு வருகிற பத்திரம், சரமபகளுநர், அந்தக் அசுப்படாமல் பட்டினியாபிநுத்திரே ல்லாது அவ்விடத்திற்கு வருகிற ஏதழகன் பட்டினியா பிருபாதினில், தனக்கூறில் இல்லாத காலத்திலும் தான் னண்ணா அவ்விடத்தை எழுப்பிட்டுத் தன்வயிற்றுக்கு அவள் செய் புள் சூரோகந்தைந்நனி வேயதுரோகா அவா செய்வதில்லை. பாவ த்தைத் தீர்யாப பிருபதாமன் அதை நெஞ்சிலும் நினையாமல் பருணை வாக்கும் கிவைய மன் மர ஒரோதன்மையாபிருப்பார். பாவஞ் செய்யாபந பண்ணியஞ் செய்வேண்டுபொன்பது சர்வலோகநாயக அவ்விட வேத வாக்கியமாதாலுள், அந்த வாக்கியத்தை அசித்திசெ ய்யப் புருஷனுக்கு அசிகாரம் இல்லாமையினாலுல் பாவஞ்செய்யும் படி புருஷன் கட்டாபிட்டால் அந்தக் கட்டையை மட்டும் நிரா கரிப்பாரே யல்லாது. மற்ற விஷயங்களினெல்லாம் புருஷவாக்கிய பரிபாணஞ் செய்யாத தவறான்.

தெய்வபக்தி யுள்ளவர்கள் தெய்வத்திற்குரிய ஆலயம், பூஜா மடம் முதலியவைக ளிடத்திலும் சிரத்தையுள்ளவர்களா யிருப்பது போல், புருஷ பக்தியுள்ள அந்தச் சோபட்ட தன் கணவனைப் பெற்ற தாய்தந்தைகளைத் தன்னுடைய தாய்தந்தைகளிலும் அதிகமாயெண்ணி அவர்களுடைய பாதம் பணிந்து பணிவிடை செய்வாள். வார்த்திக தசையில் சரீர மெல்லினால் கோபம் வருவது சிலருக்குச் சகஜமான தால், தன்னுடைய மாமன்மாமி முதலானவர்கள் அகாரணமாய்த் தன் னைக் கோபித்தாலும் அதைப் பாராட்டாமல் மதாமாய்ப் பேசி அவர்

களு டைய கோபத்தைச் சாத்தியப்படுத்துவான். அவர்கள் “எங்கள் மருமகன் போலுண்டா! இவனோ எங்கள் கண்ணாணி! இவனோ பெண்மணி! இவனோ எங்களைப் பெற்றவன்! இவனோ எங்களை வளர்க்கிறவன்! இவனோ எங்களைக் கமரமேற்றுகிறவன்! இவன் தேடக்கிடையாத்திரவியம்; காணக்கிடையாக் கற்பசர்” என்று பகிழ்ப்படி உபசரிப்பான். கொழுந்தன்மார், நாத்தனார், முகலியவாகுள் தன்னுடைய சகோதரர்களிலும் அதிகமோ யெண்ணி அவர்களுடைய சாலிபட்டது தன் கண்ணிற்பட்டதாக மாற்றித் துண்பகலிதாட்டுவான். அவனும் அவனுடைய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களுமா நடக்கிற ஒழுங்கையும், மரியாதையையும், அவருக்குள்ளிருக்கும் மத்தியமானதானதையும், மாறுதல்களையும், அழைப்புகளையும், ஆரணவாண்டுகள் ஆரணவாதையும் போலிக்குட்டித்தல் அவனுடைய விண்ணம் போல கோபமென்று சொல்லக் கூடாது.

அவருக்கு பெயரோடு பரோதா சிவமேயுள்ள போலித்தையில்லை. அன்ன மில்லார்க்கு அன்னம் பட்டான். வஸ்தியில்லார்க்கு வஸ்தியும் தருவான். தாயில்லா பிள்ளைகளைத் தாய் போலத் தாங்குவான். துக்கமுள்ளா நாள் தேற்றுவான். அழலா ரோடு அழுது ஆறுதல் செய்வான். விவாதிக்காரனா மாபசடி விவாரித்து வேண்டிய பக்குவங்கள் செய்வான் புத்தியில்லார்க்குப் புத்தி போதிப்பான். பத்தியில்லார்க்குப் பத்தியைப் படிப்பிப்பான். வைவானையும் வாழ்த்துவான். வாழ்த்துவார் முன்னே தன்னை தாழ்த்திக்கொள்வான். தின்மை செய்வோர்க்குத் தன்மை செய்வான். எழுச்சுக்குத் தன்னார் கூடியபட்டும் உதவிசெய்வான். திணிசகாயஞ்செய்யத் தன்னால் ஏலாதபோது வாக்ருசகாயபாடுவான் செய்வான். பிறர் துன்பத்தை நீச்சத் தன்னால் முடியாதபோது அழுது இரங்கிக் கடவுளைப் பிரார்த்திப்பான். தன்னும் அவனுடைய பங்களை குணங்களைச் சொல்லப்புகின் அள்ளின்னி விரியாதான் தீபமட்டில் நிறுத்தினோம்.

கலியாணகாலங்களில் பெண்களுக்குக் கற்புள்ள அருந்ததியைக் காட்டிக் கற்பழிந்து கல்வாச்சமைத்த அகலியையும் அம்மிதிக்கிற சடங்குமுலமாகக் காட்டுவதுபோல் தாய் தந்தையருடைய முயற்சிக் குறைவினாலும் கெட்ட பழக்கத்தினாலும் அகிருத்தியங்களைக் கற்றுக்கொண்ட ஒரு துஷ்டபயினுடைய தூர்நடத்தையை அடியில் எழுதுகின்றோம்.

பாலங்களுக்கெல்லாம் அவன் பண்டக்கூலி, நன்மையெல்லாம் அவனுக்கு நஞ். தின்மையெல்லாம் அவனுக்குத் தேவாமிர்தம், தப்புகளெல்லாம் அவனுக்குச் சர்வமானியம், வம்பு வார்த்தைகளெல்லாம் அவனுக்கு வரப்பாட்டம், பொய்பிலே அவன் பூரணம், ௪ ண்மை பேசுவதில் அவன் ஊமை, புண்ணிய மென்றால் போராட்டம், குற்றங்க ளென்றால் கொண்டாட்டம், சயகுற்றங்களைப் பார்ப்பதில் அவன் சுத்தசகிருநடி, அந்நியர் குற்றங்களைப் பார்ப்பதில் அவனுக்கு ஆபிரங்கண், ஏழைகளுக்குர் அவனுக்கும் ஏழாபபொருத்தம், பிணக்கூ கோட்டவந்தா சிவக்கூ செவ்வான், தானம் பரிதான்பே யல்லாமல் வேறுதா னாகில்லை, திடாகம் பிண்ணத்தியாகமே பல்லாபம் வேறுதாசாகில்லை, எச்சிற்கையாலும் காகமோட்டான், அறுதற்கைக்குள் நான் ஊரடி கொடான், பிள்ளைகள் ஆத்திச்சுடி படுக்கைய பொழுது தா என் னி படித்தாலும் அவன் சண்டைக்கு வருவான், அவன் முயலே பா ரவது என் னப்பார்த்து ந யென்று சொன்னால் கோட்டபான், அவனுக்குக் கோபிலில்லை, குருவில்லை, தருதலில்லை, எங்கா டில்லை, பணமே செர்வம், பணமே குரு, பணமே பா டனை, பணமே பாயணம், கண்ணாடியில் தன்முகத் தெரிவதுதான் அவன் பார்ப்பார்த்தாலும், தரையமாகத் தோன்றுவதுதான் ஊழல்தரையபிறாமே நேற்றி அவதூறு பேசுவதே அவனுடைய பாலங்குணம், அவன் திருடியானதால் எல்லாநாயுத் திருடிகளென்று சொல்வான், அவன் பொற்பேசுகிறவ ளானதால் எல்லா வாயு பொற்பென்று நினைப்பான், அவன் கந்தகிரானதால் எல்லாநாயு பொற்பென்று நினைப்பான், அவனுடைய வாட்க்குப்பூட்டுப் போட்டு அவனுடைய போராளிரான், அவன் காதுகளைத் தாத்தாப்பாத்தாட்டி கோள வார்த்தைகளைக் கோளமலிரான், அவன் கசகாக் பட்ட வார்த்தாலும் திருடாமலிரான், அவன் கால் களையிலிட்டு விவரத்தாலும் அண்டைவீகென்போய்ச் சண்டைசெய்ய விரும்புகாமலிரான், அவன் புருஷனுக்கும் ஜென்மப்பகை, பட்டம் ஒன்று சொன்னால் அவன் ஒன்பது சொல்வான், அவன் மேல்விடென்பதே இவன் மேலாடாமென்பான், அவன் தெற்கென்றே இவன் வடககென்பான், அவன் கறுப்பென்பதை இவன் வெளுப்பென்பாரீர், புருஷனுக்கு யார் மித்திரர்களோ அவர்களெல்லோரும் அவனுக்குச் சகதுருக்கள், புருஷனுக்கு யார் பகைவர்களோ அவர்களெல்லாம் அவனுக்கு இஷ்டர்கள், புருஷனே அவனுக்கு விஷமாயிருக்கும்போது புருஷனுடைய பந்துக்களை அவன் எப்படி மதிப்பான்? மாமி சுமங்கலியாபிரப்பதைத் தான்

அமங்கலியாய் நம துபோ லெண்ணுவான். மாமிக்குத தல்வலித தால் இவளுக்குச் சீலையில் கிடந்தரித்ததுபோல். நாத்தனாருக்குப் பிள்ளையிறந்தா லுடனாக ஒருநாள் இறந்ததுபோல், ஓரகத்திக்கு ஒரு ககம்பண்டாஷை தவளுக்குத் துக்கம் சபாவித்ததுபோல். அவன் கழுத்தில் தாலியிருப்பது இவன் கழுத்தில் தாலி மில்லாததுபோல். அவளுக்கும் அவளு நடைய பிள்ளைகளுக்கும் ஓயாதபெருமபலக. பிள்ளைகளை அவளுர் நேசிக்கிறதில்லை. அவளைப் பிள்ளைகளும் நேசிக்கிறதில்லை. பிள்ளை விற்ப்பாடி அவளுர் நடவான். அவளிடப்பட்டபடி பிள்ளைகளும நடவார்களா. சலியாண விட்டில் கட்டிக்கொண்டு டபூ கிறவன் விழுது விட்டில் என்ன செய்யப்பட்டான்? தன் புருஷனை யும் பிள்ளைகளையும் பலகக்கிறவன் அந்தப் பிள்ளைப் பலகக்காம லெருப்பவனா? அவளுக்கு ஊமெல்லாம் பறசை. ஊமெல்லாம் அபககியாதி. எல்லாரும அவளு நடைய கோட்ட நட விருது சிறவர்களைத் தவிர அவளுடைய சேஷாந்தரம் பிராந்திசத்திலுள்ள ஒருவரு மில்லை. அவளு நடைய பண அந்தத் தன் எப்படியோ அப்படியோ சீர அகத்தமும் உள்ளவனாய் நடுக்கிறான். அவளு நடைய தேசத்தில் எந்தக்காலத் திலாபுலும் உடம்பாட்டி நுக்குகோ மட்டும் போ அல்லோம். அவள்தேச கத்தின் அந்தக் கந்தி டிட்டிடை பல வண்புரிமாம் எழ்வான். அவளுடைய துணி நெருப்பிலே போட்டாதும வேசாது. அவளு நடைய தேசத்தில் புஷ்பம் பட்டால் தேசகாந்தத்தை புஷ்பமாவாக்கிகொள்வதேயல்லாது புஷ்பவாசனை தேசத்தில் காந்திசுதில்லை. அவளு நடைய தேசம்போலவே அவளு நடைய வீடு அகத்தந்தனருக்கு ஆலய மாயிருக்கின்றது. அகத்தத்தில் சுவாமிசுபல பூசை ஒரு புருக்களும் அவளுடை விட்டில் புத்திப்பெயர்ந்த களத்தி புத்திரமேனே கேதமமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும். அவளுடைய விட்டின அகத தங்கனையும் அவளுடைய குணமாச்சரத்தில் அவளுடைய வருகிற பல துன்பங்களையும் அவளுக்கு அவளுடைய குறிப்பித்தாருக்கு நடக்கிற ஓயாத சண்டைகளையும் எவ்வகையாம் விடாதுவங்கையுப விரோதங்களையு பார்க்குமிடத்தில் அவளு நடைய வீட்டின புருஷனே நரகமென்று சத்தியமாகச்சொல்லாம்.

மேற்படி ஸ்திரீ துன்மார்க்கவதியாய்க்கெட்டுப்போனதற்கு அவளுடைய தாய் தகப்பன்மார்களின் அநாகக்கிரகதேய முக்கிய காரணமானதால், ஸ்திரீகளுக்குப் பாலசிகைசு செய்வது அத்தியாவசியமாயிருக்கின்றது. தெய்வபக்தியே சகல புண்ணியங்களுக்கும் அஸ்திவாரமாயும் சிகரமாயும் இருப்பதால், தெய்வபக்தியை முந்திப் போதிக்கவேண்டும். தெய்வநேசம் உண்டாவதற்குத் செய்வ செயல்

சித்தாரணம் செய்வது அபிசியமாகையால், அண்ட கோளங்களை அணுவில் அடைக்க யத்தனித்ததுபோலும், ஆகாயத்துக்கு மையம் காட்டுவதுபோலும், நரிவாலைக்கொண்டு கடலாழம் பார்ப்பதுபோலும் பாணசகாஷியாயும் பர்வாஷியாயும் விளங்காநின்ற கடவுளுடைய அருந்த சுலியாண குணங்களில் சிலவற்றைப் புல்லறிவுடையே னுகிய நான் எனக்குத் தெரிந்தமட்டில் ஒருவா நெடுத்துணைக்கத் துணிவுற்றேன்.

கடவுள் ஆறுமல்லை, பெண்ணுமல்லை, அலிபுமல்லை. அவருக்கு ஹருமில்லை, பேருமில்லை மாருமில்லை, கேருமில்லை. அவருக்குத் தாபுமில்லை, தர்வாபுமில்லை, தாருமில்லை, தரயருமில்லை. அவருக்கு ஸ்புமில்லை, தப்புமில்லை. அவர் பூசுமூமல்லை, நாதமூமல்லை, சரமூமல்லை, அராமூமல்லை, காணப்பட்ட ஒரு பொருளுமல்லை. பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு அவிஷயமானவா, நானேந்திரியங்களுக்கு எட்டாத துரியாதீதர். அவர் மகாபிபு, மண்டலாதிபதி ஏகசக்கிரவர்த்தி. தேவாதிதேவர். இராஜாதிராஜர். அவர் சர்வஞர். சர்வசக்தர், சர்வேசுவரர். சர்வ காமணி, சர்வகற்பிதா. சர்வவியந்தா சர்வாந்தரியாமி. அவர்பிதா; நாம் பிள்ளைகள். அவர் குரு : நாம சிஷ்கள். அவர் இராஜா : நாம் குடிகள். அவர் ஆண்டவர்; நாம் அடிமை. அவர் அன்ன தாதா; நாம் பாசகி. அவர் செல்வர்; நாம் தறித்திரர். அவர் தர்மாத்மா; நாம் கர்மாத்மா. அவர் சித்தியி, நாம் அசித்தியர். அவர் அருடி; நாம் குருவி. அவர் திவகருபாகரர்; சீலமனோகமர், ஞானதிவாகரர்; நற் குணசாகரர். பம்பாயித்திரர்; பக்தர்கள் மித்திரர், தர்ம சமுத்திரர்; சகலவிசித்திரர்; அசில சர்வாகி, ஆனந்தபோகர்; இகபரதியாகர்; துன்பப்பிரலாகர்; மோக்ஷதாதா; மூலவேதா; சாஷாத்மாதா, சர்வ ஏரதா, ஆதிமத்தியாந்த சகிதர்; சோதித்தியர்; சாந்தசகிதர்; வேத சேதபந்தவித்தர்; போதவித்தாந்த லிகிதர்; கபடராஜ குத்திரர்; தபனகோடி காத்திரர். உபயஞான நேத்திரர்; அபயமோக்ஷ ஷேத் திரா. பாவலாசர். ஜீவநேசர்; தேவராசர்; மாவிலாசர். இப்படிப் பட்ட அநி அகோசா அசர் அகண்டாகரே அபார உதார நிர்வகார மனோகா குணகா சராசர தராதா பராபர வஸ்துவினுடைய அந்நி யாதிருலியமான மகோன்னதப் பிரதாபந் தெரிவதற்கு அவரால் வகுக்கப்பட்ட அகில புலன சராசரங்களின் தன்மையை ஸ்தூலமாயேனும் அறியுதுகொள்ள வேண்டுவது அவசியம்.

இந்தப்பூமி எவ்வளவு பெரிதென்பதை நாமெல்லாரும் காஷிப் பிரமாணமா யறிந்திருக்கிறோம். இந்தப் பூமியினும் சூரியன் 13-வட்

சாம் பங்கு பெற்றார் நடுக்கின்றது. ஆந்தர் நூலியன்போல அநேக கோடி சூரியர்களும் சந்திரர்களும் ஆகாயவீரின் நகரத்திரவடிவமாக நடக்குக் காணப்படுகின்றன. நாம் பார்க்கிற நகரத்திரவங்களைத் தவிர நம்முடைய பார்வைக்கு எட்டாத தூரத்திலும் அதற்குமேலும் கீழும் எந்தப் பக்கங்களிலும் அடுக்கடுக்காக எண்ணிக்கையிலாத நகரத்திரவக் கூட்டங்க ளிருக்கின்றன. அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று சமீபம்போல நமக்குக் காணப்பட்டாலும், அவைகளுக்கும் இந்த பூமிக்கும் எப்படித் தூரமோ அப்படியே அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று தூரமுள்ளவைகளா யிருக்கின்றன. இந்தச் சூரியனைச் சுற்றிப் பூமி முதலிய பல கிரகங்கள் நுவினபோல நகரத்திரவமாகிய ஒர் வொரு சூரியனையுப் பல புளவங்கள் சுற்றி வோடுகின்றன. அப்படியானால், கடவுளால் சிஷ்டககிரகம் என்கிற சூரியர்களுக்கும் புளவகோடிகளையும் எண்ணித் தொண்டாய் எட்டில் அடங்குமா? அந்தப் பிரயாணம் கோடி களுக்குள் இந்தப் பூமி ஒரு அணுவுக்குச் சமானமல்ல. என எண்ணித்திரவ நகரமாகிய புளவங்கிற கர்த்தாவுக்குச் சிறிது போய் ஐந்தாம் அண்ட அந்தரகம் பூமிக்கு ஒன்றே டொன்று போதிய கிரகங்கள் மட்டுமே காண்டவதின் மேலும், சந்திரமண்டலம் அமண்டலத்தின் மேலும் விழும் சன்னிபின்ன வாய்ச் சிதறுண்டு போகொழுகு சந்திரகமாய் பல அண்டகோடிக ளும் பரமேசுவரனுடைய பாத்திரம். சூரியன் அக்கிவிபுதலியகட ள் கடவுளினுடைய திவ்யியாதி கார மேனிபெருமையையே சிறு பொறிகள், சமூகதிபரஸூய மேசங்களும் அவருடைய கருபா சமுத திரத்திலிருந்து தெரித்த சிறுவிளர் பிரயண்டாய நகர் அவரு டைய சூரியரணன் அவரவு, எண்ணகல் வகங்கள் அவர் சன்னிபியாதிம் பந்துகள். அவருடைய பரமேசுவராகிய நமக்காக அவரால் உயமிக் கப்பட்ட ஷ்ஞியக்காரர்களே பாதுசபுதிகள். சர்ப்பகோடி காலங்கள் அவருக்குக் கணப்பொழுது. தாக்குத் தேகமில்லாம ளிருந்தும் சகல ஜீவர்களுக்கும் தேகங்களைக்கொடுப்பவர் அவரே. தாய்நிதிகளைச் செய் யாமல் மன்னுபிரகளைத் தூங்கவைத்துக் காவல் இருப்பவர் அவரே. தாம் நடவாமல் திரியாமல் என்னுக்குள் எண்ணிப்போல் எங்கும ிறைந்திருப்பவர் அவரே. தாம் கைவேலை செய்யாமல் நீனைத் த மாத்திரத்தில் அண்டகோடிகளை டுண்டாக்கி நகரப்பவரும் அவரே. அந்த அண்டகோடிகளைச் சாட்டியில்லாப் பம்பம்போல ஆட்டுகின் றவரும் அவரே. உண்ணியிருந்து பொருள்களைக் காட்டுகின்றவரும் அவரே. இந்திரியானந்தங்களை யெல்லாம் நமக்கு ஊட்டுகின்றவரும் அவரே. கிருபாரேந்திரத்தால் நம்மைப்பார்ப்பவரும் அவரே. தந்த

டசத்துருக்களமேல் கூழாத்திரம் செய்கிற கூழத்திரியரும் அவரே, பத்தர்களுக்கு மோகூஷியாபாரம் செய்கிற வைசியரும் அவரே. அண்டங்களை ஆட்டுகிற சூத்திரரும் அவரே. ஜீவகோடிகளுக்கு வேளாண்மை செய்கிற வேளாளரும் அவரே. சர்வலோக நாயகரும் அவரே. அண்டவிகளைக் கட்டிய தெய்வத்தச்சனாக மவரே. தேகக் கடங்களைச் செய்கிற சூலாஸ்திரர் அவரே. தாசர் வார்த்தையைத் தட்டாதவரும் அவரே. ஒரு சிறியவற்றைக் கொண்டு பெரிய விஷயங்கூடும், சக்கில ரோணிதங்கலந்த சிறு துலியைக்கொண்டு பெரிய உலகையும் லாநுகாஸியத்தைக் கொண்டு கோடி தானியங்களையும் செய்கிற ஜாலநிலாசன்காரரும் அவரே. மருஷர்களுக்கூடும், விலங்குகளுக்கும் பரிசுசெய்தும் புழப்பங்களுக்கும், பல்வாணங்களையும், அலங்காரங்களையும் அலங்கரிக்கெதிரிய நித்திக்காரரும் அவரே. ஆதனா அசன் சாமிநக்கும் பொருட்டு இரண்டு நாட்காட்டி, இரத்த பாகிய நீர் கொடுத்து, பால்லா வளமுறையி, என்முகுடிசையி பரப்பி காட்டி நரி மகவாற் கட்டி, கொலாட்டு கூலாவேற்கது, ஒன்பது வாயில் விட்டு சர்வீட்டை கொடுத்தவரும் அவரே. அந்த விடுவி னாபடியும் என்மிக் கொடுத்த மருதிரவாதிபும் அவரே. மெக்குத்திரிய மல காடியைப் பித்தங்களில் வசிக்கிற சித்தரும் அவரே. கோகூறி நானே வளாஷா, மயிரவும், முனியவும், நடக்கவும், உடவும், இடங்கவும், படிக்கவும், தூங்கவும், பாலேலகளைச் செட்படியும், உண்ணவும், உண்ணுந்நா பதார்த்தங்களை ஜீரணித்து உடலெய்து பாவவும், பண்பாது கொடுக்கவும், நினைக்கவும், ஆலோசிக்கவும், கவீர்கவும், நுக்கிககவும், பஞ்சேந்திரியங்கள் பல் இன்பங்களை அரபவிக்கவும், பழமு வாய் ஸ்வாதீன பில்லாமல் சுவாசந் நானே லாபம் உட்கல்கொண்டிருக்கவும் கொடுத்த பாபதயாசிரியும் அவரே.

இந்தப் பூரணமக்கட வாய் உண்டாக்கி எதத்தையோகர்லமாகியும் என்னும புதிதாய் வலப்பமாயும் செழிப்பாய் மிருக்கின்றது. ஒரு பொருளை நாம் விட்டால் வைகதிருதால் எத்தனை காலமானாலும் அந்தப் பொருள்மட்டு மிருக்குமே யல்லாமல் அது பலபொருள்களை உண்டாக்காது. பூமியோவென்றால் ஒன்று கோடியாகச் செய்கின்றது. ஒரு நெல்லை விதைத்தால் எண்ணி முடியாத அநேக நெற்கள் உண்டாகின்றன. ஒரு மரக்கால் தானியத்தை இருபது மரக்காலாகவும் பத்து மரக்கால் தானியத்தை இருநூறு மரக்காலாகவும் பூமிவிளைவிக் கின்றது. உடவஞலைய ஆக்கினாலினால் பூரிமுதலிய பஞ்ச பூதங்க

ளும் சகல வஸ்துக்களும் மனுஷங்களுக்கு ஊழியக்காரர்கள் போல் வேலை செய்கின்றன வென்பதை அடிபில் விவரித்துக் காட்டுவோம்.

பூமியானது சகல சராசரப் பொருள்களும் அடங்கிய பண்டக சாலையா யிருப்பதுமன்றிப் பயிரிடுகிற குடியானவன்போல நவதானியங்களையும் இதரபோஜன பதார்த்தங்களையும் நமக்கு விளைவித்துக் கொடுக்கின்றது. அப்புழலக்காரியைப்போல ஸ்நாநபானாதிசூருக்கு உதவுகின்றது. காற்று ஆல்வட்டக்காரன்போல நமக்குச் சாமனா போடுகின்றது. நெருப்பு சமையற்காணப்போல நனபாடும் செய்கின்றது. ஆகாசம் தீபம் ஏதேனாவன்போலச் சந்திரசூரிய நகலத் திரமுதலிய தீபங்களைத் தாங்கிச் சொன் புருக்கின்றது. மேகங்கள் ஜலமிறைக்கிற பெண்சொரு தர்வானமாயிருக்கின்றன. நதி, யரி, குள முதலியவைகள் ஜலம் லாபம் ஏற உடாறங்கலா யிருக்கின்றன. விருக்த சாதிகளும், பயிர் பூண்டு முரளியாவதனும் பலசகக்குக் கடைக்காரர்கள்போல இலை, பூ, காய், கனி, கிழங்கு, தாவியமுதலிய பலசம்பாரசங்களைக் கொடுக்கின்றன. பலவாறு உட்கூறும், உத்திவ வியாபாரிகள்போல நவரத்தமுதலிய பல தீவியங்களைக் கொடுக்கின்றன. பூச்செடிகள் பூவிறைக்கிற பெண்கலா யிருக்கின்றன. பலமுலி கைகள் மருந்து கொடுக்கிற வைத்தியர்களா யிருக்கின்றன. பூஞ் சோலைகள் நாடகசாலைக்கு சாமனா யிருக்கின்றன. மயில், அன்னம், கோழி, கொக்கு முதலிய பட்சிகள் நாட்டப்பெண்கள்போல நடனஞ்செய்கின்றன. குயில், கிளி, பூவை, வானமாயி முதலிய பக்ஷிகள் பாடல்கள்போலச் சந்திதய பாடுகின்றன. நாகம் பருந்து கோழி முதலிய பறவைகளும், பல்லி அரவோ முதலியவைகளும் வீடு சுத்தஞ்செய்கிற பெண்கலாபோலப் பலபூச்சிகளையும், இறகது போன பலஜந்துக்களையும், அசுத்தங்கலாப் பக்ஷிக்கின்றன. பருத்திச் செடி, பீட்டுப்பூச்சி முதலியவைகள் நமக்கு வஸ்திவ வியாபாரிக ளாயும், நாய், ஆடு, புலி, கரடி, முதலியவைகள் சாலவை, போர்வை கம்பனம் இவைகளைக் கொடுக்கிற வந்திகளாய் யிருக்கின்றன. தேனீக்கள் தேன் கொடுக்கின்றன. பசு, எருண்ட, ஆடு, முதலியவை கள் பாற்காரிபோல நமக்குப் பால் கொடுக்கின்றன. காளை, குதிரை, யானை, ஒட்டக முதலியவைகள் வாகனங்களாய் நமமைச் சம்பாரு மன்றி, இன்னும் பல வேலைகளுக்கும் உதவுகின்றன. அந்த மிருகங ளுக்குப் புல், வைக்கோல் முதலியவைகள் ஆகாரங்களா யிருக்கின் றன. எறும்பு முதலியவைகள் வீடு பெருக்குகிறவன்போலப் பல விதமாய்ச் சிந்திக்கிடக்கிற வஸ்துக்களைப் பிசித்து வீட்டைச் சுத்தம்

செய்கின்றன. நாய்கள் காவற்காரரைப்போல் வீடு காக்கின்றன. கழுநாயும் நமக்காகப் பலபாசங்களைச் சுமக்கின்றன. சேவல்களும் செம்போத்துகளும், காகங்களும் நமக்குச் சூரியராஜன்வருகையைக் காட்டுகிற கட்டியக்காரர்களாயிருக்கின்றன. சிங்கம், புலி, கரடிமுதலிய துஷ்டமிருகங்களும் பாம்பு தேள் முதலிய விஷஜந்துக்களும் தெய்வ பயத்தைப் போதிக்கிற குருவுக்குச் சமானமாயிருக்கின்றன. நாமும் பயமும் காட்டிப் பிள்ளைகளை வளர்க்கும் தாய்போலக் காரணணிய உழர்த்தியாகிய கடவுள் அந்தத் துஷ்ட ஜந்துக்களையும், இடிபெருங்காற்று பூகம்பம் கூடாமாதிய முதலிய துன்பங்களையும், நமக்குத் தெய்வபாம்பும், பாந்தியும், நற்குணங்களும் உண்டாவதற்காகச் சிவந்திருக்கிற வெள்ளைச் சாமே யாயினும் அந்தத் துஷ்ட ஜந்துகளையும் துன்பங்களையும் நமக்கு அடிக்கடி உபத்திரவம் உண்டாகாதபடி அவைகளை அடக்கிவைத் திருக்கிற ரென்பது அபரோகூதர் அல்லவா? என்கிற பிரச்சாரபடி பூனைகளையும், பாம்புகள் பிரச்சாரபடி சூரி, பாம்பு முதலியவைகளையும், அப்படியே இதரதுஷ்டமிருகங்களுக்கு வெவ்வேறு தத்துருக்களையும் சுவாமி உண்டுபண்ணியிருக்கிறார். மேலே நாம் விவரித்தபடி உலகத்திற் காணப்பட்ட பொருள்களில் ஒன்றேனுமே நமக்கு உபயோகபற்றதாயிருக்கவில்லை.

மேற்சொன்ன விஷயங்களுமன்றிப் பூமண்டலத்திலுள்ள சகல மாறுஷங்களுமே ஒருவர்க்கொருவர் சகாயராயிருக்கும்படி சுவாமி செய்திருக்கிற விசித்திரம் அகியங்கத்தக்கதாயிருக்கின்றது. ஒரு குடும்பத்திலுள்ள பையனாகப் பல தொழில்களைச் செய்து அந்தக் குடும்பநலத்தைத் தாங்குவதுபோல, உலகமாகிய பெரிய குடும்பச் சம்பந்தனுர்த்தமாகச் சகல ஜனங்களும் பிரயாசப்படுகிறார்கள். ஒருவன் மரபாசனப்பெருந்தாலும், மாதுபாதுலும், அவன் ஒருநாள் ஜீவிக்கிற தற்கால எத்தனையோ ஜனங்களுடைய உதவி வேண்டியதாயிருக்கின்றது. நமக்குப் போஜனங் கிடைப்பதற்காக நிலத்தை வெட்டித் திருத்துகிறவர்களும், உழுகிறவர்களும், பயிரிடுகிறவர்களும், ஜலம் பாய்ச்சுகிறவர்களும், களைபிடுங்குகிறவர்களும், காவல் காக்கிறவர்களும், அறுத்துக் களம் சேர்க்கிறவர்களும், தானியங்களைக் குத்தி, அரிசி பாக்கி விற்கிறவர்களும் இவ்வகையாக அதிற் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் இத்தனை பெயரென்று கணக்கிடக்கூடமா? அப்படியே உப்பு முதல் காப்பூசம்வரையில் உள்ள சகல சாமக்கிரியைகளும் காய் கறிகளும் நமக்குக் கிடைப்பதற்காக எண்ணிக்கை யில்லாத ஜனங்கள் பல ஊடங்களில் பலவிதமாகப் பாடுபடுகிறார்கள். வஸ்திரம் நமக்குத்

கிடைப்பதற்காகப் பருத்தி விதைத்தெடுத்துப் பஞ்சாக்கிக் கொட்டி நூற்றுச் சாயந்தோய்த்து நெய்து வஸ்திரமாகிற வகையில் தேகப் பிரயாசப்பட்டவர்களுக்குக் கணக்குண்டா? சமையலுக்கு வேண்டிய விறகும் நீரும் கிடைப்பதற்காக அநேகர் நதி, ஏரி குளமுதலியவைகளை வெட்டுகிறார்கள். அநேகர் நமக்கு நடக்கப் பாதை சொப்பனிகிறார்கள். நமக்கு வீடுகட்ட அநேகர் செங்கல் ஒடு சண்ணம்பு முதலியவைகள் செய்கிறார்கள். அநேகர் மரங்கள் வெட்டி அறுத்துப் பலகையாக்குகிறார்கள். அரசர்கள், மந்திரிகள், படைவீரர்கள், நியாயாதிபதிகள் முதலானவர்கள் நமக்குச் சத்துரு பாயில்லாமலும், அநியாயம் நடவாமலும் சர்வ ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாக்கிறார்கள். குருமார், உபாசதியாயர் முதலியேனார் நம்முடைய பிள்ளைகளுக்கு ஞானோபதேசம் செய்கிறார்கள். வைத்தியர்கள் தசசி கொல்லி தட்டார் வண்ணார் நாவீசர் செக்கார் சேணியர் முதலானவர்கள் நமக்காகப் பலதொழில்கள் செய்கிறார்கள்.

ஒருதேசத்தார் பிழைப்பதற்காக அடத்தத் தேடித்து ஜனங்கள் மட்டுமல்ல, பூரண்டலத்திலுள்ள சகல ஜனங்களும் உழைக்கிறார்கள். நம்முடைய ஸ்திரீகள் பாதாதிகோ பரியந்தம் வஸ்திரபூஷணங்காரம் செய்துகொள்வதற்காய் பலதேசங்களிலிருந்து பலவாணமாவ வஸ்திரங்களையும், நவரத்தங்களையும், தங்கம் வெள்ளி முதலிய பஞ்சலோகங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு கடல் வழியாலும் காவழியாலும் எண்ணிக்கையில்லாத ஜனங்கள் வருகிறார்கள். அந்த நவரத்தங்களுப் பஞ்சலோகங்களுப் கிரகோபகரணமான பல பாத்திரங்களும், ராமன்களும் நமக்குக் கிடைப்பதற்காக மரக்களிலும், கடல்வளிலும், பொற்றரங்கங்களிலும், காடுகளிலும் வட்டாதிவட்டம் ஜனங்கள் கைசலிக்க, கால் சலிக்க தேகமெரிய, நெற்றித் தண்ணிர் கெத்தில்வீழும் படாத பாடுகளெல்லாம் படுகிறார்கள். இவ்வகையாக ஒவ்வொருவனும் ஜீவிக்கிறதற்கு உலகத்திலுள்ள எல்லா ஜனங்களும் பிரயாசப் படுப்படி ஐயன் பொறி நுக்கி வினோதத்தை யார் அளவிடக்கூடும்?

உலகமுழுவதும் ஒரு குடும்ப மென்பதற்கும் ஒரே வர்க்கமென்பதற்கும் இன்னும் அநேக பிரத்தியட்சப் பிரமாணங்கள் உண்டு. பூகோளத்தொசர் சேர்ந்த சகல கண்டங்களிலும் வசிக்கிற சர்வ ஜனங்களுக்கும் தேசங்களும், அவயவங்களும், குணகுணங்களும், இன்பதுன்பங்களும், சாவு வாழ்வுகளும், எவ்வளவும் வித்தியாசமில்லாமல் ஒரே தன்மையாயிருக்கின்றன. சகல பாலைகளிலும் உள்ள இலக்

ம், இலக்கியம், கணிதம், நியாயம், தர்க்க முதலிய நூல்களும்,

வித்வான்சனாக கற்பனைசனாக மாறி, மாதம், ஆண்டுமுதலிய கணக்
 குகளுப் சகல தேசத்தாருக்கும் சற்றேறக்குறைய ஒரே வகையா
 யிருக்கின்றன. பூமிசாரத்தினாலும், அந்தந்த தேசங்களுக்கூரிய சித்
 தோஷண போதங்களினாலும், ஆகாஷத்தியாசங்களாலும், சிலதேசத்
 தார் வெளுப்பாயும், சில தேசத்தார் கறுப்பாய் மிருக்கிறார்களோ
 யன்றி வேறு காரணமல்லவே. ஒரு தேசத்திலுள்ள நகரவாசிகளுக்
 கும், கிராமவாசிகளுக்கும், பேச்சுமுதலிய சில விஷயங்களில் சிறிது
 பேதம் உண்டாயிருப்பது சகவாசகாரணமே யல்லாமல் இவற்றைக்
 காரணமல்லவே. ஒரு பிராமணன்விட்டுக் குழங்கையைப் பாலப்பரு
 வத்தில் ஒரு தாழ்த்த ஜாதியான் தன்விட்டில் கொண்டுபோய் வளர்த்
 தால் அந்தத் தாழ்த்தஜாதியார்போலவே போஷம் நடக்கவும் கற்றுக்
 கொள்ளும் ஒரு பறையன்விட்டில் பிள்ளையைப் பிராமணன் கொண்டு
 போய் வளர்த்தால் பிராமணன்போல வளர்த்தையும், நடைபுடை
 பாவனைகளும் உண்டாது. இதுவே சேர்க்கைக் காரணமென்பதைக்
 காட்டுகின்றது. பிராமணபிள்ளை, பூஷலம், விபூதி, ருத்திராஷ்டத்
 துடன் பிறக்கவில்லை. பறையன் விட்டில் பிள்ளை, மாடுமேய்க்கிற
 கோல், குமலம், கங்கையுடன் பிறக்கவில்லை. ராஜபுத்திரர்கள் தலை
 மிக்கிடமுடி, சைலிச் செங்கோடும், ரிதாபமமும் தரித்துக்கொண்டு
 உணவிக்கிழமையோல அரிசந்தாமரம் பிறக்கவில்லை. ஏழைப்பிள்ளை
 உயர்ந்த குடிமகன் பட்டினம் கோவணாண்டியார்ப் குருபியாய்ப்பிறக்க
 வில்லை. அமரன் விட்டில் பிள்ளையா பிறந்தாலும் எல்லாப் பிள்ளை
 களுட ஒருகோணத்துக்குப் புகுவில்லாமல் அந்த நிர்வாணத்துட
 னும், தோசவாயும், அப்பலமாயும் பிறக்கின்றன. பிறந்த பிற்பாடு
 எந்த ஜாதியிள்ளையா யிருக்காலும் படிக்கால் புகுதிமானும் படியா
 விட்டால் புகுதியில் உலகைகொழந்தாயும். பிரவர்த்திக்கிறு எனன்
 பது மாவர்க்குர வவாபவமாய் மிருக்கின்றது. சகல மன்னுயிர்
 களுக்கும் ஏதாபிநாவாகிய நடவுள் எல்லாருக்கும் பொதுவில் மழை
 பெய்யவாய், எல்லாருக்கும் சந்திரசூரிய நகூத்திரங்கள்பிரகாசிக்கவும்,
 எல்லாருக்கும் மானமாயும் பஞ்சபூதங்கள் வேலை செய்யவும் ஆக்
 ஞாபித்திருக்கிறார். அபேதமாக எல்லா மீனுவார்களும் வியாதி முத
 லிய துன்பங்களால் பிடிக்கப்பட்டு அந்தியகாலத்தில் தங்களோடு
 கூட ஒன்றுங் கொண்டுபோகாமல் பிறந்த கோலமா யிறந்துபோகி
 றார்கள். இப்படிப்பட்ட பல முகாந்திரங்களால் உலகமெல்லாம் ஒரு
 குடும்பமென்பதும் ஒரே ஜாதியென்பதும் நிதர்சனமாயிருக்கின்றது.

ஒரு சிறிய குடும்ப காரியம் நடப்பதற்குப் பெரியர் சிறியரென்
 கிற அந்நுக்குரம மிருக்க வேண்டியது எப்படி அவசியமோ, அப்

படியே உலகமாகிய பெரிய குடும்பம் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு அரசரென்றும், குடிகளென்றும், மேலோரென்றும், கீழோரென்றும், தனவான்களென்றும், தரித்திரர்களென்றும் பல அந்தஸ்துசுவிருக்க வேண்டியது முக்கியம். அப்படிப்பட்ட தாரதம்மிய மில்லாமல் சகலரும் சமானஸ்தர்களா யிருந்தால் தலைக்குத்தலை ஏற்படாய் ராஜதீபமும் பல தொழில்களும் நடவாமல் விபரீதம் உண்டாகுமென்பது நிச்சயமே. மேலான அந்தஸ்துள்ளவர்களுக்கு அந்த அந்தஸ்துக்குத் தக்க சீரமங்களும், கவலைகளும், சத்துருபயமும, ரோகங்களும் அதிகாரியிருக்கின்றன. அவ்வளவு கஷ்டங்கள் தாழ்த்தப் பதனியில் இருப்பவர்களுக்கு இல்லை. அவர்கள் படும சீர பிரயாபமானது அவர்களுக்கு ஆரோக்கியத்தையும், மனோரமியத்தையும், பரம சந்தோஷத்தையும் கொடுக்கிறது. தாங்கள் குறையிடுக்கி விரிவின் அளவுக்கு ஒர்தாங்கள் அசையாமல் சோம்பல் போறொண்டிருக்கிற தனவான்களுக்குச் சீரகசமுத், மனோதிப்பிபுர் குறைவா யிருக்கின்றன. பலதேசங்களைப் பிடித்தால் ஒரு அரசனுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷம் உண்டாகுமோ அவ்வளவு சந்தோஷம் கூலி வேலைவந்து கொற்பப் பொருளைச் சர்பாதிக்கிற அழகித்தி உண்டாகின்றது. இவ்விதமாக ஒரு விஷயத்தில் குறைவுள்ளவர்களை வேறொரு விஷயத்தில் அதிகப் படுத்திச் சகலனையும் சமானமாகச் சித்திக்குகிற சமுத்திரமாகிய கடவுளை அநவரதமுந் தியானிக்குமபடி ஸ்திரீகளுக்குப் போதிக்க வேண்டும்.

தெய்வத்தையடைவதற்குப் புண்ணியமே வழியாயிருப்பதால் ஸ்திரீகளுக்குப் புண்ணியோபதேசஞ் செய்வது முக்கியமாக யிருக்கின்றது. புண்ணியத்திற்குப் புண்ணியமே சமனபலவது அநுற்கு உபமானஞ்சொல்ல வேறொரு பொருளுமில்லை. புண்ணியமே புத்தி; புண்ணியமே சித்தி; புண்ணியமே சக்தி; புண்ணியமே முத்தி; புண்ணியமே வேதாந்தம்; புண்ணியமே போதாந்தம்; புண்ணியமே சித்தாந்தம்; சகல சாஸ்திரங்களும், வேதங்களும், வேதாசுத்தங்களும், இதிகாச புராணதிகளும் ஸ்தோத்தரிப்பது புண்ணியத்தையே. வேதாந்தங்களும், சித்தாந்தங்களும், ரிஷிகள்களும், வித்தியாபாசங்களும், சதாரேசிப்பதும், பூசிப்பதும், உபதேசிப்பதும் புண்ணியமே. சந்நியாசிகளும் தபோதனர்களும், சர்வசங்கப்பரித்தியாகஞ் செய்வது புண்ணியத்திற்காகவே. உன்மதம், என்மதமென்று துன்மதமாகச் சம்வாதஞ் செய்கிற சகல சமயவாதிகளும் புண்ணியம் ஒன்றையே அநிரோதமாக அங்கீகரிக்கிறார்கள். பரம்பரவந்து நராவதாரஞ்

[illegible]

சித்திரம் பால் ஸ்ருவரததூர் துன்பமில்லாதபடியால் சித்திரக்
 னைக் துஷ்டர்களுந் துதிக்கிறார்கள். துஷ்டரானால் பாவருக்கும் உப
 த்திரமாயின படியால் துஷ்டிகளைத் துஷ்டர்களும் துதிக்கிறார்கள்.
 துஷ்டனைத் துஷ்டமென்று சொன்னால் ஆவனாகிக் கோபம் வரும்.

[illegible]

[illegible]

முன்னாள் பி. சி. சிவசுப்ரமணியம் பிரயாசமென்று சொல் நினைப்பார்கள் ஆப்
படி நினைப்பது பி. சி. சாண்மணி வளர்ப்பதற்காகச் சமுத்திர யாத்

தினா சொத்து, பச்சைகள் மயம். ஆணியங்களைக் காட்டி, தோல், தேய்க்கெனெல்லாம் திடுக்கிடும், பல் உதாழ்ந்தோர் பெய்கிறார்கள். யுத்த சமங்கத்திற்குப் போய் அண்டை சொத்து பிராணியைக் கொடுக்கிறார்கள். மனுஷனுடைய செய்கையே தேவதார்ப்பாணமோ வென்று பிரமிக்குப்படியான சிற்றிலைகள் சேத்திலைகள் போலியங்கிடங்கள் இருபடி வண்டிகள், தந்தித் தபால்முதலிய அநுபமான சேவைகளைச் செய்கிறார்கள். அகோ தந்திப் பிரதாசப்பாட்டுப் பகராஸ்தி எங்கேயும் பல்சொழிகளையும்கற்றுச்சொன்னுகிறார்கள். இப்படியப்பட்ட அதிசயமான காரியங்களைச் செய்து மனுஷர்களுக்கும் உண்மை, சாந்தி, பொறுமை முதலிய பணவியங்களைச் செய்யும் மனுஷபரிமாசாரம் அநாவகளைச் செய்ய அங்கேவென்றோர் சேக பிரமாசாரம் பாடவேண்டியோர் இங்கே.

பாவஞ் செய்வது கஷ்டமே தனிப்பட்ட நான்மட்டுமேயல்லாமல், உன்ன காரியத்தால் உன்னைச் செய்வதுதான் உண்மை. உத்தம காரியத்தைக் கூடப் பாழ் குறுஞ்சாரம் பாடிப்படியே சொல்வது எவ்வளவு எவ்வளவு சாரிம. உவந்தகாரி தந்தை மடந்தையோல்வையால் சொல்லுகிறார் பிறந்தான் புண்ணம் பூப்பின்னிறோத மல்லாமல் பறந்தோல் அலோசிறந்த மூட்டும் காண்க. அகார மாணிகை கட்டுவதுபோல் சொல்கிறோம் உன்னை எவ்வளவு வருத்தம் யிருக்கின்றது. அந்திபா பித்தம் வருக்கு ஆபிரம முட்டுக்கொடுப்பதுபோல் ஒரு பொய்யை ஸ்தாபிக்க அநேகாரபொய்களைச் சொல்லியும் பிடியோலவையில்லாமல் “கெட்டிக்காரன் புறஞ் எட்டுநாளையில் தெரியு” மென்பதுபோல் பெயடியும் பொய் வெளியாகின்றது. கொலை, சாவு, கோபம், வஞ்சகம், பரஸ்திரீகமனம் முதலிய கொடிய செய்கைகளைச் செய்வதற்குத் தகுந்த சமயங்களும், ஆயுதங்களும், சகாயங்களும் தேடிக்கொண்டு அந்தச் செய்கைகளைச் செய்வது எவ்வளவு கஷ்டமும் வருத்தமும் அச்சமும் பிராணசங்கம் மூடா யிருக்கின்றன. அந்தச் செய்கைகளுக்கு விரோதமான பண்ணியங்களைச் செய்வது எவ்வளவு இலேசா யிருக்கின்றது.

சர்வ சாட்சியாகிய கடவுள் பாபபுண்ணியங்கள் தெரியுமபடி மனோசாக்ஷியாகிய தீபத்தை ஒவ்வொருவனுடைய உள்ளத்திலும் ஏற்றிவைத்திருக்கிற ரென்பது சத்தியமே. விவரத் தெரியாத பாலர்களும், சித்த ஸ்வாதினமில்லாத பைத்தியக்காரர்களுட தவிர மற்ற யாவரும் படித்தவர்களா யிருந்தாலும், படியாதவர்களா யிருந்தாலும் நன்மை தீமை தெரியாதவர்கள் ஒருவருமில்லை. படியாத மூடர்

கல்லில் வைத்துத் தெய்க்ரத் தேய்க்க ஒளிமிகுபடணிதல்போலவும், என்ன துன்பம் வந்தாலும் நினைடாமல் புண்ணியத்தில் அதிக ரிப்பவர்களே உத்தமர்கள். இந்த உலகம் பரலோகப் பிரயாணத் திற்கு மார்க்கமே யல்லாமல் இது வாக்குச் சொந்தமல்லவே. ஒரு ஊருக்குப் பிரயாணமாய்ப் போகிறவர்கள் வழியில் படுகிற கஷ்டங் களை மதியாமல் அந்த ஊரிலேயே நோக்கமாய்ப் போவதுபோல், பரலோக யாத்திரைக்காரர்களாகிய நாம் மார்க்கமாகிய இந்த உல கத்தில் வருகிற துன்பங்களுக்கு அஞ்சாமல் அந்த யாத்திரையின் பேலே திஷ்டையா யிருக்கவேண்டும்.

“தாட்டோடட்டக்கரணக்கு தபிநுந் சோனா. விவாசக்கா னுக்கு வெந்நீரும பாதக் கயாந்” என்பது போலப் புண்ணியவாந் கள் டாம்பிகரமாய்த் தங்கமுடைய பெருமையைத் தாங்களே சொல் லிக்கொள்ளாதி வாய்கடைய, அவர்கள் செல்வங்களில் உலகத் தார் அறியாமலும், அவர்களுக்குத் தருந்த சமமானது சொப்பான மிருப்பார்கள். அந்தமாதம் புண்ணியவாந்கள் அப்படியும் களைக்கிற தில்லை. அபிதிதியான இரேபக பாக்கையதை அவர்களே தீயே திப்பதால் அவர்களுக்கு அந்தமாய் நெய்மில்லாமற் போவது குறை வல்ல.

புலோக பாக்கியிலாவல்லாமல் மண்ணும் காலும் பித்தும், பஞ்சம், மலாதிசுருமே மலம் வேறுல்லவே. மண்ணும் வெள்ளி யும் ஒருவகையான மண்ணையென்ற வேறொன்றுமாய்வு. மலத் தினங்கள் பல்லாகக் குறையே சமயம் போய்வாய் என்று பஞ்சநி யன்வகன் நாய், புலி, கரம் ஆதி முதலிய மிருகங்கள் படுக்கவே பட்டுசன் பட்டுப்பூடுபின மாய் மலமே. வண்டிகள் பருத்தி னாலே, புனுகு கண்டாது கண்டுரி முதலியவைகள் பூனை மலமே. தேனென்பது தேனீக்களின் உச்சித்தமே. இப்படியாய்வு அசுர யான பதார்த்தங்கள் புண்ணியத்திற்குப் பிரதிபிரயோஜனமாகுபாடு அந்தப் பொருள்கள் எல்லாம் விருந்தாலும் மனுஷனுடைய ஆசை யடங்காமலிருப்பதால் அந்தப் பொருள்கள் மனுஷனுக்குத் திருப் தியையும் சுகதோஷத்தையும் உண்டுபண்ணத்தக்கவைகளல்ல வென் பது நிதர்சனமா யிருக்கின்றது.

உலகத்தில் நம்முடைய ஆசைக்கு அளவில்லை. அலெக்சான் டர் என்கிற அரசனுக்கு சைதியர் என்கிற ஜாதியார் சொன்னதுபோல நம்முடைய பேராசை எவ்வளவு பெரிதோ அவ்வளவு பெரிய சீர்தம் நமக்கிருக்குமானால் நம்முடைய தலைகள் அண்ட முகட்டை முட்டி

அப்பாற் செல்லும், பாதங்கள் பாதாளலோகமட்டிம பாயும், வலது
கை பூமியின் வடதிசைச்சுவரை ஊடுருவும், இடதுகை தென்றிசைக்
கோடிமட்டிம் செல்லும், பூலோக மெல்லாம் பிடித்தபின்பு தேவர்க
ளுடனே யுத்தஞ்செய்து தேவலோகத்தைபும்பிடிக்க ஆரம்பிப்போம்.
இன்னுள்ளில லோகங்களிலிருந்தால் அவைகளையும் பிடிக்கத் துவசந
கட்டுவோம், இப்படியாக கட்டுமுடைய ஆசை அளவற்றதா யிருப்ப
தால் பூலோகபாக்கியம் கந்த அபதார்த்தமென் றும், பரலோக பாக்கி
யோக கொடுக்கயமென்றும் பரிஷ்காசமாய் விளங்குகின்றது.

பின்னர் வரந்துக் கூப்போர்ப் புருஷனைச் சாகக் கொடுத்தது
போலும், வட்டிக் கு ஆனாபபட்டு முகலை யிழுகதுபோலும், குளிக்கப்
போயும் தோற்றைய பூசிக்கொண்டது போலும், சிலர் புண்ணிய
வேடங் கிதித்துக்கொண்டு பாபநற்கம் கட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள்,
வாயிலே தேறும், வாலிலே கொடுக்குமுள்ள தேனீக்கள்போல உத
ட்டிலே உறவும், வள்ளத்திலே பாசையும், கையிலே ஜெபமாலையும்,
கழுத்திலே கள்ளக்கோலும், கழுத்திலே நாழ்வாடும், கருத்திலே
கடையூர் வேளைக்குந் தருந்த வேஷம் பூண்டுக்கொண்டு வாசா
ந், சிகரமாய்த் திரிபவன் ஒரு படியாமல் ஒத்திருக்கவேண்டும்.

பலகி பதினாறுபாப் பிருப்பது கற்பேயன்றி விர்த்தநாரி பதி
னாறுபாப் பிருப்பது விரோஷமாய் பலவான் அடங்கி யிருப்பது
அடக்கமோ என்றிப் பல்லாடகன் அடங்கி யிருப்பது அரிதா?
சாகுல சாஸ்திர சபபன் னன் வித்தியா காவலில்லாம லிருப்பது பெரு
மையோ என்றிப் பல்லாடமுடன் திகிலிபாடுருப்பது ஆச்சரியமாமோ?
பெண்டு பிள்ளை பண்டாநார்த்தங்களை யுடையவன் துறவியாவது
துறவையன்றி, தன்னுமில்லாதவன் துறவியாவது அபாவ விரக்தி
நானே. அப்படியே அபமுடைய இளமைப் பருவத்தில் ஆரோக்கிய
சரிசுகளா யிருக்குமபெழுதே தெய்வாசத்தியும், புண்ணியூப்பியாச
மும நமக்கி ருக்கவேண்டுமே யல்லாமல் சாகுங்காலத்தில் புண்ணியம்
செய்யலாமென்று நினைப்பது, பகியெடுத்த பின்பு நெல் விதைப்பது
போலும், தாகமெடுத்தபின்பு நதி வெட்டுவதுபோலும், கப்பலேறின
பின்பு மாலுமி சாஸ்திரம் கற்றுக்கொளவதுபோலு மிருக்கின்றது.

பலநாள் பிரயாசப்பட்டுக் கற்றுக்கொள்ளாமல் எந்தத் தொழி
லையும் நிறைவேற்ற முடியாது. அப்படியே புண்ணியத் தொழிலும்
முன்னமே பழக்கமின்றி நிரியாணதசையில் கித்திக்குமா? மரம் சாய்ந்த
பக்கத்தில் விழுவதுபோல, ஒருவனுக்கு எப்பொழுதும் அப்பியாசமா

யுள்ளது எதுவோ அதுவே அவனை அந்தியகாலத்திலும விடாது. மேலும் சாகிதகாலமும் சமயமும் ஒருவருக்கும முன்னதாகத் தெரியாதே. இன்றோ, நாளைபோ, இந்த கிமிஷமோ, மறுகிமிஷமோ, காலைபோ, மாலைபோ, பகலோ, இரவோ, இருக்கும்பொழுதோ, நடக்கும் பொழுதோ, உண்ணும் பொழுதோ, உறங்கும் பொழுதோ, வேலை செய்யும் பொழுதோ, இப்பொழுதோ, அப்பொழுதோ, எப்பொழுதோ மரணம் வருமென்பது நிச்சய நிர்லாப விருப்பதால், ஆரியக்கூத் தாடினாலும் நாரியக்கூத் கண்ணு விருப்பவர்களுடைய சதா ஈசுவரத் தியானமும் புண்ணி மருந்தினையும் உள்வவனு யிருக்க வேண்டும.

காலம் ஒயாவிட்டிருக்கின்றது. அதன் மூட்டை நகர்ப்பிடிக்க ஒருவராலும் ஏலாது. அந்தநாலத்திற்கு நாம் என்ன கொடுமை செய்தோம்? அதன் செய்கையைப் பாடி விடும்படி யிருக்கின்றது. அது தன்பாட்டிற் போகாமல் நமது சடையுடைய அபிவிருத்தோடும் திருடிக்கொண்டு போகின்றது. மூலம் விருப்பவர்களை முற்றத்தில் இழுத்து விடுவதுபோல, கடுமீட்டி விருக்கிற நாயாடி, விருத்தோடும் இடுகாட்டிற்குச் சாரிபத்திலே, முத்துக்கொண்டு போகின்றது. சில குழந்தைகளைப் பாலர்க்காகவும், பாலர்களைக் குமாரர்க்காகவும், குமாரர்களைக் கிழவர்க்காகவும் கொடுக்கின்றது. கல்யாணபோன்ற பட்டிலில்லைப்போல் வளர்கின்றது. கன்னங் குறுக்க மயிலைப் பின்ன மாக்கிக் கொக்குபோல் வெளுக்கச் செய்கின்றது. இன்னி கூறுள்ள வர்களை மூன்றுகாலராக்குவதுபோல விருத்தாப்பியனாக்கேபோலும் நடக்கப் பண்ணுகின்றது. சாந்தமேளியை ஒரத்தியேவி யாக்கி நமது முகத்தை அந்தரமாகி, பின்னிழியை ஊன்விழியாக்கி, முத்தைய பழித்த பல்லைச் சொத்தையப் பல்லாகி, சுட்டிபோல் பொழுதும எட்டிபோலாக்கி, வீதேவியோ விருநவீன மூதேவியாக்கி அந்தி தஞ் செய்கின்றது. “இந்தப் பூனையும் பாலைச் சூடிச் சூடா” என்ற பதுபோல, அசையாமல், ஆயுத மில்லாமல் இருநதுகொண்டு கோட்டை கொத்தளங்களைப் பாடகூடங்கள் முதலியவைகளை வெல்லப் நாளாவட்டத்தில் இடித்துத் தகர்த்து நாசஞ்செய்கின்றது. இந்தக்கொடிய காலத்தை நம்பக்கூடா தாகையால், நாம எப்பொழுதும் சர்வ ஜாக்கிரதையுடன் புண்ணியத்தையே அவலம்பிக்க வேண்டும.

இந்தப் பிரபஞ்சமே ஒரு பெரிய நாடகமா யிருக்கின்றது. கூத்தாடிகள் இரா வேஷக்காரர்களா யிருக்கிறார்கள். நாமெல்லோரும் பகல்வேஷக்காரர்களா யிருக்கிறோம். உலகத்தில் அரசர்கள் தரிக்

ிற உடம்புகளும் பிதாய்ப்பாங்களும, பல உத்திபோகஸ்தர்கல் தரிசு
 கிற சட்டை, தலைப்பாகை முதலியவைகளும், வேஷங்களை யல்லா
 மல் வேறல்லவே. கூத்தாடிகளுடைய நாடகத்தில் அரசர் முதலிய
 பாடவேஷங்களைத் தரித்துக்கொள்வதுபோல், இந்தப் பிரபஞ்ச நாட
 கத்தில் அரசரென்றும், குடிகளென்றும், பெரியரென்றும், சிறியரெ
 ன்றும், பெற்றவரென்றும், பிள்ளைகளென்றும், புருஷனென்றும்,
 பெண்களென்றும் நாம் பல வேஷங்களைப் புண்கொள்ளுகி
 றோம். அந்த வேஷங்களுக்குரிய கொழிக்களை நாம் குறைவற நினை
 வேற்ற வும் பிரபஞ்ச நாடகத் தலைவனாகிய உடவுள் நமக்கு சித்தியா
 னாத வெகுமதியைத் தருவார வென்று எத்தியே. நாடக
 முடிந்து போவதுபோல் உலகமெல்லாம் அழிந்துபோகும். நாம்
 புண்டு கொண்ட வேஷங்களும், நம்பமுத்தரான தீரங்களும், வித்தை
 களும், தாயாதிக்க தி விடங்களும, திந்திகளும், பட்டங்களும், பெ
 ருமைகளும் பிள்ளைபோல மாறந்து போகும். புண்ணியம் ஒன்
 றே சநாதானகார மூர்த்தியாய் பிரியாமல் பாலோகத்திலும் நம்மைத்
 தொட்டிருந்து ஒருகதிசனுடைய பாதாவிந்தத்தில் சேர்ப்பிக்கு
 மாநலம், புண்ணியத்தையுடைய வாக்கு உற்றதுனை வேறென்று
 நினைவே.

புண்ணியம் எவ்வுருப் பொருளா இருப்பது போலவே, பாவம்
 எவ்வுருப் பண்பா யிருக்கின்றது. பாவம் பாம்பினுங் கொடிது;
 நெய்றுங் கடிது; கஞ்சினும் தீது. மானிலும் வலிது. பாம்புகடித்
 துப் கொல்லும். கெடுபடி தொட்டவர்களைச் சுடும். விஷம் உண்ட
 வர்களைக் கொல்லும் நான் ஆபுர முடிந்தவர்களைக் கொல்வான்.
 பாவமோவென்றால் சிறந்த பாத் திரத்திற் கொல்லுந் தன்மை
 புண்டயதா யிருக்கின்றது. ஒரு அர்ச்சயஸ்திரைய நாம் சேராம
 லிருந்தாலும் அவளை ஆவசயோடு நாம் மனதில் நினைத்த மாத்திரத்
 தில் அவளைச் சேர்ந்ததற்குச் சமமான பாவிகளைக்கொள்கோம்.
 பிறர் பொருளைப் பார்த்து நாம் பொருமை கொண்டால், உடனே
 அந்தப் பொருளைத் திருடிவைக்கப்போல் தோஷஸ்தராகிறோம்.
 பிறர் கெட்டுப்போகவேண்டுமென்று நாம் மனதில் நினைத்தால்
 உடனே அவர்களைக் கொலை செய்ததுபோல் தோஷாருடாகி
 ரோம். இப்படியே “உண்ணாமல் தின்னாமல் ஊரம்பல மாணேன்”
 என்பதுபோல் யாதொரு பிரயோசனமும் இல்லாமல் மனதினால் பல
 பாவங்களைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறோம். இன்னும் வாக்கினாலும் கிரி
 யையினாலும் நாம் செட்கிற் பாவங்களுக்குக் கணக்குண்டா? ஒரு

அற்புதமான நுழைவு நடவடிக்கைகள் அவன் முன்பாகத் தான் மார்க்கஸ் செய்யாமல் சர்வ ஜனகரணத்தையே நிரூபிக்கிறார். தேவாதி தேவனுடைய அரங்கச் சாணம், அகண்டபரிபூரணமான செங்கும் சினைத் திருப்பவனுமான கடவுள் எப்போதும் நம்முடன்கூட இருப்பதை உணராமல், நாம் பிரபஞ்சமாகிய மாயாநகரத்தில் மயிமயங்கிப் பல மாவங்களைச் செய்வது தகுமா?

ஒரு கனவான் ஒருபடித்தாகக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு ஒரு சிறுபாலனைக் கப்பிட்டு “ஓ குழந்தாய்! கடவுளிருக்கிற இடத்தை நீ சொன்னால் உனக்கொரு பழந்தருவேன்” என்று சொல்ல, அதற்கு அந்தப் பையன் “கடவுள் இல்லாத இடத்தை நீ சொல்வீரா இல்லை, உமக்கு இரண்டுபழந்தருவேன்” என்று 19ஆம் நூற்றாண்டின் சொன்னான். அதுபோலக் கடவுள் இல்லாத இடமில்லையே. அவருக்கு மறைவான விஷயங்களு மில்லையே. நமக்குக் கண்களைக் கொடுத்த கடவுளுக்கு நம்முடைய செய்கைகளே மார்க்கஸ் கண்கள் இல்லாமலிருக்குமோ? நமக்குப் பாதகங்கள் கொடுத்த சந்தகாவுக்கு நாம் போகும் வார்த்தைகளைக் கேட்கக் கூடாது. இல்லாமலிருக்குமோ? நமது மனங்களில் வசிக்கின்ற பழைய நம்முடைய சினைவுகள் தெரியாமலிருக்கக்கூடுமோ? வேத சாஸ்திரங்கள் கடவுள் வேத விதிகளை அநுசரியாதவர்கள் தண்டிக்கப்பட விதிவிலக்கு இல்லாத பாவியெனக் கருதுவதே நமது விருத்தியாக இருப்பாலே? ஆகையால், நாம் எப்போதும் செல்வரத்தானத்தில் இடம்பிடித்து அடிக்கடி உணர்வதும் நம்முடைய அசாபாங்கியமான மனோவிசுவாசங்களை அடிக்கடி நகர்த்த சாலகியமாக விளங்க வேண்டும். கோட்டைக்குள் சத்துருக்கள் நிரவேசியாதபடி அரங்கச்சேட்டை மாரகலில் காவல் வைப்பதுபோல், காமக்குமோத மோக லோப மத மாற்சரியங்களாகிய சத்துருக்கள் பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியே நம்முடைய மனக் கோட்டைக்குள் நுழையாதபடி நூலாத்தையும், விவேகத்தையும் காவல்வைத்து அந்தச் சத்துருக்களை வெளிக்கட்ட எப்போதும் யுத்த சந்நத்தர்களாயிருக்கவேண்டும்.

ஸ்திரீகளுக்குப் பதிவிரத தர்மத்தையும் படிப்பிற்கு வேண்டி வது அவசியமான காரியம். பூர்வ மனுஷர் பாவஞ்செய்யாமல் பரிசுத்தராயிருக்கும்பொழுது, விவாக விஷயம் கடவுளால் நியமிக்கப்பட்டதாகையால் உலகத்தில் நடக்கிற சகல காரியங்களிலும் கலியாணம் சர்வகிரேஷ்டமாயிருக்கின்றது. உலகத்தில் ஜனசங்கம் இருந்தியாகும் பொருட்டும், ஒருவர்க்கொருவர் உதவியாயிருக்கும் பொரு

ட்டும், அதிலில் ஆணையும் பெண்ணையும் சர்வேசுபதி உண்பிப்பண்ணித் தம்முடைய திருக்கையால் அவர்சளுக்கு விவாகமுகூர்த்தம் நிறைவேற்றிவைத்தபோதே கலியாணம் எவ்வளவோ சிறப்புள்ளதா யிருக்கின்றது. ஸ்திரியும் புருஷனும் ஒருதேசமானதால், அவர்கள் யாவத் ஜீவபரிபந்தம் படிவாழத் கடவர்க்கென்றும், அவர்கள் ஒருவரொருவரை அநுபிரியமாக நேசித்தவேண்டுமென்றும் வேதம் ஆக்ஞாபிக்கின்றது. வேதவாக்கியங்கொள்ளப் புருஷனுடைய பூரணபுகுத்திற்குப் பத்திரியும், பத்திரியுடைய பரணபுகுத்திற்குப் பர்த்தாவும் பாத்திரஸ்தா யிருக்கிறார்கள். பர்த்தாவை மனப பூர்வமாக நேசிப்பதோடு கூட அவ்வுட்குத் தீர்ப்பாடிந்து அவனுடைய சொற்படி நடக்கவும் ஸ்திரி விசேஷமாகப் பாத்திரப்பட்டிருக்கிறாள். ஆயினும் புருஷனைத் தெய்வமாகப் பாவிக்க வேண்டுமென்கிற இந்தத் தேசத்தாருடைய கொள்கை கேவலம் அஸந்தர்ப்பமாயிருக்கின்றது. கடவுளோ ஆண்டவா; நாம் அடிமை. அவர் யஜமானர்; நாம் ஊழியக்காரர். அவர் சிருஷ்டி, ஸ்திரி, சம்மார கர்த்தர். அவரால் நாம் ஆய்காப்படுகிறவாகளும, காக்கப்படுகிறவர்களும், நீக்கப்படுகிறவர்களாயிருக்கின்றோம். அவர் நுத்திரதாரி; நாம் அவரால் ஆட்படப்படுகிற நுத்திரப்பிரதானம். இப்படிப்பட்ட கடவுளுக்குச் சமானமாகப் புருஷனைப் பத்திரி பாவிக்க வேண்டுமென்கிற விதியானது கனமான் தெய்வநூல்களையா யிருக்கின்றது. பின்னும் இங்கக்கொள்கையானது எகல் பொருள்களுக்குமே லோகமும், ஹிருதய பூர்வமாகவும் மட்டும் நேசிக்க வேண்டுமென்கிற வேதவாக்கியத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷ விதோதமாயிருக்கின்றது.

தெய்வ பாத்திரகுப் பின்பு புருஷபத்தி விசேஷ மென்பதும், ஸ்திரிக்குச் சகல பாரதவ்னியங்களினும் புருஷபாரதவ்னியம் அதிஉத்கிருஷ்டமென்பதும் சித்தமே. இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாகக் கலியாணமானவுடனோ ஸ்திரி தன்னுடைய நாய் தந்தை சகோதரர் முதலியவர்களையும், பிதாராஜிநங்களையும் விட்டுவிட்டுப் புருஷனுக்கும் அவனுடைய திரவியங்களுக்கும் சூர உரியவளாவதே போதுமான சரக்ஷியாயாயிருக்கின்றது. ஆகையால், பர்த்தாவிடத்தில் பரிபூரண நேசம் வைக்கவேண்டியது பத்திரியனுடைய பாறாத கடமையா யிருக்கின்றது. பர்த்தாவுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவனுடைய இஷ்டப்பிரகாரம் நடக்கிற பத்திரிக்குச் சர்வாபிடமும் நிர்விக்கமாய்ச் சித்திக்கு மென்பது சத்தியமே. உலகம் ஒன்றைக்கொடுத்து மற்றொன்றை வாங்குகிற வர்த்தகர்களுக்குச் சமானமாயிருப்பதால், நமக்கு பரியாதை

வேண்டுமானால் நாம் பிரியவாதனை நடைபெற்றுப் பிரியவாதனைய வாங்க வேண்டும். நமக்கு ஒருவாதனைய பிரிய வேண்டுமானால் நாம் பிரியத்தைக் கொடுத்துப் பிரியத்தை வாங்கவேண்டும். அப்படியே ஒரு ஸ்திரீ, புருஷனிடத்தில் என்வளவு விசுவாசமாகத்தானோ அவ்வளவு விசுவாசம் புருஷனிடம், நிலிருந்து அவளுக்குக் கிடைக்கும். கிராமமானசகல விஷயங்களிலும் புருஷனுடைய அபிஷ்டப்பிரகாரம் பெண்சாதி நடந்தால் அவளுடைய அபிஷ்டப் பிரகாரம் புருஷனுடைய நடப்பான். ஆகையால் திருப்பெத்தூர்த் தம்ப புருஷன் டஜமானனாயிருந்தாலும் அவனக்குப் பிரியமாக நடந்த பெண்சாதியின் சொற்படி புருஷன் கோபம் எல்லாம் அப்படியாய் பெண்சாதி ஒருபக்கத்தில் புருஷனுக்கு உதவியாக இருக்கின்றன. இது ஸ்திரீயினுடைய வணக்கத்தினால் உணர்ந்திருக்கிற வறுகிற மேன்மை யல்லவா? சில சமயங்களில் சந்திராணாயம் பெண்சாதியைப் புருஷன் கோபித்துக்கொண்டாலும், அசந்திராணாயம் புருஷனைப் பெண்சாதி கோரிக்கை எல்லாவும் அதிகாரம் பெட்ட பெண்சாதி எப்போதும் வீட்டுக்குள் இருப்பவாக்களையும், அவளுக்குப் புருஷனைத்தவிர வேறே யாரையாவது உல்லாசப்படிக்கும் அவன் அந்த ஒரு யஜமானனுக்குத் திருந்தியாக நடப்பது எளிதாயிருக்கின்றது. புருஷன் எப்படிப்பட்ட அந்தஸ்துடையவனாக இருந்தாலும் அவன் பலயஜமான்களும் பலபேருடைய விவோதங்களுடைய பல கஷ்டமான தொழில்களும் உடையவனாகையால், நான் அறியாமல் அவனுக்குக் கோபம் வரக் காரணமிருக்கின்றது. அந்தச் சமயமறிந்து பத்திஸ் ஒதுங்க வேண்டியது கிராமம், பிரசண்டாநாதம் ஒங்க விசும்பொழுதும் அந்த வேகமாய் ஜலபிரவாகம் வரப்பொழுதும் விளையாமல் எதிர்த்து நிற்கிற பெரிய விருகங்கள் வேரோடே சாய்ந்து வீழ்கின்றன. அந்தச் சமயத்தில் நிமிராமல் வீளைந்து கொடுக்கிற சிறிய செடிசுருக்கு ஒரு அபாயமும்மில்லை. அப்படியே ஸ்திரீகளும் புருஷர்களுக்குக் கோபம் வரும்பொழுது எதிர்த்து உத்தரம் சொல்லாமல் நடப்பது குணமாக ஒதுங்குவதே விவேகம். ஸ்திரீகள் எவ்வளவு கன்மையாக நடந்தாலும் அதற்கு அதுகுணமாக நடவாமல் ஸ்திரீகளுக்குக் கொடுமை செய்கிற சில புருஷர்களும் உண்டு. இப்படிப்பட்ட சிந்தாக்கிய ஸ்திரீகளுக்குத் தெய்வச் சகாயம் செய்யவேண்டுமேயல்லாமல் வேறு சகாயமில்லை. கைவிரலே கண்ணைக்குத்தினால் கையை என்ன செய்யலாம்? நம்முடைய பல்லே நம்முடைய நாவைக் கடித்தால் பல்லை உடைக்கலாமா? சுப்பலேறின பின்பு கடல் யாத்திலுக்குப் பாய்ந்து

காரியமென்ன? ஸ்திரீக்குப் புருஷனைத் தவிர வேறுகதையில்லாத படியால் தன்னால் கூடியவையில் புருஷனுக்குத் திர்ப்தியாக நடக்க வேண்டியது ஸ்திரீயினுடைய கடமையா யிருக்கின்றது. புருஷன் எப்படிப்பட்டவனாக இருந்தாலும் தெய்வ பக்தியும் சார்தமும் பொறுமைமும் உன்னமமும் அடக்கமும் வணக்கமும் கற்பநெறியும் உள்ளவனாக இருந்தால் நுகர்ந்துக் குறைவில்லை.

என்றா ணுட்பட்டதும் கரகே பிதானா யிருப்பதுபோல், ஸ்திரீக்குமதராகக் குணங்களுமே கற்புக்கே மூலப்பொருளாக யிருக்கின்றது. சர்ப்பக் கை தவறுதலுக்கு முக அமுதுவில்லாமலிருந் தாலும், கலியாணவீட்டிப் பூர்த்திபோல் அவள் யாவராலும் கனப் படுத்தப்படுவாள். கற்புக் குணத்தினால் அதிகந்தரியா யிருந்தாலும், அவள் சுகுடாபிபாஸ்யபோல் யாவராலும் இகழப்படுவாள். உலகத்தில் மற்றவருக்குத் தீயந செய்கிறவன் அவனுக்கு மட்டுந் துரோசமாகிறது. அன்னிய புருஷனைச் சேருகிற ஸ்திரீயோ வென் றால் பலபோதனாகிறது. துரோகஞ் செய்கிறாள். அவள் தன்னையுங் கெடுத்து அதன் அனாவிரத புருஷனையுங் கெடுத்துத் தன்னுடைய ஸோகம் பற்றாது நம் உலோகமாகி, அந்த அந்ரிய புருஷனு டைய பத்திரிப்போடு பிரிந்துகொடுக்கிறது. அவளுடைய தன் மாயக்கற்பு அவளுடைய புருஷனுக்கு, அன்னிய புருஷனு டைய பத்திரிப்போடு உன் டாகிறாளுமாம், பொருமையும், கஸ்தி யும், சுகமும், அபரிபிதமல்லவா? அன்றியும் கோடாலிக்காப்பு குற்றங்களை எப்படித்தோ, கற்புக்கெட்டவள் தன்னுடைய உறவுப் பெற்றார் முதலியவர்களுக்கும் தன்னுடைய புருஷன்வழிச் சற்றைக்கா தருமா யானது அவமானத்தையும், இழிவையும், நிரீதையையும் உண்டாக்கின்றது. இந்த அடியாயமான உலகமானது அவள் செய்த குற்றத்திற்காக அவளுடைய புருஷனையும் பிள்ளைகளையும் அவமானப்படுத்தி சபலாதினான அவர்களுயும் தண்டிக்கின்றது. மற்றக் குற்றங்களெல்லாம் சுகாலத்தில் மறைந்து போகும். வியபி சார தோஷமோவென்றால் உலக முற்றமாமட்டும் மறையாது. அந்த வியபிசாரி இறந்தாலும் அவளுடைய அபகீர்த்தி இறவாமல் என்றுஞ் சிவஞ்சிவி பட்டபு பெற்றுக்கொண்டிருக்கும். மற்றக் குற்றங்களுக் கெல்லாம் ஒவ்வொரு பிரயச்சித்தமுண்டு. ஒருவனுடைய பொரு ளைத் திருப்தியுடைய அதர்குச் சரியான பொருளைக்கொடுத்துத் திருப்தி செய்யலாம். அடிபடியே நமக்குண்டாகிற நஷ்டங்களுக்கும் நாம் பிறருக்குச் செய்யுந் தீவ்ருகளுக்கும் தகுந்த பரிகாரங்களைச் செய்ய

லாம். பதவிரதா பங்குத்திற்கு ஒரு பிராயச்சித்தமும் இல்லையே! கெட்டுப்போன கற்பு எட்டுநாள் அழுகாலும் வருமா? அரைக்காசுக் கழிந்த கற்பு ஆயிரம்பொன் சொடுத்தாலும் வருமா? என்று பழமொழியும் இருக்கின்றதே! ஸ்திரீகளுக்கும் காவலாகிய நாணத்தையும் மானத்தையும் விட்டு ஒரு ஸ்திரீ பாபநஷ சம்போகத்துக்கு எப்போது உடன்பட்டாளோ அப்போதே அவள் எப்படிப்பட்ட அக்கிரமங்களுக்குப் பின்வாங்கியாட்டாள். பாதிவிர்த்திய லோபா பலபாவங்களை விளைவிக்கிற விததா பிடுக்கிப்படுது. எப்படியெனில், பரபுருஷனைச் சேருகிற ஸ்திரீ அந்தக் குற்றத்தை மறைப்பதற்காகப் பல தந்திரங்களையும் பொய்க் களமும் கபடமாய்க் கங்கையையும் உபயோகிப்பாள். அந்நிய புருஷனுல் உண்டாகிற கற்பவழித அழிப்பதற்காக அவள் பல மருந்துகளை உண்டு கொலைபுருஷத்தைத் தட்டிச் கொள்வாள். அவள் சில சமயங்களில் தன் புருஷனைக் கொல்லவும் வழிதேடுவாள். காபவிகாரநாசகத் தூண்டிவிடுவதற்காக மது முதலிய லாகிரி வஸ்துக்களையும் உருதுதுவாள். அந்த வஸ்துக்களையு விடைக்கு வாங்கவும் பரபுருஷர்களை பார்க்கத் தன்னை அடங்கித்துக் கொள்ளவும் கையிற் பொருளில்லாவிட்டால் திருடவும் ஆரம்பிப்பாள். ஒரு பரபுருஷன்போலப் பல புருஷர்களைச் சேர்ந்து பொருள் சம்பாதிக்கவும் துணிவாள். கருடன் காலில் நெர்வசு கட்டினதுபோல் வியபிசார தோஷம் எப்படிப்பட்ட கொடியாய்வினா. அந்தக் குற்றத்தை மறைக்க யத்தனிப்பது, ஆகாசத்தைப் படல்கொண்டு மூடுவதற்குள், பூனை தன் கண்ணை மூடிக்கொண்டு பாலைக்குடிபாறற்கும் சமானம் பிடுக்கின்றது.

புருஷனும் பெண்சாதிடும் ஜீவிதகாலமவஸரமில் அந்நியப் புகா பார்க்கிறதில்லை யென்று கலியாணகாலத்தில் தெய்வ சந்திதியில் பிரமாண பூர்வமாகச் சங்கற்பஞ் செய்துகொள்ளுகிறார்களே, அந்தப் பிரமாணத்தை உல்லங்காளஞ்செய்து அந்நியசம்போகம் பண்ணுவது மகாகொடிய பாவமாகையால், அப்படிப்பட்ட பாவிகள் மோகூதத்தை இழந்து அவியாத அக்கலியில் பூதபசாச கணங்களால் உபாதிக்கப் படுவார்களென்பது வேதசாஸ்திரத்திற் பன்னிடங்களிற் சொல்லப் படுகின்றது. இந்த உலகத்திலும் வியபிசாரிகள் சகலராலும் கை விடப்பட்டு, சோரநாயகனுங் கைவிடப்பட்டு, தீரித்திரமும் பல வியாதிகளும் துன்பங்களுங் கொண்டு, சந்திசிரிக்கத் திரிகிறதை நாம் கண்ணுற் பார்க்கிறோம். பின்னும் இந்த உலகத்தில் நடக்கிற கொலை களுக்கும் சண்டைகளுக்கும் கலகங்களுக்கும் இந்த அகம்மியாக

மனமே பிரதானகாரணமா யிருக்கின்றது. இந்தக் குற்றத்தி னிமித் தம் சோதன்கொமோரா முதலிய பட்டணங்களைக் கடவுள் நிர்மூலஞ் செய்ததும் யாவர்க்குந் தெரிந்தவிஷயந்தானே.

கள்ளப் புணர்ச்சியினால் உண்டாகிற இன்பம் அதி அற்புதமா யிருக்கின்றது. அந்தக் கிஞ்சித் போகத்தினால் உண்டாகிற ஆபத்து களும், பாவங்களும், பழிகளும் அபாரமா யிருக்கின்றன. ஒருவனை மதங்கொண்ட யானை பின்னே துரத்த, முன்னே புலிவந்து பாய, அவன் அந்த ஆபத்துக்குப் பயந்து ஆற்றிலே குதிக்க, ஆற்றிலே பல முதலைகள் அவனைப் பிடித்து விழுங்க, இப்படிப்பட்ட ஸ்திதியிலிருக் கிறவன் தாகத்துக்கு ஜலத்தை அள்ளிக் குடித்துச் சந்தோஷித்தால் எப்படியோ அப்படியே கள்ளப்புணர்ச்சி செய்கிறவர்களுடைய நெஞ் சில் ஓயாத பயமும், நடுக்கமும், துன்பமும் குடிகொண்டிருக்குமே. இவ்வளவு அச்சத்தோடு அவர்கள் அடையும் இன்பம், துன்பமே யல்லாமல் வேறல்லவே. இந்த அற்புதத்தை விரும்பி மலைபோலப் பாவங்களையும், பழிகளையும், துன்பங்களையும் சம்பாதித்துக்கொள்ளு கிற ஸ்திரீ எவ்வளவு மிகக்கெட்டவரா யிருக்கிறாள்.

ஒரு ஸ்திரீ பரபுருஷனுக்குப் பெறுகிற பிள்ளைகளை அவள் தன் சொந்தப்புருஷனுடைய ஆஸ்திகளுக்குப் பாத்தியஸ்தர்க ளாக்குவது எவ்வளவு பெரிய அச்சமாய்! ஸ்திரீ புருஷர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் உத வியா யிருக்கும்பொருட்டிற், அவர்கள் பிள்ளைகளைப் பெற்று நன் மார்க்கத்தில் கொண்டுவரும் பொருட்டும், கஸியாணத்தைக் கடவுள் நியமித்தருளினார். அந்த விதிக்கு விரோதமாக உலகத்தில் வியாபி சாரதோஷங்கள் அதிகரிக்குமானால் புருஷனைப் பெண்சாதி மீதியாம லும், பெண்சாதியைப் புருஷன் விரும்பாமலும், பிள்ளைகளைத் தாய் தகப்பன்மார்கள் பராமரிக்காமலும், தாய் தந்தைகளைப் பிள்ளைகள் பேணாமலும், கிரகஸ்தாச்சிரம தர்மங்கள் சரியாக நடவாமலும் உல கத்திற்குப் பெரிய விபரீதம் உண்டாகும். ஆகையால் ஸ்திரீகள் கற்பநிலையைக் கைவிடாது காக்கவேண்டும். இதர யுத்தங்களில் சத் துருஷுக்குப் பின்வாங்காமல் எதிர்த்து நிற்பவர்களே ஜெயமடைவார் கள். காமயுத்தத்திலோ வென்றால், எதிர்த்து நில்லாமல் ஒடுகிறவர் களே ஜெயங்கொள்வார்க ளாகையால், பெண்கள் அந்நிய புருஷர் களுடன் பேசாமலும் அவர்களைச் சொப்பனத்திலும் நினையாமலும், காமநூல்களையும், கெட்டகதைகளையும் படியாமலும், கேளாமலும் கீர்மலபா யிருக்கவேண்டும்.

உலகத்தில் அந்நியஸ்திரீகளைக் கெடுக்க உபாயஞ் செய்கிற புருஷர்களும் இருக்கின்றார்களாகையால், ஸ்திரீகள் தகுந்த துணையிலல்லாமல் ஒருபோதும் தனிமையாயிருக்கத் தக்கவர்களல்ல. புருஷன் வீட்டில் இல்லாதபோது அவர்கள் நற்குணமுள்ள பெண்களைத் துணைதேடி வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் பிராணன்போனாலும் கற்புநிலை தவறுகிறதில்லை யென்கிற வைராக்கியசித்தம் உடையவர்களாய் வாக்கவேண்டும். ஒரு அரசனுடைய கெட்ட எண்ணத்துக்கு ஒரு உத்தமி இளைங்காபல் நிராகரித்தபொழுது, அவன் வாளை உருவிக்கொண்டு “என்னை நீ சேராதிருப்பாயானால் உன்னை வெட்டிக் கொல்வேன்” என்று கோபத்தோடு மொழிய, அதைக்கேட்ட பதிவிரதை அந்த அரசனேநோக்கி, [“தரபதீயானாலு நண்பரின்பா தத்து கட்டுன், சிரமகுட நிகராமோ சேர்கிலேயேற் கொல்வனெனக், கரவாளை யுருவிரின்றாய் கற்பிணுக்கோர் குறைவின்றித், தரபாநீ யெனைக், கொல்வீற் றந்தைதாய் குரு நீயே”] ஓ தஷ்டா ! நீ அரசனானாலும் எனது பர்த்தாவினுடைய திருப்பாதத்திலே ஒட்டிய தூசிக்கு உன்னுடைய தலையிலிருக்கிற கிரீடமும் சமானமா குமா ? உன்னைச் சேராவிட்டாற் கொல்வேனென்று சைவாளை உருவிரின்றாய் ! என்னுடைய கற்புக்குமுட்டும் பங்கமின்றி என்னை நீ கொன்று விடுவாயானால் எனக்குத் தாயுந் தந்தையும் குருவும் நீயேயென்று 199 திபுத்தமங்கு றிணை. (நீதிநூல் புருடபாரியரியல்பு-செய்யுள் ௩௮.) மானத்திற்குமுன் பிராணனைத் திரணப்பிராயமாக எண்ணிக் கற்பைக்காப்பாற்றின அந்த உத்தமியை மற்ற ஸ்திரீகள் குருபீடமாகக் கொள்ளவேண்டும். அந்நிய புருஷனைச் சேருகிறஸ்திரீக்கும் அந்த அந்நியபுருஷனுக்கும் தோஷம் துல்லியமாயிருந்தாலும், ஸ்திரீக்கு அந்நியபுருஷனுக்கர்ப்பந்தரிப்பது முதலானதர்மசங்கடங்கள் சம்பவிக்க இடமிருப்பதால், அவளுடைய குற்றத்தை உலகத்தார் பெரிதாக எண்ணுகிறார்கள். சிலதருணங்களில் நிர்த்தோஷமான ஸ்திரீகளுக்கும தோஷம் கற்பித்து அவர்கள்வியபிசாரிகளென்று அபாண்டமான பொய்யைக் கட்டிவிடுகிற உலகமானது, வாஸ்தவத்தில் கெட்டுப்போனவளுடைய செய்கையை வெளிப்படுத்தாம லிருக்குமா ? தாங்கள் கலவாத ஸ்திரீகளையும் கலந்ததுபோலப் பெருமையாகப் பொய்ப்பேசுகிறபுருஷர்களும் உலகத்தினிருக்கிறார்களே ! இப்படிப்பட்ட புருஷர்கள் தாங்கள் வாஸ்தவமாகச் சேர்ந்த பெண்களுடைய பழியை ஊரெங்கும் பறைசாற்றாமல் விடுவார்களா ? ஆகையால், அந்நியபுருஷர்களுடைய காற்றும் தங்கள்மேல் வீசாமல் ஸ்திரீகள் சுத்த மனோநிர்மலமா யிருக்கவேண்டும்.

தெய்வபக்திக்குப் பின்பு ஜீவகாருண்ணியம் சகல புண்ணியங்களுக்கும் ஆதிகாயகயால், ஜீவகாருண்ணியத்தையும் ஸ்திரீகளுக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். “தன்னைப்போற் பிறரை நேசிக்கவேண்டும்” என்கிற வேதவாக்கியமானது சகல வேதசாஸ்திரங்களின் சாரசங்குமாயி நுக்கின்றது. மனுஷரால்செய்யப்பட்டிருக்கிற சட்டங்களும், சாஸ்திரங்களும், விஸ்தாரமாயும், புதைபொருளாயும், பலவியாக்கியான கர்த்தர்களே அபேட்சிக்கின்றனவாயுமிருக்கின்றன. அந்த வியாக்கியான கர்த்தர்களே ஒருவாக்கொருவர் பரஸ்பரவிரோதமாக ஒரு வாக்கியத்திற்குப் பல வியாக்கியானங்களைச் செய்கிறார்கள். “தன்னைப்போற் பிறரை நேசிக்கவேண்டும்” என்கிற வேதவாக்கியமானது, மலைமேல் வைத்த தீபம்போல் யாவர்க்கும் எளிதிற்பயன் விளங்கத்தக்கதாயிருப்பதால், அதற்கு வியாக்கியாதா வேண்டும்தில்லையே. நியாயமான விஷயங்களில் எதை நமக்குப் பிறர்செய்ய வேண்டுமென்று விருப்புகிறோமோ அதை நாம் அவர்களுக்குச் செய்வது, எதை அவர்கள் நமக்குச் செய்யக்கூடாதென்று நினைக்கிறோமோ அதை அவர்களுக்கு நாம் செய்யாமலிருப்பதுமே இந்த வேதவாக்கியத்தின் பொருளாயி நுக்கின்றது. நாம் பசித்திருக்கும்போது ஆகாரத்தை அபேசுக்கிறோமாகையால், நாமும் பசித்தவர்களுக்கு ஆகாரங்கொடுக்கவேண்டும். நாம் தாகமாயிருக்கும்பொழுது ஜலத்தை வேண்டுமேனோமாகையால் நாமும் தாகமாயிருக்கிறவர்களுக்கு ஜலத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். நாம் வஸ்திரமில்லாதபோது வஸ்திரம் விருப்புகிறோமாகையால், நாமும் வஸ்திரமில்லாதவர்களுக்கு வஸ்திரம் அளிக்கவேண்டும். நாம் துக்கமாயிருக்கும்பொழுது ஆறுதலை அபேசுக்கிறோமாகையால், நாமும் துக்கமுள்ளவர்களைத் தேற்ற வேண்டும். எல்லாரும் நமக்கு உபகாரம் செய்யவேண்டுமென்றும், ஒருவரும் நமக்குத் தீங்கு செய்யக்கூடாதென்றும் நாம் விருப்புகிறபடியால், நாமும் ஒருவருக்குத் தீங்குசெய்யாமல் உபகாரமே செய்யவேண்டும். இவ்வாறாக இந்த வேதவாக்கியத்தில் அடங்காத நீதி ஒன்றுமில்லை. “கடவுளைச் சகலபொருள்களுக்கு மேலாக எண்ணி அவரிடத்தில் முழுபானதோடு அந்தக்கரண பக்தி செய்ய வேண்டும் என்று, தன்னைப்போற் பிறரை நேசிக்கவேண்டும்” என்றும் குறுமுர்த்தியாக அவதரித்த கடவுள் திருவாய்மொன்றதருளிய இரண்டு வாக்கியங்களும் எவ்வளவு பரமார்புதமாயிருக்கின்றன பாருங்கள். கடுகுக்குள் கடலையும், அணுவுக்குள் மலையையும் அனைத்ததுபோலக் கடவுள் விஷயமாகவும், பிறர் விஷயமாகவும் நம்முடைய

சொந்தவிஷயமாகவும் நாம் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய சகல நெறிகளையும் அந்த இரண்டு வாக்கியங்களில் அடக்கிய ஐயனுடைய சாமர்த்தியமே சாமர்த்தியம்: “தன்னைப்போற் பிறரை நேசிக்கவேண்டும்” என்கிற விதியை நல்விஷயங்களுக்குமட்டும் உபயோகப்படுத்தவேண்டுமேயல்லாமல் தூர்விஷயங்களில் உபயோகப்படுத்தக்கூடாது. சில சமயங்களில் நாம் துன்மார்க்கம்செய்ய விரும்புவோமாகையால் அந்தக்காரணத்தைக் கொண்டு பிறருடைய துன்மார்க்கத்துக்கு நாம் இடங்கொடுக்கக் கூடாது. இப்படிப்பட்ட தூர்விஷயம் நீங்கலாக மற்ற விஷயங்களெல்லாம் “தன்னைப்போற் பிறரையே நேசிக்கவேண்டும்” என்கிற விதியை நாம் சரியாக அனுசரிப்போமானால் உலகத்தில் தரித்திரமென்பது தலைகாட்டுமா? குற்றமென்பது குடியிருக்குமா? வஞ்சகமென்பது வாழ்ந்திருக்குமா? இந்த விதியை அநுசரியாத காரணத்தால் உலகத்தில் தீதுகளும், சூதுகளும், வாதுகளும், தரித்திரங்களும், கஷ்டங்களும், நிலைகொண்டிருக்கின்றன. பூமியில் கோடாது கோடி ஏழைகள் படுங்கஷ்டங்களை நாம் விவரிப்போமானால் கல்லான மனமும் கரையாதிருக்குமோ? இரும்பான மனமும் இளகாதிருக்குமோ?

உண்ணச் சோறில்லாமலும், உடுக்க உடைவில்லாமலும், இருக்க வீழ்ல்லாமலும், படுக்கப் பாயில்லாமலும் தங்களுடைய இடுப்பிலிருக்கிற பழங்கற்கையும் கையிலிருக்கிற ஒடுந்தவிர, வேறு ஆஸ்தியில்லாமலும், உதராக்கினி உள்ளேசுட, வெயில் மேலேசுட, மழையினால் நனைந்தும், பனியினால் பெலிந்துப், காற்றினால் கலங்கியுந் தெருக்கள்தோறும் திரிகிற ஏழைகளுக்குக் கணக்குண்டா? வீடுவீடாகத் திரிந்தும் அன்னம் அகப்படாமல் பசியினால் வாய்வறண்டு, கண் இருண்டு, காதடைந்து, கைசோர்ந்து, மெய்தளர்ந்து, எலும்புகளெல்லாம் எண்ணும்படி துரும்புபோல இளைத்துக் களைத்துப் பரிதபிக்கிற ஏழைகள் இலகூதிலகூதும் அல்லவா? அனேக குருடர்களும், செவிடர்களும், கூனர்களும், சப்பாணிகளும், கிழவர்களும், அலைந்து திரிந்து பிணையெடுக்கச் சத்தியில்லாமலும், அவர்களை விசாரிக்க ஒருவருமில்லாமலும், இருந்த இடத்திலேயே கிடந்து எடிந்துபோகிறார்களே! தனவான்களாயிருந்து தரித்திரத்தை அடைந்த மானிகள் கைப்பாடுபடத் தெரியாமலும், வெட்கத்தினால் வெளியே போய்ப் பிணையெடுக்கத் துணியாமலும், வீட்டிற்குள்ளிருந்துகொண்டு பசியினால் தாய்முகத்தைப் பிள்ளைகள் பார்க்க, புருஷன் முகத்தைப் பெண்சாதிபார்க்கப், பெண்சாதி முகத்தைப் புருஷன்பார்க்க, அவர்

சுளுடைய முகத்தைப் பார்க்க ஒருவருமில்லாமல் பலநாள் பட்டினி யாயிருந்து வருந்துகிறார்களே. அநேக பதிவிரதைகள் தாங்கள் சாப் பிடாமலிருக்கச் சாப்பிட்டதுபோல் புருஷருக்குப் பொய்சொல்லி, அகப்பட்ட அன்னத்தையெல்லாம் புருஷர்களுக்கும் புத்திரர்களுக் கும் படைத்துவிட்டுத் தாங்கள் நித்தியோபவாசமாயிருந்து சாகிறார்களே. பிள்ளைகள் விளையாடுப்பொழுது தனவான்கள் வீட்டுப்பிள்ளைகள் பக்ஷணம் சாப்பிட்டோமென்று சொல்ல, ஏழை வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு பக்ஷணமென்பது இன்னதென்று தெரியாமல் தாய் மாணா அர்த்தங்கேட்க அநாதைகேட்டுத் தேம்பித்தேம்பி அழுகிற எளியதாய்மார்களும் அநந்தமே. அநேக ஏழைகள் இரவும் பசுவும் ஓயாமல் கைர்பாடுகள் பட்டும் அவர்களுக்குக் கிடைக்கிற கூலி அவர்களுக்கும் அவர்களுடைய குடும்பங்களுக்கும் கால்வயிற்றுக்கும் போதாமல் கஷ்டப்படுகிறார்களே. பாதி உடல் வெளியிலும் பாதி உடல் உள்ளுமாயிருக்க நிமிர்ந்தால் தலையிலும் குனிந்தால் முதுகிலும் இடிக்குர்பாடி குருவிக்கூடுபோல் அநேகர் சிறியகுடிசைகளைக் கட்டிக்கொண்டு அந்தக் குடிசைகளில் சந்திரசூரியர்கள் வசிக்க, அடுப்பைவிட்டு “அக்கினி” அவர்களுடைய வயிறுகளில் வசிப்பதுபோல் உதராக் கினி பற்றியெரிய “வருணன்” அவர்களுடைய கண்களில் வசிப்பதுபோல் தானாதானாயாகக் கண்ணீர்சொரிய, “வாயு” அவர்களுடைய வாயிலும் மூக்கிலும் வசிப்பதுபோல் ஓயாமல் பெருமூச்சுவிட, இவ்வகையாகத் துன்பப்படுகிறார்களே ! அன்னமென்பது இன்னதென்று தெரியாதவர்களாய்க் கிரைகளையும், இலைகளையும், இலுப்பைப்பூ, அல்லிக்கிழங்கு முதலியவைகளையும் பிடுங்கி அவித்துக் கால்வயிறு சாப்பிட்டு முக்கால்வயிற்றைத் தண்ணீரால் நிரப்புகிறவர்களும் பலரே. உண்ணுவதற்குப் பழங்கூழும் அகப்படாமல் நண்டுகளையும் நத்தை முதலியவைகளையும் வேகவைத்துச் சாப்பிட்டு, அந்த ஜெந்துக்களுக்கு இயமசொருபமாய்க் காலங்கழிக்கிற பள்ளர்களும் பறையர்களும் அனந்தமே. புலிக்குப் பியப்படாதவர்களும் கலிக்குப்பயந்து பலநாட் பசியுத்தாங்கமாட்டாமல் திருட்டுகளையும் புரட்டுகளையும் சுற்றுக்கொள்ளுகிறவர்களும், தங்களுக்குப் பிராணபதமான பிள்ளைகளையும் விற்கத் துணிகிறவர்களும் பலரே. ‘பிணக்கூக்காரன் சோற்றிலே சனீசுரன்புகுந்தது’ போல் எலிவளைகளையும் ஏறும்பு வீளைகளையும் தோண்டி அவைகளிலிருக்கிற தானியங்களை யெடுத்தும், கீளங்களிலும் மார்க்கங்களிலும் சிந்திக்கிடக்கிற தானியங்களை ஒவ்வொன்றாகப் பொறுக்கியும், பாதி நெல்லும், பாதி

கல்லும், பாதி உமியுமாப் கஞ்சிகாய்ச்சிம் குடித்து அகன்னியாணி காலகேசுபஞ் செங்கிறவர்களும் அநேகரே. அநேக ஏழைகளுக்குக் கொஞ்சம் கஞ்சி அகப்பட்டாலும் அந்தக் கஞ்சிச்சட்டியை ஒரு பிள்ளை ஒருபக்கத்திற் பிடித்திழுக்க மற்றொரு பக்கத்தை மற்றொரு பிள்ளை பிடித்திழுக்க அதில் சிந்துகிற கஞ்சிக்குப் பல பிள்ளைகள் கை நீட்ட இவ்வகையாகக் கஞ்சியையெல்லாம் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தாங்கள் நித்திய உபவாசமாயி நுக்கிற தாய் தந்தை மார்களும் சதகோடியே.

ஒருநாள் ஒரு எளிய ஸ்திரீ ஒருபிள்ளையை இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு, ஒரே பிள்ளையைத் தோளில் எடுத்துக்கொண்டு, சிலபிள்ளைகளைக் கையிற் பிடித்து நடத்திக்கொண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் வந்து பிணைக்கேட்டாள். அவள் பசியினால் வாடி மெலிந்து பேசவும் சக்தியில்லாமலிருந்ததால் அவள் முந்திச் சாப்பிடுப்படி. ஒரு இலை போட்டு அன்னம் படைக்கப்பட்டது. அவள் உட்கார்ந்து ஒருபடி சாதம் எடுத்து வாயில் வைத்தவுடனே இரண்டு பிள்ளைகள் ஒடி அவளுடைய இரண்டு கைகளையும் பிடித்துக்கொண்டன. ஒருபிள்ளை அவளுடைய தோளில் ஏறி அவளுடைய வாயிலிருந்த சாதத்தைப் பலவந்தமாகப் பிடுங்கித் தன்வாயிற் போட்டுக்கொண்டது. மற்றப் பிள்ளைகள் இலையிலிருந்த சாதத்தை அள்ளி அள்ளிச் சாப்பிட்டு ஒரு நிமிஷத்தில் சாதமிருந்த வாழையிலையை வெற்றிலையாக்கி விட்டன. மலைத்துப்போய்ப் பேசாமலிருந்த அந்த ஸ்திரீ மாலைமாலையாகக் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு “ஐயா! இப்படியே தினந்தோறும் இந்தப் பிள்ளைகளால் நான் பட்டினியா யிருக்கிறேன்” என்று சொல்லி உடனே பசிக்களையினால் மூர்ச்சையானாள். அப்போது கூட இருந்த வர்கள் ஒருவராவது இதைக்கண்டு அழாமலிருக்கவில்லை. இப்படியே எண்ணிக்கையில்லாத ஜனங்கள் படுங் கஷ்டங்களைக் கண்டு கொண்டு பார்க்கக்கூடுமா? காதினால் கேட்கக்கூடுமா? ஐயையோ இதென்ன பரிதாபம்! அந்த ஏழைகளும் கடவுளுடைய பிள்ளைகள் அல்லவா? அவர்களுக்காகவும் மழை பெய்யவில்லையா? அவர்களுக்காகவும் பூமி விளையவில்லையா? கடவுளால் கொடுக்கப்பட்ட சகல பொருள்களிலும் அவர்களுக்கும் பாகமில்லையா? இந்தப் பூமியில் விளையப்பட்ட தானியங்களையும், மற்றப்பொருள்களையும் சகல மனுஷர்களுக்கும் சம பாகமாகப் பிரித்துக்கொடுத்தால் இந்த உலகத்துக்குங் கொடுத்து இன்னம் சில உலகங்களுக்குந் தானங் கொடுக்கலாமே. அப்படியிருக்கக் கோடாதுகோடி ஏழைகள் கஷ்டப்பட்டக் காரணமென்ன?

அதற்குத் தனவான்களுடைய பேராசையும் லோபகுணமுமே காரணமாயிருக்கின்றன. பூமியும், பூமியில் அடங்கிய மற்றப்பொருள்களும் சகலருக்கும் சமுதாயமேதவிர அவைகள் தனவான்களுக்கும்டும் சொர்தமென்று அவர்கள் கடவுளிடத்தில் சிலாசாசனம்பெற்றுக் கொள்ளவில்லையே. பஞ்ச பூதங்களில் பூமிதவிர மற்றப் பூதங்களை யும், சந்திரசூரிய நட்சத்திரங்களின் பிரகாசத்தையும் யாவரும் பொதுவாகவே அனுபவிக்கிறார்கள். அப்படியே பூமியையும் பூமியில் உற்பத்தியாகிற தனதானியங்களையும் சகலரும் பொதுவில் அனுபவிக்கவேண்டியது நியாயமாயிருக்க, அவைகளைச் சிலசெல்வர்கள்மட்டும் கட்டிக்கொண்டு மற்றவர்களுக்குப் பாகம் கொடாமையினால் அநேகர் தரித்திரப்பட்டு ஹேதுவாயிருக்கின்றது. ஒரு புண்ணியவான் தர்மசத்திரங்கட்டி, அந்தக்குக் கிராமங்கள் விட்டு, அந்த கிராமங்களின் வரும்படி வைக்கொண்டு ஏழைகளுக்கு அன்னதானம் செய்யும் படி காரியஸ்தர்களையும், கணக்கர்களையும் உக்கிராணக்காரர்களையும் நியமிப்பதுபோல், பராகிருபாமூர்த்தியாகிய கடவுள் உலகமாகிய அன்னசத்திரத்தைக் கட்டிக் திரவியவான்களைக் காரியஸ்தர்களாகவும், பொக்கிஷக்காரர்களாகவும் நியமித்து அவர்கள் மூலமாகத் தர்மம் நடக்குர்படி, அவர்களிடத்தில் பொருள்களைக் கொடுத்தருளினார் தர்மவிசாரணைக்கர்த்தர்கள் சத்திரத்தின் வரும்படியில் தங்களுக்குள்ள மாற்றதர வேதனங்களை யெடுத்துக்கொண்டு மற்றதை ஏழைகளுக்கு உபயோகப்படுத்துவதுபோல, செல்வர்கள் தங்களுக்கும் தங்களுடைய குடும்பங்களுக்கும் வேண்டியமட்டில் வைத்துக் கொண்டு, சேஷத்தை ஏழைகளுக்கு விநியோகஞ் செய்யவேண்டுமென்பது கடவுளுடைய திருவுளமாயிருக்கின்றது. அந்தப்படி சத்வியோகம் செய்யாத பரமலோபிகள் ஏழைகளுடைய சொத்தை அபகரிக்கிறவர்களாகையால் அவர்களைத் தீனபந்துவாகிய தெய்வம் சிஷ்யபாஸம் விடமா? உலகத்தில் கோடிசாரர்களும் லக்ஷாதிபதிகளும் அநேகர் இருக்கிறார்களே; அவர்களுடைய கைவசமாயிருக்கிற பொருள்களைப் பாகிஷ்தால், எண்ணிறந்த ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கலாமே. சாதாரணமாகத் தனித்தனியே ஆயிரவேலி நிலமுடைய பூபாலர்கள் அநேகர் இருக்கிறார்கள். ஒரு எளிய குடும்பத்தின் சர்வஜீவகாலக்ஷேபத்திற்கு ஒரு வேலிநிலம் போதுமாகையால் ஆயிரம் வேலிநிலம் ஆயிரம் குடும்பங்களின் ஜீவனத்திற்குப் போதுமே. அவ்வளவு நிலங்களை ஒருவன் வைத்துக்கொண்டு மற்றவர்களைப் பறக்க விடுவது தர்மமா? சீமான்கள் வீட்டு ஸ்திரீகள் விசேஷகாலங்களில்

வெளியில் புறப்படும்போது தரித்திருக்கிற ஆபரணங்களையும், வஸ்திரங்களையும் மதிப்பிட்டால் ஒவ்வொருத்திக்கு லக்ஷரூபாய்க்குக் குறையாமல் இருக்கின்றனவே. குடும்பம் ஒன்றுக்கு நூறு ரூபாய் வீதம் பிரித்துக்கொடுத்தாலும் லக்ஷரூபாயை ஆயிரம் குடும்பங்களுக்குக் கொடுக்கலாமே, ஆயிரம் குடும்பங்களுடைய அன்னத்தை ஒரு தூர்ப்பலமுள்ள ஸ்திரீ தன்னுடைய தேகத்தின்பேரே தூக்கிக்கொண்டு திரிவது எவ்வளவு பெரிய அநியாயம் ! இன்னும் தனவான்கள் வீட்டிலிருக்கிற சர்வாபரணங்களும், பல திரவியங்களும், வஸ்திரங்களும், தூர்விஷயங்களிலும், டம்ப விஷயங்களிலும் அவர்கள் விருதா விரயம் செய்கிற தனங்களும், அநாவசியமாக அவர்கள் வைத்திருக்கிற பண்டம் பாடிமுதலிய பாத்திரக்கோடிகளும் இவ்வளவென்று கணிதம் செய்யக்கூடுமோ ? அந்தப் பொருள்களை யெல்லாம் பணமாக்கி, வட்டிக்குவிட்டு வட்டிவரும்படியில் அந்தச் செல்வர்களுடைய குடும்பங்களுக்குத் தற்காலத்திற்கும் பிற்காலத்திற்கும் வேண்டியமட்டும் வைத்துக்கொண்டு மிச்சத்தை ஏழைகளுக்குக் கொடுத்தால் அவர்களுடைய கஷ்டம் விடியாதா ? பூமியைப்பார்த்து “பூமியே ! உனக்குப் பொன்; எனக்கு மண்” என்று சொல்வதுபோல, பூமியைத் தோண்டித்தோண்டி மண்ணைத் தங்களிடம் இழுத்துக்கொண்டு பொண்ணப் பூமியில் புதைக்கிற செல்வர்கள் அந்தப் பொருளைத் தாங்களும் அதுபவியாமல் ஏழைகளுக்குக் கொடாமல் மண்ணுக்குத் தத்தம் செய்வது நன்மாரக்கரமா ? அண்டையிலும் அயலிலும் எண்ணிக்கையில்லாத ஜனங்கள் கொட்டைப்பாக்களவு அன்னமும் அகப்படாமல் கஷ்டப்படும்தொழுது, மிராசதாரர்கள் களஞ்சியங்கள்தோறும் மலைமலையாகத் தானியங்களைக் கட்டிவைத்துக்கொண்டு அதிக விலையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாமா ? அநேக ஏழைகளுடைய வயிறுகள் வறுமையினால் வெறுமையா யிருக்கும்பொழுது, நெற்கோட்டைகள்போல் பொற்கோட்டைகளைக் கட்டிவைத்திருக்கிற மகதைசுவரியவான்கள், வெள்ளிக் கிண்ணியிலே பாலும், தங்கக்கிண்ணியிலேசோறும் வைத்துக்கொண்டு, தங்களுடையவயிறுகளை மட்டும் கிரப்பலாமா ? அநேக ஏழைகள் வஸ்திரமல்லாமல் திகம்பரர்களாய்த் திரியும்பொழுது, பிரபுக்கள் பல வண்ண வீடுகளை விலைக்குவாங்கினதுபோல மூட்டை மூட்டையாகவும் அடுக்கடுக்காகவும் வஸ்திரங்களை வைத்துக்கொண்டு சும்மா இருக்கலாமா ?

பரோபகார மில்லாத ஜன்மமேயாம். ஒருவன் சகல சாஸ்திர சம்பன்னனாயும் அசகாய ரூபாயும், ஜெசப்பிரக்யாதி உள்ளவனான

பும் இருந்தாலும், அவன் பரோபகார சூனியனு யிருப்பானால் அவனுடைய ஜன்மம் வியர்த்தமே. “நர் சர் முதலிய சகலருடைய நாவுகளினால் நாம் பேசப்பட்டாலும் பரோபகாரமட்டும் நம்மிடத்தில் இல்லாதிருக்குமானால் நம்முடைய வாசாலகம் அர்த்தமில்லாத வெண்கல ஓசைக்குச் சமானமே.” கடவுள் நம்மை நேசித்ததுபோல் நாம் ஒருவரொருவரை நேசிக்கவேண்டும். அப்போதுதான் அந்தச் சர்வலோக குருவுக்கு நாம் சிஷ்களென்று சகல மனுஷர்களும் அறிவார்கள். கடவுளே உபகார சொஸ்யியாபிருக்கிறார். நாம் பூமியைப் பார்த்தாலும், வானத்தைப் பார்த்தாலும், எந்திப்பொருளைப் பார்த்தாலும், நம்மை நாம் பார்த்தாலும் சகலமும் அவருடைய உபகாரமயமே யன்றி வேறில்லையே. அந்தப் பரமதயாருபோல் நாம் ஒருவரொருவரை நேசிப்போமானால் கடவுள் நம்மிடத்தில் வசிப்பார். அவருடைய கிருபையும் நம்மிடத்தில் புண்ணா யிருக்கும். சகலரும் தயா பரஹுடைய பிள்ளைகளாகலால் நாம் ஒருவர்க்கொருவர் சகோதரர்களாயிருக்கிறோம். “ஒருவன் கடவுளை நேசிப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டு தன்னுடைய சகோதரனைப் பதைப்பானால் அவன் பொய்யானே. ஏனெனில், தன்கண்ணைப் பார்க்கிற சகோதரனை நேசியாதவன் தன் தன்னுணர் பாராது கடவுளை யெப்படி நேசிப்பான்?” “இம்மைச் செல்வத்தை உடையவன் தன்னுடைய சகோதரன் தரித்திரப் பரிவதைக்கண்டும் இரங்காதிருப்பானால் அவனிடத்தில் தெய்வம்கூடி யெப்பாடக் குடிக்கொண்டிருக்கும்?” கடவுளே ஏழைவேஷங் கொண்டு வருவானுதலால் ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கிறவர்கள் கடவுளுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். ஏழைகளுக்கு “இல்லை” என்கிறவர்கள் கடவுளுக்கு “இல்லை” என்கிறார்கள். இதர விஷயங்களில் நாம் செலவிடுகிற அர்த்தங்கொல்லாம் வியர்த்தமாய்ப் போகின்றன. தாம் விஷயங்களிற் செலவிடுகிற பொருள்பட்டும் அழியாமல் பரலோக ஆஸ்தியாகச் சேருகின்றது. நாம் அனுபவிக்கும் காயிகசுகங்களெல்லாம் அற்பமாயும் பின்பு துன்பங்களை விளைவிக்கத்தக்கவைகளாய் யிருக்கின்றன. நாம் பிறருக்கு உபகாரஞ்செய்து அந்த உபகாரபலனை அவர்கள் அனுபவிக்கும்பொழுது நமக்கு உண்டாகிற ஆனந்தம் பிரமாநந்தமல்லவா? ஆகையால் பரோபகாரத்துக்குச் சபானமான இகபரபாக் கியம் வேறில்லையே.

ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய அந்தஸ்துக்குத்தக்கபடி பரோபகாரம் செய்வது பாசமல்ல. தனவான்கள் தரித்திரர்களுக்கு அன்னவஸ்திர தானங்களைச் செய்யலாம். விதவான்கள் எளிய பிள்ளைக

ளுக்கு வித்தியாதானஞ்செய்யலாம். பலவான்கள் தூர்ப்பலமுள்ள வர்களுக்குத் துணைசெய்யலாம். துக்கமுள்ளவர்களுக்கு யாரும் ஹித வசனங்களைச் சொல்லித் துக்க நிவர்த்திசெய்யலாம். வியாதிக்காரர்களை ஆரோககியமுள்ளவர்கள் அடிக்கடிவிசாரித்து வேண்டிய பரிசுகளங்களைச் செய்யலாம். புத்தியுள்ளவர்கள் புத்தியில்லாதவர்களுக்குச் சமயம்பார்த்துத் தருந்த புத்திமதிக்காகச் சொல்லித்திருத்தலாம். ஏழைகளும் தங்களுடைய தேகம் வருந்தப் பிரயாசப்பட்டாயினும் பிறருக்கு உதவிசெய்யலாம். இவ்வாறே ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்களுடைய சக்திக்குத் தக்கபடி பிரயோகாரஞ் செய்தால் ஏழைகளுக்கெல்லாம் நிதித்தமம் ஹந்பாபுமே. கோடை வெயில்தான் தாய்க்கொண்டு மழாவாசனாககு மழை பொருகிற விருஷத்திப்போல, தங்களுக்கு வருகிற துன்பங்களைப் பாராட்டாமல் பிறருக்கு உபகாரஞ் செய்கிறவர்களே குணேசபர்கள்.

கையிலே பொருளை வைத்துக்கொண்டு தரித்திரர்களோடல் பிணைக்குவ நுகிற மாயப்பரட்டைகளும், பாடுபட்டித்தக அரோககிட காத்திரர்களுக்குப் தப்பு ஸ்தோத்திரஞ் செய்பவர்களுக்கும் பிணைக் கொடுப்பது தூர்வினியோகமாய்ப்பு அவர்களிடத்தில் பொருளாசை, சோம்பல், பொய் முதலிய தூக்குணங்களை விளவிடக்கத் தக்கதாய் மிருப்பதால், பாத்திரம் நிறுபிணைக்கிடுவதே தகுதியாயிருக்கின்றது. ஆருமற்ற அகதேசி பாதேசிகளும், பாடுபட்டிச் சக்தியில்லாத குருடர் முடவர் முதலிய அங்கஹீனர்களும், வியாதியஸ்தர்களும் வித்ததாப்பி யர்களும், தாய்தகப்பன் அற்ற பிள்ளைகளும், அநாதவிதந்துகளும், வாழ்நது வறியோராவவர்களும் நமமுடைய உபகாரத்துக்குப் பாத்திரர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எந்த ஜாதியாராயிருந்தாலும், எந்த சமயிகளாயிருந்தாலும், எந்தத் தேசத்தாராயிருந்தாலும் எவ்வளவும் வித்தியாசப்பாராமல் அவர்களுக்கு உபகாரஞ்செய்வதே பரம சுகிர்தம். சகலருக்கும் பிதாவாகிய கடவுள் நல்லவர்களுக்குப் பொல்லாதவர்களுக்கும் சரியாகச் சூரியன் பிரகாசிக்கவும், நீதிமான்களுக்கும் அநியாயக்காரர்களுக்கும் சமமானமாக மழைபெய்யவுஞ்செய்கிற ராதலால், அவருக்குப் பிள்ளைகளாகிப் நாம் நம்முடைய பகைவர்களை யும் நேசிக்கவும், வைவாறை வாழ்த்தவும், நம்மடம் பகைக்கின்றவர்களுக்கு நன்மைசெய்யவும், நமக்குத் துன்பஞ் செய்கிறவர்களுக்கு கேதம முண்டாகும்படி பிரார்த்திக்கவும் வேதவாக்கியங்களின்படி நாம் பாத்தியப்பட்டிருக்கிறோம்.

“இன்னஞ்செய் தானா யொறுத்த லவநாண நன்னயஞ் செய்துவிடல்” என்று திருவள்ளுவரும் செப்புகின்றோ.

பெற்றதால் பசித்திருக்கப் பிராமணபோசனஞ் செய்விப்பது சொல்லிவந்தவர்களுடைய சொந்தக் குடும்பங்களைத் தவிக்கவிட்டுவிட்டு சொத்துக்களைப் பாசனஞ்செய்கிறார்கள். இது மனுஷீதிக்கும் பிரகிருதி வியாயப் பிராமணத்துக்கும் பொருந்தாததா யிருக்கின்றது. நம்முடைய மனைவி, பிள்ளைகள், தாய், தந்தை, சகோதரர், சகோதரிகள் முதலியவர்களை நம்முடைய வசத்தில் கட்டவுள் ஒப்புவித்திருப்பதால் அவர்களை மூத்திரம் மூக்கிச்சுவையுடையது நம்முடைய பொறுப்பாபி நுக்கின்றது. அப்படியே ஏழைகளான நம்முடைய சுயபந்துக்களையும், நமக்குச் சாபித்திருக்கிற தரித்திரர்களையும் ஆதரிக்க வேண்டியது அவசியப்பாபி நுக்கின்றது. ஒருவனுடைய பெர்ருளைத் திருடி வேறொருவருக்குத் தானஞ்செய்வதுபோல் சிலர் வாங்கிக் கடனைக்கொடாமல் தம்நாளுடைய ஆஸ்திகளைப் பல்லாம் தம் விஷயத்தில் விரயஞ்செய்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட தியாகிகள் திருடர்களாய் அவர்களிடத்தில் தானம் வாங்குகிறவர்கள் திருட்டுச்சொத்தை வாங்குகிறவர்களாயும் இருக்கிறார்கள். ஆதலால், தானங்கொடுப்பதற்குமுன் கடன்களைத் திரிப்பதே வியாயமுதையையாபி நுக்கின்றது.

வியாதி யில்லாதவர்களுக்கு ஸ்வஸ்தகம் கொடுப்பதுபோலும், வெள்ளத்தின்கீழே பெட்டும் மழையையபோலும் சிலர் தனவான்களைக்கண்டால் விநாது முதலிய ஷோடரோபசாரஞ் செய்கிறார்கள். தரித்திரர்களைக் கண்டால் தடியெடுத்துத் துரத்துகிறார்கள். இது மகாதோஷமாபி நுக்கின்றது. முகம் கோணாமலும் கைம்மாறு வேண்டாமலும் உள்ளவோடு பிணைப்பிடுவதே பெரிய புண்ணியம். ஏழைகளுடைய நிமிக்கும அலட்டுக்கும் பயந்து அசமாதானத்தோடும் அஸந்தாஷ்டியோடும ஸயங் கொடுப்பதானது, கொடுங்கோல் அரசர்களுடைய ஆக்களுக்குப் பயந்து கடமை கொடுப்பதுபோலும், திருடர்களுடைய தடியடிக்குப் பயந்து அவர்கள்கையில் பொருளை வாரிக் கொடுப்பதுபோலும் பிநுக்கின்றது. யாதொரு பிரதிப்பிரயோஜனத்தைக் கருதிப் பிணைப்பிடுகிறவர்களைத் தாதாக்களென்று சொல்லுகிறாபிருந்தால், உலகத்தில் சகலரையுந் தாதாக்களென்று சொல்லலாம். கடைக்காரர்களிடத்தில் சரக்குகளை வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்கு விலைகொடுக்கிறவர்களும் தாதாக்களே. கிரயம் வாங்கிக்கொண்டு சரக்குகளைக் கொடுத்திற வர்த்தகர்களும் தியாகிகளே. வேலைக்காரர்களிடத்தில் வேலை வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்குக் கூலி கொடுக்கிறவர்களும் தாதாக்களே. சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு சமையல் செய்து கொடுக்கிற சுயம்பாபிகளும் அன்னதாதாக்களே. வீடுகள் தேறும்

வஸ்திரம் வெளுத்துக்கொடுக்கிறவண்ணாச்சனும் வஸ்திரத்தாக்களோ, தாசிகளுக்குப் பொருள்கொடுக்கிற காமாதூரர்களும் கொடையாடிகளோ, அந்தக் காமாதூரர்களுக்குப் புண்களையும் வியாதிகளையும் கொடுக்கிற தாசிகளும் தியாகிகளோ. இப்படிப்பட்ட தானம் அதானமாகையால் பிரதிபலன் வேண்டாது பிசுபிசுபிடுவதே பெருமை. மனுஷர்கள் பார்க்க அவர்கள் முன்பாக ஏழைகளுக்குப் பிசுபிசுபி கொடுக்கிறவர்களுக்கு போசுஷவாசனுடைய தயார்பிரசாதங் கிடைக்கமாட்டாதாகையால் ஒருவருக்குத் தெரியாமலும், நரஸ்துதியை விரும்பாமலும், அந்தரங்கமாரச்செய்கிற தானமே பிரதானம். புஷ்பம் மறைவாயிருந்தாலும் அதன்வாசனையானது காட்டிவிடுவதுபோல், அதாத போஷகர்களை அவர்களுடைய ஒள்தாரியம் எப்படியும் காட்டிவிடும். நிரோபகாரிகள் இறந்தும் இறவாமல் என்றும் பிரகாசிக்கிறார்கள். பரமலோபிகள் பிறந்தும் பிறவாதவர்களாயும், இருந்தும் இல்லாதவர்களாயும் இருக்கிறார்கள். தர்மஷ்டர்களுக்கு ஒரு துன்பம்வந்தால் சகலநர்மங்களுக்கு வந்ததுபோல் எண்ணி அந்தத்துன்பம் நீங்கவேண்டுமென்று கோபில்கள்தோறும் சூப்பிடுகிறார்கள். கிருபணசிரோமணிகளுக்குத் துன்பம் வந்தால் அவர்களை நீனைப்பாருமில்லை. அவர்களுக்கு இரங்குவாருமில்லை. அதிகளை ஆதரிப்பது ஒவ்வொருவருக்குத் தனித்தனியே கடனாயிருப்பதுமன்றி, சர்வஜனோபகாரமாக அன்னசத்திரங்கள், பாடசாலைகள், ஓஷதசாலைகள், ஆதுலர்சாலைகள், தண்ணீர்ப்பந்தல்கள் முதலிய சாகவதமான தர்மங்களை ஏற்படுத்துவது பெருஞ்செல்வாருக்குக் கடமையாயிருக்கின்றது.

தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரை யோம்புகிற பரவ்நேகம் இல்லாமையினால், சில அரசர்கள் தங்களுடைய சுயநலத்திற்காகவும் நிஷ்காரணமாகவும் எண்ணிக்கையில்லாத ரதகந்தரகபாதிகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு ரணபேரிகள்முழங்க, யுத்தசன்கைத்துடன் புறப்பட்டு அந்நிய தேசாதிபதிகளுடனே சண்டை தொடுக்கிறார்கள். அந்த இரண்டு சேனாசமுத்திரங்களும் கலந்து அஷ்டதிக்குகளும் நடுநடுங்கும்படி அட்டகாசஞ்செய்துகொண்டு, ஆலகால விஷம்போல் சிறிக்கொண்டு, கோடைபிடிபோல் கர்ஜித்துக்கொண்டு, வடவாமுகாக் கினிபோல் கண்களில் தீப்பொறிகள் பறக்க, ஒருவரையொருவர்பிடித்து, கடித்து, அடித்து, இடித்து, மடித்து, முடித்து விடுகிற களோ! அப்போது சிரமற்று, உரமற்று, கரமற்று, காலற்று விழுகிற முண்டங்களும் துண்டங்களும் கண்டங்களும் அண்டங்களைப்போய் முட்டுகின்றனவே! ஒவ்வொரு யுத்தத்திலும் குவிக்கிற சவமலைகள்

நவமலைகளாகின்றனவே! சோரிப்பிரவாகம்வாரிப்பிரவாகத்திலும் அதிகமே. “ புளிக்குப் பயந்தவர்கள் அல்லோரும் எனமேலே படுத்துக் கொள்ளுங்கள் ” என்பதுபோல், அந்த அரசர்கள் தாங்கள்வெளியே புறப்படாமல் மூலையில் பதுங்கிக்கொண்டு, ஏழைகளைச் சண்டைக்கு விட்டு வேடிக்கைபார்க்கிறார்கள். புத்தியிலும், புத்தியிலும் சக்தியிலும் அதிமேதானிகளென்றும், தர்மிஷ்டர்களென்றும் பெயர்கொண்ட அலெக்சாண்டர், போனுபார்த்து, சேசார்முதலிய சுத்தவீரர்கள் செய்த கொலைகளுக்குக் கணக்குண்டா? அவர்களுக்குத் தர்மிஷ்டர்களென்றுப் பெயரா? இந்தத் தர்மிஷ்டர்களோபால் பின்னுஞ் சில தர்மிஷ்டர்கள் உலகத்தில் இருந்திருப்பார்களானால், யுகாந்தகாலப்பிரளயப்போல் உலகத்தில் மறுஷப்பூண்டில்லாமல் சர்வநாசஞ் செய்திருப்பார்களே! நாமுடைய பிதாக்கள், பிரபிதாக்கள் ஒருவரும் இருந்திருக்கமாட்டார்கள். இருதப் புஸ்தகத்தை யெழுத நாமும் இருந்திருக்கமாட்டோம்.

சார்தம், தபை, தாக்ஷணியம், பொறுமை, அடக்கம், வணக்க முதலிய நற்குணங்களைப் போதிக்கிற சக்தியவேதத்தினின்று பிரிந்த பாலசபயந்தரர் அந்தவேதத்தைகனியாஜமாகவைத்துக்கொண்டு யூரோப்பில் ஒருவரோடொருவர் சண்டைசெய்து, அந்தச்சண்டையில் மடிந்த ஜனங்களும், வடிந்த உதிரங்களும், ஒடிந்த கைகால்களும், இடிந்த ஆயுதங்களும், பொடிந்த மடங்களும், முடிந்தபொருள்களும், படிந்த துன்பங்களும் இவ்வளவென்று சொல்லக்கூடுமா? இந்தத் தேசத்திலும் ஒவ்வொரு மதஸ்தாபனமாகுப்போது நடந்த சண்டைகளும், கலகங்களும், பிரணவதைகளும் அராமமே. ஒரு சமயத்தாரீ மற் றொரு சமயத்தைத் தூஷித்தும், ஒரு வித்வான் மற்றொரு வித்வானை நிரந்தித்தும் செய்திருக்கிற கிரந்தங்கள் உபத்தபுஞ்சமாயும் அசப்பிய வார்த்தைகளுக்கு அகராதிகளாயு மிருக்கின்றன. அவைகளைப் படித்தால் நம்முடைய வாயும் கசக்கின்றது. நினைத்தால் மனமுங் கசக்கின்றது. தென்றல் முற்றிப் பெருங்காற்றாவதுபோல் சில சமயங்களில் எழுத்துச் சண்டையிலிருந்து கழுத்துச்சண்டையிலும், வாய்ச் சண்டையிலிருந்து கைச்சண்டையிலும் பிரவேசஞ் செய்கிறார்கள். இவ்வாறு விபரீதங்களுக்கும் காரணம் தன்னைப்போற் பிறரை எண்ணாத குணக்கேட்டினு லுண்டாவதேயாம்.

பின்னும பரதேசமில்லாமையினால் உலகத்தில் திருட்டுகளும், புரட்டுகளும், அக்கிரமங்களும் நிறைந்திருக்கின்றன. திருடர்கள் இரவில் எப்போதாவது அமாவாசை இருட்டில் திருடுகிறார்கள், பிரதி

னெழும் பட்டப்பகலில் சகலரும் அறிய நடக்கிற திருட்டுகளுக்கு
 அளவில்லையே. பொருளாட்சியினால் பொய்ச்சரத்தியாற்பண்ணுகிறவர்
 னும், பொய்சாக்ஷி சொல்லுகிறவர்களும், பொய்ச்சீட்டு உண்டுபண்
 னுகிறவர்களும், பொய்வழக்குச் செய்கிறவர்களும், தங்களுடைய
 ரத்திக்கு மேற்பட்ட கடன்வாங்குகிறவர்களும், வாங்கின கடனைக்
 கொடாதவர்களும், அநியாயவட்டி வாங்குகிறவர்களும், அடைக்கல
 மாக வைத்தபொருளை அபகரிக்கிறவர்களும், வேலையெய்யாற்றுகலி
 வாங்குகிறவர்களும், ஏழைகளிடத்தில் வேலைவாங்கிக்கொண்டு கூலி
 கொடாதவர்களும், செல்லப் பணத்தைச் செலுத்துகிறவர்களும்,
 அளவிலும் நிறையிலும் வித்தியாசஞ்செய்கிறவர்களும், சமக்குகளுக்கு
 அதிகவிலை வாங்குகிறவர்களும், நல்லசரக்குக்குக் கீரயம் வாங்கிக்
 கொண்டு கெட்டசரக்குகளைக் கொடுக்கிறவர்களும், சூதாடிப்பொருள்
 சம்பாதிக்கிறவர்களும், கண்டெடுத்தபொருளைச் சொந்தக்காமரைத்
 தேடிக் கொடாதவர்களும், பிறப்பொருளைப் பார்த்துப் பொருமை
 கொள்ளுகிறவர்களும், திருட்டுப்பொருளை வாங்குகிறவர்களும், திருட்
 டுக்குச் சகாயஞ் செய்கிறவர்களும் திருட்டுப்படி பிறருக்குப் பேரதிச்
 கிறவர்களும், பிறருக்குப் பொருள் நஷ்டம் உண்டாகும்படி செய்கிற
 வர்களும், கையில்பொருளை வைத்துக்கொண்டு ஏழைகளுக்கு ஐயம்
 இடாதவர்களும், பாம்புக்கிடையர் வாங்கிக்கொண்டு பெண்கொடுக்கிற
 வர்களும், பட்டப்பகலில் கொள்ளையடிக்கிற திருட்டுகளே. அன்றியும்,
 ஏழைகள் தாங்கக்கூடாத நாட்டுவரி, காட்டுவரி, வீட்டுவரி, மாட்டு
 வரி, ஆட்டுவரி, ஏட்டுவரி, சிட்டுவரி, கூட்டுவரி, பாட்டுவரி, மேட்டு
 வரி, தீட்டுவரி, ரோட்டுவரி, கோட்டுவரி, கூட்டுவரி, சாட்டுவரி முத
 லிய கேட்டுவரிகளைச் சுமத்தி அநியாயஞ்செய்த பூர்விக அதிகாரிகள்
 சதிசுமாரர்களே. பரிதானம் வாங்கிக்கொண்டு பகஷ்பாதஞ்செய்கிற சில
 நியாயாதிபதிகள் அநியாயாதிபதிகளே. எங்கே கொலைநடக்கும், எங்கே
 களவுநடக்கும், எப்போது நமக்குப் பணம்வருமென்று சதா எதிர்
 பார்த்துக்கொண்டு குற்றவாளிகளை விட்டு விட்டுக் குற்றமில்லாதவர்
 களைப் பிடித்து உபத்திரவஞ்செய்கிற சில போலீஸ்மீடர்கள் சோமர்
 களே. எப்போது குடும்பங்கலிற் கலகம் உண்டாகும், எப்போது
 வியாஜ்ஜியம்வருமென்று சித்தமாய் காத்துக்கொண்டிருக்கிற சில
 நியாயவாதிகள் அநியாயவாதிகளே. யாருக்குச் சுரம்வரும், யாருக்குப்
 பேதிவரும், யாருக்குத் தலைஉடையும், யாருக்குக் கைகால் ஒடியும்
 என்று சதாபிரார்த்தித்துக்கொண்டு தங்களுடைய பிழைப்புக்காகப்
 பின்னைவளர்ப்பதுபோல் வியாதியை வளர்த்துவிட்டுக்கொண்டு ஜீவிக்
 கிற சில வைத்தியர்கள் தைத்தியர்களே. பின்னோர் படித்துக்கொண்

டால் தங்களுடைய பிழைப்புக்குமோசடாவருமென்று கருதிக் கிர்ஷண பகஷத்தார் சர்திரல்போல் பிள்ளைகளுடைய ஆறிவை நாளுக்குநாள் குறைக்கிற சில போதகர்களும் பாசகர்களோ, மேற்சொல்லிய உத்தியோகஸ்தர்க்களில் அனேகர் சர்வோத்தமர்களா யிருக்கிறார்களாகையால் அப்படியில்லாத சிலரைப்பற்றி நாம் பிழஸ்தாபித்தோம்.

அன்றியும், “தன்னைப்போற் பிறலா, எண்ணவேண்டும்” என்கிற விதிபடி சகல நூல் அனுஷ்டானதால் தெய்வத் துரோகிகளும் குரூர் துரோகிகளும் பித்தர் துரோகிகளும் மாதூர்த் துரோகிகளும் புத்தீர்த் துரோகிகளும் மோதூர்த் துரோகிகளும் புருஷத் துரோகிகளும் பார்த்திவித் துரோகிகளும் பரபுருஷத் துரோகிகளும் போர்வாசனம் மெய்யானதார்கோள்களும் புலைஞர்சொடும் கொடியவர்களும் குழப்பாரும் கோபிகளும் லோபிகளும் பாபிசனும் உலகத்தின் உப்புப்பாச்சையர் இரங்கோ! ஆகையால், பரோபகாரம் புத்தியைப் பரிசாராய முறையிய சகுணங்களை ஸ்திரீகளுக்கு ஒழாமல் உபதேசிக்கவேண்டும்.

மிருகங்கள், பாட்சிகள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன முதலிய சகல ஜீவராசிக் கிடத்திற்ப சிந்தையாயி நூலதே ஜீவகாருண்னியமென்று சொல்லப்படுகின்றது. மனுஷருக்கு உபகாரார்த்தமாகவே சமஸ்த விவகோடிக்களவர் கடவுள் அருஷ்டித தருகிறதென்று நாம் முன்னரே விவரித்திருக்கிறேன். சில நேரத்தாக்கா நமக்கு நேரே உபயோகமாயி டாவிட்டாலும் நமக்கு உபயோகமான வேறே சில ஜெந்துக்களுக்கு அவைகள் அகமாயப் உபயோகப்படுகிறபடியால், பூமியில் ஒரு அப்ப்ஜெந்துவேனும் நமக்கு அருபயோகமாயிருக்கவில்லை. விலங்கு, பறவை முதலியவைகள் ஞானவில்லாத அசேதன வஸ்துக்களாயிருந்தாலும் நம்மைப்போலவே அவைகளுக்கும தேகமும், பிராணனும், பஞ்சேந்திரியங்களும், சகதுக்கங்கையும்கொண்ட உணர்வும் உண்டாயிருக்கிற படியால், அவைகளுக்குப் பரிச்சேதம் உபத்திரவம் செய்பக்கடாது, அவைகளுக்கு ஞானத்தைக் குறைத்ததற்காகவேறு சில விஷயங்களில் கடவுள் அவைகளுக்கு அனுகூலம் செய்திருக்கிறார். மனுஷன் ஞானத்தாயாவானதால் பலமானவீடு போர்வை முதலியவைகளைச் செய்துகொண்டு, உஷ்ணம், குளிர்முதலிய துன்பங்களைத் தடுத்தக்கொள்வ நென்பதைக் கடவுள் எண்ணியே அவனுக்கு மிருதுவான நோலையுப் நிர்வாணமான தேகத்தையுங் கொடுத்திருக்கிறார். அப்படியப்பட்ட ஸ்தீனம் விலங்குகளுக்கும் பகைகளுக்கும் இல்லாத

படியால் அவைகளுக்குத் தடிப்பானதோலும் திரளான மயிருமுள்ள தேகங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார். சத்துருபய நிவர்த்திக்குத்தகுந்த ஆயுதங்களைச் செய்துகொள்ள மனுஷன் தெரிந்தவனாகையால் அவனுடைய தேகம் ஆயுதமில்லாமல் நிராயுதமா யிருக்கின்றது. ஆயுதஞ் செய்யத் தெரியாத அசேதனஜெந்துக்களுக்குக் கொம்புகள், கூரிய மூக்குகள், நகங்கள், தந்தங்கள் வால்கள், கால்கள் முதலிய ஆயுதங்களை அவைகளுடைய தேகங்களிலே கடவுள் அமைத்து வைத்திருக்கின்றார். மிருகங்களும் பசுக்களும் தங்களுடைய கருத்துகளை ஒன்றுக்கொன்று தெரிவித்தாக்கொள்ளும்படி ஒவ்வொரு ஜாதிக்கும் ஒவ்வொருபாஷையைக் கடவுள் கற்பித்திருக்கிற ரென்பது அதுபாவசித்தமாய்த் தெரிகின்றது. மனுஷக் குழந்தைகள் பிறந்து வெகுகாலம் வரையில் தங்களைத் தாங்களே சம்பாஷனை செய்துகொள்ளத் தெரியாமல் பெரியவர்களுடைய உதவியை அபேக்ஷிக்கின்றன. மிருகங்களின் குட்டிகளும் பறவைகளின் குஞ்சுகளும், பிறந்தவுடனேயும் அல்லது பிறந்து சில தினங்களுக்குள்ளாகவும் தங்களுடைய ஆகாராதிகளைத் தாங்களே தேடிக்கொள்ளவும், வீளை, கூடு முதலிய இரூப்பிடங்களைச் செய்துகொள்ளவும் சுபாவமாகவே தெரிந்துகொள்ளுகின்றனவே. மிருகங்கள் தகுந்த இடந்தேடிக் குட்டிகளைப் பெற்று வளர்க்கிற அருமையும், பறவைகள் ஊர்வன முதலியவைகள் கூடுகளில் முட்டையிட்டு நெடுநாள் அடைகாதது அக்குஞ்சு பொறித்துக் குஞ்சுகளை வளர்க்கிற அருமையும் மனுஷரும் அதிசயிக்கத்தக்கதா யிருக்கின்றதே. நாம் வஸ்திரவூஷணங்களைத் தரித்துக் கொள்ளாமல் பிறந்த ஸ்வரூபமா யிருப்போமானால் நமமுடைய தேகங்களைப் பார்க்க நமக்கே அருவருப்பாயிருக்கும். பசுக்களுக்கும் விலங்குகளுக்கும் இயல்பாகவே சர்வாலங்காரங்களும் பொருந்தியிருப்பதால் அவைகளைப் பார்க்கப் பார்க்க நாம் குநேரத்தோற்சுவம் செய்வதுபோல லிருக்கின்றதே! திவ்யரூபவிசித்தராவங்காரமுள்ள மயில், பஞ்சவண்ணக்கொரி முதலிய பசுக்களுக்கு, நவரத்தன கசிதமான சர்வவூஷணங்களையும், கணகாம்பரங்களையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற ராஜஸ்திரிகளும் அழகில் சமானமாவார்களா? சிலபசுதிகள் சித்திரம்போல் தேகம் அசையாம லிருந்துகொண்டு ஆரோகண அவரோகணக் கிரமம்தப்பாமலும் அபஸ்வரம் இல்லாமலும் கேட்பவர்கள் சிரவணனந்தங்கொண்டு தேக பரவசமாகும்படி அதிகமாய்ப் பாடுகின்றன. கரத்தை நீட்டிக்கொண்டும் சிரத்தை ஆட்டிக்கொண்டும், கரத்தைக் கூட்டிக்கொண்டும் பல்லைக் காட்டிக்கொண்டும் பாடுகிற நம்முடைய சங்கீத வித்வான்கள்

அரசாப பக்திகளுக்குள் சாபனாவார்க்கா? நாம் அல்லவோமாக எண்
னுகிற எக்கன் என்றுமடிகள் முகலிப பூச்சிகளையும் பூசகண்ணாடியிற்
பார்த்தால் அலவகளுடைய தேகங்களில் பலவகையான அழகிய வர்
னங்களுந் புரிகின்றன கோன்ருகின்றனவே. அசடனாகடன சாமர்த்
நிரமுன்ன நடவன் இவ்வளவு அருநாமயாகச் செய்திருக்கிற ஜீவஜெந்
துக்களை நாம் உபத்திவார் செய்வதும் நிர்நிரித்தமாய்க் கொல்லுவ
தும் நீதியா? ஒருவன் உழதிய சித்திரத்தை வேறொருவன் கலைத்
துப் பழநாட்டைப் போல் அந்நா சித்திரக்காரனுக்கு எவ்வளவு
தோய் தனிக் துப் அநதொல ர்வுவநிர்மானாகத்தாலாகிய கட
வுளுக்கு ஒவ்வொரு பத்திரவர்க மேல் கோய்வராமீஷிருக்குமா?

பசு, காளை, எருமை, ஆடு, நூதிலு, நாய், பூனை, கழுகை, ஓட்
டகாட் முதலிய பிரகங்களை மறுஷருக்கு எவ்வளவோ உதவியுள்ளவை
களா இருக்கின்றன. அநவக உயிர்வாழ்ந்தால் மறுஷருடைய தேக
ங்களில் பாதிக்கங்கள் போய்விடுமென்பது உத்தேகமாக எஜமான் எவ்
வளவு அடிநாடலுள் அந்ந அடியையுடைய பட்டுக்கொண்டு அவன் தீனி
போட்டாலும் போட்டாவிட்டாலும் வெளியேயாவது போய்விடமுவனார்
தூக்கொண்டு விடுகின்றவன் எஜமானுக்குச் சகல உபதியங்களும்
செய்கிற அந்ந பிரகங்களுடைய பொறுப்பையும், சார்தமும், விசுவாச
முடையனாக நம்முடைய குறங்கின் கையிற் பூரண அகப்பட்டது
போல் சிவமாமலை அந்ந பிரகங்களை அந்நாட்டுக்கொண்டு படுகிற
உதூக்தம் எவ்வளவுமே! திருநாவலாற்றின் குதிரை வளர்த்த
நாயபோல் அநேக மானி, நூதிலு, கழுகை முதலிய பிரகங்களுட
த்தில் அகலவேண்டுகின்ற நாய்க்கொண்டு அலவகளுக்குத் தருந்த
நிரிபோடாமல் கொல்லும் தான். குநியமின்தலையில் பனங்காயைக்
கடறி உதுபோல் அலவகன் தாங்கப்பட்டத கலையுண்டிப், பரங்களை
பாசாத்தி நடத்துகின்றான். அலவகன் நடக்காட்டாமல் தத்தனிக்
நுரபோது உடையிடுவது கழிகரினாலும ஒங்கி ஒங்கி அடித்தும்
இந்தப் பற்றி ஓநுதுப்படி தாதுகோலால் தாருமாறுக்குத்தியும்
கொடுமை செய்கிறாது. சில பகவுக்கு ஜேஷ்டபுத்திரபோல் பாலை
பெல்லாம் சுறந்துகொண்டு கன்றுகடுத்த துமோகம் செய்கிறார்கள்.
அவர்கள் கன்றுக்குச் சகோதரர்களாயிருக்கிறபட்சத்திலும் அவர்க
ளோடுகூடக் கன்றுக்கும் சாபாகம் உண்டே! அப்படியிருக்க எவ்
வளவு கன்றுக்குப் பூலவிடாமல் ஓட்டக்கறந்தானிடுவது எவ்வளவு
அரிபாய்? நமபாம்புல மேய்ந்துகொண்டிருக்கிற கழுகை முதலிய
லவகளைச் சிலர் நிஷ்காணமாய்க் கல்லால் எறிந்து கழியால் அடித்

தும் அவைகளுடன் யுத்தஞ்செய்து அந்தக் கழுதைகள் கொடுஞ் சூர உதைகளையும் வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். சில பிள்ளைகள், எறுப்பு முதலிய பூச்சிகளைப் பிடித்துக்கொல்லுகிறதும் குருளிக்கூண்டுகளைக் கலைத்துக் குருவிகளுக்கும் குஞ்சுகளுக்கும் உபத்திரம செய்கிறதும் வேலையாயிருக்கிறார்கள். இவ்வகையாக வாரில்லா பிராணிகளுக்குத் துன்பம் செய்து கை பழகுகிறவர்கள் மனுஷரையும் உபத்திரவம்செய்யக் கற்றுக்கொள்வார்க ளென்பது சந்தேகமா? மிருகங்களுக்கும் பசுக்களுக்கும் சந்தோஷம் உண்டாகுப்போது அவைகள் எவ்வளவோ ஆநந்தமாகக் குதித்துக்கூத்தாடி விளையாடுகின்றன. அவைகளுக்குத் துன்பம் உண்டாகுப்போது கூக்குரலிட்டு அழுது பிரலாபிக்கின்றனவே. இப்படியாக மனுஷரையேபோலவே நகதுக்கங்களை உணருகிற மிருகாதிகளுக்குத் திங்கு செய்கிறவர்கள் பரமசண்டாளர்களே. ஆனால், மனுஷர்களில் துஷ்டர்களா யிருப்பவர்களைத் தண்டிப்பது எப்படி முறையோ அப்படியே சிங்கா, புலி, கரடி முதலிய துஷ்டமிருகங்களையும், பாம்பு, தேள் முதலிய விஷஜெருதுக்களையும் கொல்வது தோஷமில்லை. மிருகாதிகளிடத்தில் மனுஷர் கற்றுக்கொள்ளும்படியான சில நற்குணங்களு மிருக்கின்றன. பாடு, ஆடு, குதிரை, கழுதை முதலிய மிருகங்களும், காக்கை முதலிய பசுக்களும் தங்களுடைய இனத்துடன் சேர்ந்து இரையெடுக்கப் பிரியப்படுகின்றன. கூட்டத்துடன் சேர்ந்து மேயாநதுகொண்டிருக்கிற ஒரு ஆட்டையாவது மாட்டையாவது பிடித்துத் தனியே நல்ல புல்லிருக்கிற இடத்திலே கொண்டுபோய் விட்டாலும் அந்த இடத்தைவிட்டுக் கூட்டங்கள் மேய்கிற இடம் நல்ல புல்லில்லாத இடமாயிருந்தாலும் அந்த யிடத்தையே நாடுகின்றது. ஒரு ஜாதியைச் சேர்ந்த மிருகங்கள் இல்லாத பசுத்தில் பலஜாதி மிருகங்களும் ஒன்றுக்கொன்று கூட்டுறவாயிருக்கின்றன. எப்படியென்றால், ஒரு வீட்டில் ஒரு குதிரையும் கோழியுமட்டும் இருந்தால் அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று சமீபமாயும் சக்கியமாயுமிருக்கப் பிரியப்படுகின்றன. சாதுவான மிருகங்களும் அவைகளுக்குப் பிராண சத்துருக்களான துஷ்டமிருகங்களும் பழக்கத்தினால் ஒருகூண்டில் விரோதமில்லாமல் ஸ்நேகமாயிருப்பதை அநேகர் பார்த்திருக்கிறார்கள். ஆனை, சிங்கம், புலி, கரடி முதலிய கொடிய மிருகங்களையும் மனுஷன் பிடித்துத் தன்னுடைய இஷ்டப்படி நடக்கக் கற்பிக்கிறானென்பது யாருக்குத்தான் தெரியாது. ஏகாந்தசிறையில் வைக்கப்பட்ட சிலர் தாங்கள் தனியாயிருக்க மனம் சகியாமல் தங்களுக்குச் சமீபத்தில்வரப்பட்ட எலிமுதலியவைகளுக்கு இரைகொடுத்து அவைகளுடன் ஸ்நேகம் செய்துகொண்டதாகவும்

அந்த தெர்துக்களும் அவர் கவிடத்தில் அதிகப் பிரியமா யிருந்ததாகவும் சிலர் புஸ்தகங்களில் எழுதியிருக்கிறார்கள். பின்னும் நாம் மேலே விவரித்தபடி நாய், மாடு முதலிய வீட்டு மிருகங்கள் எஜமான் என்ன துன்பம் செய்தாலும் அதையெல்லாம் சகித்துக்கொண்டு அவனைவிட்டுப் பிரியாமல் அவனுக்குச் சகல ஊழியங்களும் செய்கின்றனவே! இப்படிப்பட்ட பலவகை மிருகாதிகளிடத்தில் பாஸ்நேகம், பரோபகாரம், நன்றி மறவாமை, அடக்கம், பெருமை முதலிய சற்குணங்களை மனுவர் சற்றுக்கொள்வது உசிதமா யிருக்கின்றது.

சைவ வைஷ்ணவர்களுடைய மத சித்தாந்தப்படி மார்ஸ்ப்புசிப் பது தோஷமாயும், கிழிஸ்துமத சித்தாந்தப்படி சித்தோஷமாயுமிருக்கின்றது. லோகாராதந்தப் பாக்குரிடத்தில் மார்ஸ பகூணிகள் அநேகராயிர் அதைப் புசிப்பாதிருப்பவர்கள் சிலராயு மிருக்கிறார்கள். கிழிஸ்துமத முறைமையடி மார்ஸ்ப்புசிப்பது தோஷரஹிதமாயிருந்தாலும் தபாகாலத்திலும் விவாதினங்களிலும் மார்ஸத்தைத் தள்ளிச் சுத்தபோஜனமாகச் சாப்பிடுவது புண்ணியமென்று கிழிஸ்தவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சில காலங்களில் மார்ஸங்கடாக் தள்ளுவது புண்ணியமாயி ருந்தாலும்காலத்திலும் அதைத் தள்ளிவிடுவது விவேக புண்ணியமாகனே? ஆதிமனுவன் பூங்காவனத்தி லிருந்த ப்ர பொழுது மார்ஸம் புசிக்குப்படி அவனுக்கு உத்தரவு கொடுக்கப்பட்டவிடம். ஜலப்பிரயாசத்துக்குமுன் உலகத்தில் சகல அக் கிரமங்களும் உலங்கிருந்தாலும் மார்ஸம் சாப்பிடுகிற வழக்கம் அப் போது இருந்ததாக ஒரு கிரந்தத்தினாலும் தெரியவில்லை. ஜலப்பிரயாசத்தைத் துப்பிப்பாடு மார்ஸம் அருந்தாமாடி அனுமதி கொடுக்கப்பட்டவர்க் கொண்டே மார்ஷபகூணம் மனுவனுடையபாவ அந் தஸ்துக்கு உரியதல்ல வென்று பரிஷ்காரமாய் விளங்குகின்றது. ஆகையால் கூடியமட்டும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் மார்ஸ உணவை நக்கிக் கொடுப்பது சர்வோத்தமமென்று நமக்குத் தோன்றுகின்றது. மார்ஸம் புசிப்பது பாபசஹிதமாய்மட்டு மிருக்கிறதே தவிர அது புண்ணிய சகிதமென்று ஒருவரும் சொல்லத்தனியார்கள். கலியாணஞ் செய்துகொள்வது சாஸ்திரோத்தமா யிருந்தாலும் ஒருவன் தன்னை முழுவதும் தெய்வ ஊழியத்துக்கே ஒப்புவித்துக் கலியாண மில்லாமல் நித்தியபிரமசாரியா யிருப்பானால் அது புண்ணியமாகனே? ஒருவன் பரவஞ் செய்தாலும் பிற்பாடு மனஸ்தாபப்பட்டுத் தகுந்த பிரயசச்சித்தஞ் செய்துகொள்வானால் அவனுக்குப் பாவ ஒமோசன மாகுமென்று வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டிருப்பதைக்கொ

ணம் பனுஷன் பாவஞ்செய்யுபாடிய கடவுள் பத்தடி கொடுத்ததாகச் சொல்லாமா? பாவஞ் செய்வது பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளுவதைப்பார்க்கிலும் ஒவ்வொருவனும் கூடியவவையில் பாவமோடெய்தி இருக்கப் பிரயாசப்படுவது நன்மைதானே? ஆப்படியே மாம்ஸம் புகிப்பது வேதோத்தமாயிருந்தாலும் அது ஜீவவதைக்கு நேறதுவாயும் இரக்கம், ஜீவகாருணியமுதலிய புண்ணியங்களுக்கு விரோதமாயும் இருப்பதால் அப்படியப்பட்ட ஜீவவதை செய்வதைப் பார்க்கிலும் செய்யாமலே இருப்பது அதிக உத்தமந்தானே? ஆம்-கோழி முதலியவைகளைப் பிடித்துக்கொல்லும்பொழுது அவைகள் படுகிறபாடு துடிக்கிற துடிப்பும் இடுகிற கூக்குலும் படுகிற மண்ணாவஸ்தையும் இவ்வளவென்ற சொல்லக்கூடாமல் ஒரு பிராணிக்கு இவ்வளவு துன்பஞ்செய்து மாம்ஸம் புகிப்பதைப் பார்க்கிறவர் மாம்ஸமே புகியாமல் விட்டுவிடுவது சர்வோத்தமம் என்பதை யார்தான் ஒப்புக்கொள்ளார்கள்? உலகத்தில் மாம்ஸத்தைப்போல் அசித்யும் அநுநுர்ப்யம் என்ற பதார்த்தம் வேறொன்றும் இல்லை. மாம்ஸத்தை மதுஷ்யன் பாசித்துச் சகிக்கமாட்டான் என்பதைக் கடவுள் எண்ணியே அமைத்தோனினால் மூடி மறைத்துவைத்தார். மூக்கைத் தைரால் மூடிக்கொள்ளாமல் இருப்போமானால் மாம்ஸத்தி லுடைய கந்தாற்றம்விசிக் தலைண்டையிலேறி மூரையையும் குரப்பிவிடுமே. அபத்ததாபம் அத்தன் செய்வதுபோல் பல வானவான துக்களைச் சேர்த்துப் சமைத்துப் மாம்ஸத்தின் துந்தாற்றம் நீங்காமல், எப்பிட்டவற்றையும வாய் நாரிக் கைநாறி, உடம்பெல்லாமாநாறி, ஸ்ரெல்லாம் மறுகின்றதே! ஐயையோ! இப்படியப்பட்ட அசுஹிமான பதார்த்தத்தைச் சாப்பிடவும் துஷ்ணியா? அக்கரத்தத்துக்குப் பேரேகரத்தத்துக்கும் விசேஷம் பந்தமிருப்பதால் ஆத்மகத்தத்தை அபேக்ஷிக்குவார்கள் அபத்தங்களுக் கெல்லாம் ஆவமான மாம்ஸ உணவை உசேஷமாகத் தள்ளிவிட வேண்டும். மாம்ஸத்தைத் தள்ளினால் அதற்குத்தோழனு மதுபானமும் தொலைந்துவிடும். மதுபானம் தொலைந்தால் அதற்குத் தோழர்களான சகல குற்றங்களும் தொலைந்து விடுமென்பது வாஸ்தவமே.

இந்த வசனகாவியத்தில் பெண்கல்வியைப்பற்றின தூண்டுதல் பாகத்தை முடிப்பதற்குமுன் சிறுவர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்கிற போதகர்களுக்கு ஒரு விஞ்ஞாபனஞ்செய்ய விருடபுகிறோம். என்ன வெனில், தெய்வபக்தியையும் பரோபகாரம் முதலிய புண்ணியங்களையும் பிறருக்கு உபதேசஞ் செய்கிறவர்கள் தாங்களோ நன்மார்க்கத்தில் நடந்து வழிகாட்டவேண்டும். “உபதேசத்தைப் பார்க்கிலும் நடந்து

வழிகாட்டுவது அது உத்தமம் என்று இங்கிலாட்டில் ஒரு பழமொழியு
 மிருக்கின்றது. மார்ச்சங்களில் சகலருக்கும் வழிகாட்டித் தான் ஒரு
 அடியேனுமே எடுத்துவைப்பவருக்கிற கைகாட்டி மரம்போலவும்,
 ஜெபஞ்செய்வதற்காக மற்றவர்களைக் கோயிலுக்குவரும்படி கூப்பிட்
 டித் தான் ஜெபஞ்செய்யாமலிருக்கிற கோயில்பணிபோலவும், தாங்
 கள் உபதேசஞ்செய்கிறபடி அநுஷ்டானஞ் செய்யாதவர்கள் ஸகலரா
 ளும் இகழப்படுவார்கள். அவர்களுடைய உபதேசத்தையும் ஒருவ
 ரும் அங்கீகரிக்கார். “பசியாமலிருக்கப் பருந்துகொடுக்கிறேன் - பழ
 ன்றோலிருந்தால் போடுங்கள்,” என்று ஒருவன் சொன்னால் அவன்
 வார்த்தையை யார் மட்டும் வாங்கும்? வைத்தியனே வியாதியஸ்தனு
 டிருந்தால் அவன் வைத்தியத்தை யார் ஏற்றுக்கொள்வார்கள்? மது
 பாணஞ் செய்வது தோஷமென்று குடியான பிரசங்கித்தால் அவனு
 டைய உபநாயகத்தை யார் கேட்பார்கள்? அக்கினிதேவனுக்கு
 அபிஷேகம் தொடருமேல் கோபாவேசங்கொண்டிருக்கிற ஒருவன்
 அந்தச் சமயத்தில் “கோபா பாபம்” என்று உபநாயகித்தால் அந்த
 உபநாயகனுக்கு யார் உதவிகொடுப்பார்கள்? ஒரு பெரியவர் பிர
 சங்கரானத்தில் தீருவனென்று கட்டின பட்டில் ஸ்துதிக்கவேண்டு
 மென்றுப் பஸ்துதி கொள்ளுகாதென்றுப் பிரசங்கித்துக்கொண்
 டிருந்தார். அந்தப்பிரசங்கரின் பட்டிலில் அவரே ஒரு பிரபுவை
 ஸ்துதிசெய்து விடாவிடில் அந்தப் பிரபுவினுடைய குணதீசயங்களை
 போலக் குறிப்பிடுதல் அவனது பூவேந்தரில் மாஜாஜர்கள் மத்தியில்
 மற்ற பித்தரில் வைக்கலாமா? பந்தர்நந்தர் சிரோபூஷணமாக
 வைக்கலாமா? தேவலோகத்தில் தேவாஸக்டு நடுநாயகமாக வைக்
 கலாமா? அல்லது கட்டவுளுடைய பட்டில் வைக்கலாமா? என்று இவ்
 வகையாகத் திருப்பித் திருப்பிப் பஸ்துதி கொள்ளிப் பிரசங்கித்தார்.
 அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஒரு சுவாமி திரென்று தன்னு
 டைய நாற்காலியை விட்டு எழுந்து, “ஓ பெரியவரே! நீர் சொல்லும்
 பிரபுவை வைக்க துடமில்லாமல் என் அவஸ்தைப்படுகிறீர்! என்னு
 டைய நாற்காலியில் வைத்துவிடு. நான் வீட்டுக்குப் போகிறேன்”
 என்று சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போய்விட்டான். மற்றவர்க
 ளும் கைகொட்டிப் பரிகாசஞ் செய்துகொண்டு பிரசங்கம் முடிவத
 ற்குமுன் வீட்டுக்குப் போய்விட்டார்கள். இப்படியே வார்த்தை ஒரு
 விதமாகவும் ஆதஷ்டானம் ஒருவிதமாகவும் இருக்கிறவர்களை உலகம்
 பழிக்குமாதலால், ஆடல், பாடல் கற்பிக்கிறவர்கள் தாங்களே ஆடி
 யும் பாடியும் மற்றவர்களுக்குக் கற்பிப்பதுபோலும், சிறு பிள்ளையி
 னுடைய கையைத் தாய்ப்பிடித்துக்கொண்டு தான் முன்னே நடந்து

பிள்ளைக்கு ஈடைபழக்குவதுபோலும் தர்மோபதேசஞ் செய்கிறவர்கள் தாங்களே தர்மாத்மாக்களாய்ப் பரிமளிக்கவேண்டும். அப்போது தர்மம் அவர்களுக்குத் துணைசெய்யு மென்பது சத்தியமே. வானத்திலிருக்கிற சூரியன் பிரகாசித்தால் உலகமும் பிரகாசிக்கும். சூரியன் அப்பிரகாசமாயிருந்தால் உலகமும் அப்பிரகாசமாயிருக்கும். அதுபோல் பெரியவர்களும் கல்விமான்களும் எப்படி நடக்கிறார்களோ அப்படியே சிறியவர்களும் அவிலேவகளுநர் நடப்பது சகஜம். தூர்வழியில் நடக்கிற பெரியோர்கள் தாங்கள் கெட்டுப்போவதுமன்றி மற்றவர்கள் கெட்டுப்போகவும் ஆஸ்பதார யிருப்பதால் அவர்களுக்கு இரண்டுவிதமான தோஷங்கள் ஸம்பவிக்கின்றன. தெரியாதவர்களுடைய அஞ்ஞான கிருத்தியங்களைப் பார்க்கிலும் தெரிந்தவர்களுடைய துஷ்கிருத்தியங்களை அதிகதண்டனைக்குப் பாத்திரமாயிருக்கின்றன. எந்தச் சாதியார யிருந்தாலும் எந்த அந்தஸ்து உடையவர்களா யிருந்தாலும் நற்குண நற்செய்கைகளை உடையவர்கள்மட்டுமே பெரியவர்களே யன்றி நற்குணங்கள் இல்லாமல் தனத்தினாலும், கனத்தினாலும், இனத்தினாலும், வயதினாலும், வித்தியாபட்டங்களினாலுமட்டும் ஒருவனைப் பெரியவனென்று சொல்வது எத்தன்மைய தென்றால், ஒருவன் குட்டிச் சுவரின்மேல் ஏறி நின்றுகொண்டு தான் மற்றவர்களுக்குப் பெரியவனென்று சொல்வதுபோலும், சிறுபிள்ளைகா தகப்பனுடைய தோளின்மேல் ஏறிக் கொண்டு தாங்கள் தகப்பனிலும் பெரியவர்களென்று சொல்வதுபோலும், காலையும் மாலைமும் நீண்டனிலும் உள்ளவர்களை உயர்ந்தவர்களென்று சொல்வதுபோலும் இருக்கின்றது. ஆகையால் மேலான பதவி யுடையவர்கள் சுகுணசாலிகளார்ஜொலிக்கக் கடவர்கள்.

ஸ்திரீகளுக்குக் கல்விபோதிக்க வேண்டியது முக்கியமென்று பல உதாரணங்களைக் கொண்டு நாம் நிரூபணம் செய்தோமாகையால், இனி வேறொரு முக்கியமான விஷயத்தைச் குறித்து அடியிற் பேச ஆரம்பிக்கிறோம். அதைச் சகலரும் கிருபைகூர்ந்து சிரத்தையுடன் வாசிப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

இந்தத் தேசத்தில் பெண்களை அடிமைகளைப்போலவும், மிருகங்களைப்போலவும் நடப்பிப்பது மிகவும் பரிதவிக்கத்தக்க விஷயம் யிருக்கின்றது. ஜாதியும், செல்வமும் எவ்வளவு உயர்வோ அவ்வளவுக்கு ஸ்திரீகளுடைய நிர்ப்பாக்கியம் பெரிதாயிருக்கின்றது. உயர்ந்த ரூலத்தாராகிய பிராமணர்முதலானவர்கள் ஸ்திரீகளை விலக்குவாங்கு

வதுபோல வாங்கி நிஷ்டிரமாக நடத்துகிறார்கள். நாயே, பேயே, கழுதையே, மாடே என்கிற பேச்சைத்தவிர, வேறே ஒருபேச்சும் ஸ்திரீகளிடத்தில் புருஷர்கள் பேசுகிறதில்லை. உதைப் பிரயோகம் தவிர ஹிதப்பிரயோகமில்லை.

சில சூழ்நிலைகளில், மாமியாருடைய உதாரணத்தால் புருஷனுக்கும் பெண்சாதிக்கும் பேட்டியே கிண்டியாகிறது. அவர்கள் சந்தித்தாலும், கல்லூர் தேங்காயும் சந்திப்பதுபோலும், எலியும் பூனையும் சந்திப்பதுபோலும் யல்லாமல், குளிர்ந்த தரிசனமில்லை. ஸ்வர்க்கத்துக்குப்போயும் சோழ்ந்துவிடுகிற யெடுப்பதுபோல அநேகர் கலியாணஞ் செய்துந் நித்தியநாயகினை நினைக்கிறார்கள். அத்தி பூத்தது போல், தப்பித்தவறிப் புருஷர்கள் ஸ்திரீகளிடத்தில் ஒரு மதுமான வார்த்தையைப் பேசுவீட்டிலே, மாமிக்குக் கடுப்பு, மாமனுக்கு மனஸ்தாபம், நாற்பித்து வயிற்றொரிசை, ஊரெல்லாம் ஒமல், மகன் கொத்தாலுமாய்கட்டும் : மருமகன் தாடியறுத்தால் போதுமென்று நினைக்கிற நல்லருணமுள்ள மாமிமார்களும் அநேகரி நக்கிறார்கள். புருஷன் பெண்சாதியைத் திட்டியடித்தால், மாமியாருக்கு இறந்து போன தன்புருஷன் மறுபடியும் பிழைத்து வந்ததுபோல் உற்சாகம் உண்டாகும். “மாமியாருடைத்தால் மண்கலம், மருமகனுடைத்தால் வெண்கலம்” என்பதுபோல், மருமகன்மேலே மாமியார் தோஷஞ் சொல்லாத நேரமில்லை. மாமிக்குக் கொடுமைசெய்கிற மருமக்கள் மாரும் சிலருண்டு.

நாய், பசு, மாடு, முகலிய மிருகங்களை எவ்வளவோ தையமாக நடத்துகிறார்கள். அவ்வளவு பசுஷங்கட ஸ்திரீகளிடத்தில் கூட்டுகிறதில்லை. கஷ்ட நிஷ்டிரமெல்லாம் ஸ்திரீகளுடைய பாகமாகவும், சுகங்கெல்லாம் புருஷர்களுடைய பாகமாகவும் இருக்கின்றன. ஒரு ஸ்திரீக்கு எவ்வளவுதான் வயிறுபித்தாலும், புருஷன் மரீமன் மாமி முதலானவர்களுடைய சாப்பிட்டு எல்லாவேலைகளும் மூடிந்தபிற்பாடு புருஷனுடைய எச்சிலுக்காகப் பெண்சாதி காத்திருக்க வேண்டியதே யல்லாமல், அவள் முந்திச் சாப்பிடக்கூடாதாம். இது எவ்வளவுபெரிய அநீதி! “தாயும் பிள்ளையு மாளும் வாயும் வயிறும் வேறு” என்பதுபோல ஸ்திரீக்குப் பசித்தபோது அவள் முந்திப் பசித்தால் குற்றமென்ன?

புருஷன்பாதி பெண்சாதிபாதி ஆக இருவரும் கூடி ஒருதேகமென்பது சகலமத சம்மதமாயிருக்கின்றது. சில மதஸ்தர்களுடைய

கலியாணம் இகலோகமட்டுமா சம்பந்தமா இருக்கின்றது. சைவவைஷ்ணவர்களுடைய கலியாணங்கள் இப்படி மீறண்டுக்குமா சம்பந்தமா இருக்கின்றன. ஏனென்றால், புருஷனுக்குப் புத்தென்கிற நாகரீகவாத்தியாவதற்றால் புத்திரன் அலகியாநாஸமபிநாலா, வதிர்மிலமால் புத்திர உற்பத்திக்கு மார்க்க மிகையாயினாலா, புருஷர்கள் இப்படி சாதகம் அடைவதற்கு ஸ்திரீகள் புத்திரமேன்று தந்தாநாஸமபிநா முறையிடுகின்றது. அகலாபாய, பெண்களிடமிருந்தாவன் “ஸாபாசனம்” “வைவருகேவா” புத்திரன் பத்திரகாரங்கா செய்யக்கூடா தென்றும், பிமாசாரிபுரம், விதவையும்த, புத்திர ஸ்விகாரமும், யாகாதி களும் செய்யக்கூடாதென்றும், புத்திரனுடைய பாபபுண்ணியங்கள் ஸ்திரீயையும்த, ஸ்திரீயினையும்த பாபபுண்ணியங்கள் புருஷனையும்தேரு மென்றும் உருதா சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்திரீயா ருடைய பாபபுண்ணியங்கள் மூலமே புருஷனையே துமென்கிறவிதையா நாம் தலைபோயுதாற் அறங்கரிபோம். இப்படி, புத்திர சாஸ்திரம் பெண்கள் பசுத்திதல் இப்படிப்பட்டதற்கு மேற்பண்ட விதமே பரித்தியாசுத புத்திரனங்கா வித்திரிநால்.

சாஸ்திரத்தையுந் தவிர வரவுறுகிய உடக்கிற ஆரம்ப அனங்க
ளும் பெண்களுக்கு அனுமதிவதாகவேயிருக்கின்றன. எப்படி யென்
றால்? ஒரு பெண்ணை நான் பாலிக்கொண்டே செய்பதுபொழுது
ஊருக்கெல்லாம் தார்ப்புவை அழகுதம், மதுஅச்சம் முதலிய சுகல்
ஜனங்களையும் வருமாறுத்துப் பாடிச் செல்கிறது, மக.தோமானங்
கட்டி, வாழை சமுந்தின் பாடி, சந்தை போக வாய்த்தியென்ப நாள்
த்திரம்போலக் கொடுத்த அமைதி நிமித்தமாகவே ஸ்ரீபுகோடியுள்
பிரகாசிக்கு, அன்னதாவம் சொல்லாதவர்களுடைய மோதானம்
எல்லாம் வழங்கி நகரத்துப்பாடுகளும் முற்கால வாகன நி.வி
யங்கள் பரிமளிக்கும் பெரியவர்கள் ஆகியும் பெண்கள் கப்போடி
னங்கள் பாடவெகு சமயிராத்துடன் கலியாண புகோதசம் நடக்
கின்றதல்லவா? ஒரு ஏழையிடைய கலியாணாபி ருந்தாலும் எவ்
வளவோ விருந்துகளும், சிறப்புள்ளும் வேடிக்கை விநோதங்களும்
நடக்கின்றன. இராசகிரகங்களிற் கூடக் கலியாணத்தததததததவேற்ற
தச் சமயங்களினும் இவ்வளவு ஆடம்பரங்களும், ஆரத்யமும், குதா
கலமும் இல்லையே! மேலும், கலியாணகாலத்தில் நிகழீக்கும், புருஷ
னுக்கும் யாதொரு பேதமு மில்லாமல் எகாசனம் உபாசன உபசார
மரியாதைகளும் நடப்பதுமன்றிப் பெண்வி லுடைய காலைப் புருஷன்
காக்கி அம்மேல்வைக்கிறதும் வழக்கமாயிருக்கிறது. கலியா

சிறுவரைபிற காலைப் பிடித்துப் பிற்பாடு குடுமியைப் பிடிப்பதுபோலக் கவியாணமுடிந்தபின்பு ஸ்திரீகளுக்கு நடக்கிற மரியாதையெல்லாம் அவமரியாதைபே; மானமெல்லாம் அவமானமே; உபசாரமெல்லாம் அபசாரமே. இது ஏறவிட்டு எணியை வாங்குவதற்குச் சாமான்மல்லவா?

கவியாணமில்லாத பிரதசாரியானவனாகச் சம்பவத்து வேஷ்டிகட்டக் கூடாது. தோளில் ஆங்கவஸ்திரம் போடக்கூடாது. தாம்பூலம் புஷ்பம் பந்தவா இவைகளைத் தரிக்கக் கூடாது. ஒற்றைப்பூணூல் தரித்துக் கொண்டு விட்டுச் சாநிக்வேண்டும் என்கிற தர்மசாஸ்திரப்படி பிரபாரிகள் அறங்கூற நூலருளுந் தவ. அவன் ஒரு ஸ்திரியை விவாகஞ்செய்த பின்பு அவள் மேஷ்டிபட்டி தரித்து நெடுப்புக்கு நல்ல வேஷ்டிபட்டி, பட்டிபட்டி முதலாகத் தூய்மைபசுமுகத்தைகளும், நாரிக்கிடந்தவாரித் தூய்மைபட்டி முதலாகத் தூய்மைபசுமுகமும் உண்டாகின்றன. அவன் பழம்பெயர்ந்தவரிடமிருந்து பாக்கியவகு, புஷ்பங்கொடுத்த பண்ணிராஜி, சாநிகாரிநிதந சாகஸ்தி என்று பலவாகப் பிரபாரப்பாடுவது பிரபாரங்கள் பெண்கள் வாழ்த்துவது வழக்கமா? நெய்நீர், பழம், பட்டியிட்டவட்டி முதலானவற்றைப் போலத் தக்க குந்தியைப் பந்தவா உதான் வெந்த ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் புலவராகப் பந்தவா உதான் அபகாரமா?

சாநிகரி, சாநிகரி, விஜயவந்தகளைப் பெண்பாலாபாபேய்ந்து பந்தவா உதான் அபகாரமா? வழக்கமா? பிறப்பதுபோலவே தந்தக்காரன் தந்தி பந்தவா உதான் அபகாரமா? பாக்கியம், செளபியம், சம்பவி முதலியவைகள் நெய்நீர், பழம், பட்டியிட்டவட்டி முதலானவற்றைப் போலத் தக்க குந்தியைப் பந்தவா உதான் வெந்த ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் புலவராகப் பந்தவா உதான் அபகாரமா?

புவிசுபாசாரமும் வித்துவான்களும் ரிஷிகள் முத்தலானவர்களும், தம்முள் நடப்பதினிகளை எவ்வளவோ கௌரவமாக நடத்தினார்களென்று, ஸ்திரீகளுடைய வார்த்தைகளை அவர்கள் ஒருக்காலும் தட்டினதில்லை யென்று. இராமாயணம், பாரதம், நைடதமுதலிய

காவியங்களால் தெரியவருகிறதுபன்றி, இந்துக்களுடைய தேவர்கள் தங்களுடைய ஸ்திரீகளைக் கீழேவிட மனமில்லாமல், தங்களுடைய தேகங்களில் வைத்துக்கொண்டதாகவும் புராணதிகளிற் சொல்லப் படுகின்றது. சிவன் தனது பாரியைப் பாகத்திலும், மற்றொருபெண்ணைத் தலையிலும் வைத்துக்கொண்டதாகவும், விஷ்ணு மார்பிலும், பிரமன் நாலிலும், இந்திரன் தொடையிலும் தங்களுடைய பத்தினிகளை வைத்துக்கொண்டதாகவும் சொல்லுகிறார்கள். 'குதிரை எட்டடி. பாய் ந்தால்-குட்டி பதினாடி. பாயு' மென்கிற பழமொழிப்படி இந்துக்கள் அவர்களுடைய தேவர்களையும் அரசர்களையும் பார்க்கத் தங்களுடைய ஸ்திரீகள்மேல் அதிகபட்சம்பாராட்டவேண்டியதாயிருக்க, அவர்களை அடிமையோல் நடத்துவது பெரிய பெண்துரோக மல்லவா?

பிரபலமான கவிசரர்களுர், பக்தர்களும் தங்களை நாயகிகளாகவும், கடவுளை நாயகனாகவும் பாவித்து ஸ்தோத்திரங்கள் செய்கிறார்கள்வத்திர சாதாரணபா யிருக்கின்றது. புருஷர்கள் தெய்வத்தை அடைவதற்குக்கூடப் பெண்ஸ்வரூபம காரணமாயிருக்கப் பெண்களைப் புருஷர்கள் நிகர்ஷ்டம் செய்வது தெய்வ சம்பந்தமாகுமா?

மனுஷாவதாரஞ்செய்த கடவுள் அன்றெடுத்த உலகமாதாவும் பெண்தானே. சின்னாட்குமுன் காலஞ்சென்ற இந்தத் தேசமெல்லாம் ஆண்டிருந்த விக்டோரியா என்கிற மகாராணியவர்களும் ஸ்திரீ தானே. இதுவுமன்றி நம்பைப் பததுராதர் உதரத்தில் சுமந்துபெற்றெடுத்துப்பாலூட்டித் தாலாட்டி சீராட்டி வளர்த்த தாய்மார்களும் பெண்களல்லவோ? இரவெல்லங் கண்ணிழித்து அடிக்கடி பால் கொடுத்து மருந்துகொடுத்து, தாங்களுர் மருந்துண்டு பத்தியப் பிடித்து பிள்ளைகளுடைய மலஜலாதிகளை யெல்லாம் சுகித்துத் தங்களுடைய பிராணனெல்லாம் பிள்ளைகளமேல் வைத்து வாசையக்கட்டி வயிற்றைக்கட்டிப் பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்காகத் தாய்மார்கள் படுங்கஷ்டம் இஷ்வனவென்று சொல்லிமுடியுமா?

நாம் கலியாணமாகிவரையில் தாய், தபக்கை முதலானவர்கள் கைகளில் வளருகிறதூர் தவிர தாய்க்குப்பின் தாமதமால் விவாகமானபின்பு பத்தினிகளால் சகல சம்சுகூணையு மடைகிறோ மல்லவா? திரவியமும், கிர்த்தியும், சம்பாதிப்பதில் நாம் நம்முடைய எண்ணமெல்லாஞ் செலுத்துகிறோம். தாய் சகோதரி பத்தினி முதலானவர்கள் நம்முடைய சுகத்தையும், பிரியத்தையும் தேடுவதில் அவர்களுடைய நினைவுகளையெல்லாம் வைக்கிறார்கள். நாம் அவர்களுடைய

கேஷமத்தைக் கருதுவது மிகவுமரிது. அவர்கள் நம்முடைய கேஷமத்தை நினைவாதிகரமில்லை. அவர்களுடைய பேச்செல்லாம் நம்முடைய பேச்சே. அவர்களுடைய நினைவெல்லாம் நம்முடைய நினைவே. அவர்கள் செய்யுந் தேவதாப் பிரார்த்தனைகளெல்லாம் நமக்காகவே. அன்றியும், நாம் நம்முடைய ஊறையும் வீட்டையும்விட்டுச் சிலனாள் பிரிகிறதாயிருந்தால் எவ்வளவோ மனஸ்தாபப்படுகிறோம். நம்முடைய பத்தினிகள் பிறந்த ஊறையும், வீட்டையும் தாய் தந்தை சகோதரர் முதலான பரதூக்களையுமவிட்டு நம்மை நம்பிவருகிறபடியால் அவர்களை மிகவும் பிரிதியாய் நடத்தவேண்டியது நம்முடைய கடமையல்லவா?

பெண்களுக்கு இயற்கையாயுள்ள மாதவிடாய், கற்பம், பிரசவம், பிள்ளைவளாத்கல், பாருஞ்செய்தல், புருஷன், மாமன், மாமி முதலிய யோரை உபசரித்தல், விருந்தோம்பல் முதலாகிய கஷ்டங்களையும் துன்பங்களையும் எற்று நினைந்தால், மண்ணுள் இரங்கும். மலையும் ஒருகுமே! அழைப்பற்றியே 'பெண்ணென்றால் பேயு மிரங்கும்' என்று சொல்லுகிறார்கள். மழை, பனி, வெயில், காற்று முதலியவைகளைத் தன்மேல் தாங்கிக்கொண்டு குஞ்சுகளைச் சிரகுக்குள் வைத்தனைக்கும் பங்நீரால் சநல் கஷ்டஞ்ஞ்நீரங்களையும் ஸ்திரீகள் தாங்கிக்கொண்டு, நகங்களைமட்டிம நமக்குக் கொடுக்கிறார்கள். புருஷர்கள் எவ்வளவுதான்படி தந்தாலும், ஸ்திரீகளுக்குள்ள அடக்கமும்பொறுமையும் சாந்தமும் உண்மையான விசுவாசமும் புருஷர்களுக்கு வருமா? இறந்துபோன பெண்ராதியின் பிரேதத்தை வெளியிலே கொண்டுபோவதற்கு முன்னமே, நாம வேறே பெண் விசாரித்துப் புன்விவாசத்திற்கு அடிபோடுகிறோம்! புருஷவியோகமான ஸ்திரீகள் வேறு கலியாண மில்லாமல் ஆயுள்நாளெல்லாம் போக்குகிறார்களே. சில பெண்கள் புருஷனோடு உடன்கட்டையேறவும் சம்மதித்திருக்கள். சிலபெண்கள் புருஷர்க ளிறந்துபோன துக்கத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் அதே பேக்கடாயிருந்து சில நாளைக்குள் இறந்து புருஷர்களைப் பின்பற்றுகிறார்கள். மேலே நாம சொல்லியபடி, கல்வியில்லாமையாலும் சுபாவ துர்க்குணத்தினாலும், துஷ்ட ஸ்திரீகளும் உலகத்தி லிருக்கிறார்களென்பது வாஸ்தவமே ஆயினும், நல்ல ஸ்திரீகளையும் கெட்ட ஸ்திரீகளையும் எண்ணிப் பார்க்குமிடத்தில், நல்ல ஸ்திரீகளுடைய தொகை அதிகமாயிருக்குமென்று நிச்சயமாகச் சொல்லலாம்.

அந்நிய புருஷர்களுடைய தந்திரங்களால் ஸ்திரீகள் வியபிசாரிகளாகிறார்களென்பதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக "இந்தியன்பினஸ்கோட்"

யென்கிற ஆக்கினுப் பிரபாணசட்டமானது அந்நியஸ்திரிபுறச் சேருகிற புருஷனுக்கு மட்டும் தண்டனைசொல்லி, ஸ்திரிசளுக்குத் தண்டனை சொல்லாமலிருக்கிறது. இதுநியாயவிரோதமாக யிருக்கலாம், சட்ட, சாஸ்திரங்களுக்கெல்லாம் ஸ்திரிசளுக்கு அநுகூலமாக யிருக்கிற தென்பது ஸ்பஷ்டமாக யிருக்கின்றது.

[illegible]

உலகத்தின் நடவடிக்கைகளையெல்லாம் அறிவதற்கு
சர்வதலாக்கியம் எவ்வளவுதான் அவசியம். அதுதான் உலகத்தை
கிறார்கள். ஆழமும் பரிசுஷமும் உடையவர்கள் வெளிப்படையாகச்
செய்கிறார்கள். விந்தையான காரணம், பரிசுஷம் என்பதன் பொருள்
தக்கு வாங்குகிறார்கள். அதுதான் உலகத்தின் உண்மை. அது
அல்லது இன்னொருபடிதான் புன்பக நடக்கிறது. எல்லாவிதமான
வென்றும், தேர்வுகாட்டியாகப் புகுதலும் அதன் சான்றுகள்
சாத்தியமாகவும் நடப்பதற்கும், உலகத்தை எல்லாவிதமான உத்தேசத்தின்
மேன்றுவிசைதமாகி வருகிறது. எல்லாவிதமான சாத்தியத்தின் மீது
மான வித்தியைப் பிற்பாடு அப்படியாகவும் அறிந்த தாய்களும்
நடத்துவது தம்மாய்.

ஸ்திரீயும் புருஷனும் உடனடி உறவுமுறையால் பாருத நேரத்து
டன் எப்பொழுதும் ஒத்து வாழ்கிறதென்று கவியாண சாஸ்திரில்
பிரமாண பூர்வமாக உடன்படிக்கையுடைய உறவுக்கொள்கிறார்கள்.
ஒரு சாக்ஷி அல்லது இரண்டு சாக்ஷிகள் முன்பாக நடக்கிற சமயநிக
ரைய முதலிய நிகர்த்தனைகள் எவ்வளவோ ஊர்ஜிதமாக இருக்க, தெய்வம்
அறிய குரு அறிய சகலஜனங்களும் அறிய வானம்பூமி அறிப ஸ்திரீ

புருஷர்கள் செய்துகொண்ட கலியாண உடன்படிக்கையை மீறி கிரி
யுப்பாரமுப்போல் அவர்கள் அடித்துக்கொள்வதும், புருஷர்கள் பர
ஸ்திரிகமாம்-தாசிகாமாம்-செய்வதும் பரமபாசுகமல்லவா? ஒரு புண்
னியவரான ஒரு தாசி விநாயகி அவளைத் தன் வலையில்மாட்டப் பிரயத்
னம் செய்துபொழுது அந்த மகாபுருஷன் அவளை நோக்கி.

“இக்கவுடலுள் எம்பொறி யின்னுயர் யவு மணஞ்செயும்
அந்தன் னு லென் னிலலம் கன்பொ டரித்தனன் யான்; பொதுப்
பைகொழி யிப்பினு டேய்த்துப் பாரி லென் னுடல் யேறிலை;
சிந்த புலனா னம் பிறிலை; மெனம் தேறிலை; செல்வையே.”

பரமபாசுகமான அநித்த பொதுமாதே! என்னுடைய
உடல் - மனம் - புறநெறிபங்கம் - உயிர் முதலிய யாவையும்கலி
யானாகவுத்திரிப் பட்டியுடைய பாளைகிதந் கொடுத்துவிட்டேன்.
இப்பொழுது உன் பாதேயே உயரோசமுநிலலை; வேறுமனமுநிலலை;
வேறு புன்செயல் பிறுநிலை; உன் னுயரவித்ததாகநிதிநால் கசு -
வது அநிதம புருபாபிபிப்பி - உன் வது பாடலில் சொல்
வப்படுகின்றது. அந்த உத்தரவின்போல் காம நிக்கிரகம்செய்து
சொந்த உயிரைப்பெரிதே, பரமபாசுகமாய்வுளோ புருஷகிரேஷ்
டந்தா, அப்பொழுது உயராய்.

புருஷர் பரமபாசுகமான அநித்த பொதுமாதே! என்னுடைய
உயிர் - மனம் - புறநெறிபங்கம் - உயிர் முதலிய யாவையும்கலி
யானாகவுத்திரிப் பட்டியுடைய பாளைகிதந் கொடுத்துவிட்டேன்.
இப்பொழுது உன் பாதேயே உயரோசமுநிலலை; வேறுமனமுநிலலை;
வேறு புன்செயல் பிறுநிலை; உன் னுயரவித்ததாகநிதிநால் கசு -
வது அநிதம புருபாபிபிப்பி - உன் வது பாடலில் சொல்
வப்படுகின்றது. அந்த உத்தரவின்போல் காம நிக்கிரகம்செய்து
சொந்த உயிரைப்பெரிதே, பரமபாசுகமாய்வுளோ புருஷகிரேஷ்
டந்தா, அப்பொழுது உயராய்.

ஒன்றுக்குறிப்பாக உத்தரவின்போல், அல்லது புருஷன்
மேல் உயராய் - உயிரைப்பெரிதே, பரமபாசுகமாய்வுளோ புருஷகிரேஷ்
டந்தா, அப்பொழுது உயராய்.

டாகிற செளக்கியநஷ்டம் ஆபுசுநஷ்டம் கீர்த்திநஷ்டம் இகபரநஷ்டம் பொருள் நஷ்டம் முதலியவைகளையும் நீனைத்து நீனைத்து மனம் வருந்துவாள்.

புருஷனுடைய துன்மார்க்கத்தை வெளியிலும் சொல்லாமல், அவனையுங்கோபியாமல், அல்லும்பகலும் ஓயாதவிடமும் துக்கமும் பொறாமையுங்கொண்டு சூரியான ஆகாரம் சித்திரையில்லாமல் மனம் புண்ணுகி மடிவாளென்பது நிர்சயமே. சித்திரக்காரர் சுவரில் எழுதும் சித்திரங்களை வந்து பார்க்குர்ப்படி புருஷன் தன்பத்தினியை யழைக்க, அவள் ஆண்சித்திரமாயி நுந்தால் நான் பார்க்கமாட்டேன். பெண்சித்திரமாயி நுந்தால் நான் பார்க்கமாட்டேனென்று உத்தரம் சொன்னதாக நீதியால் கக-ம் அதிகாரம். புருடபாரியரிய ல்பு, உள-வது பாடலில் சொல்லப்படுகின்றது.

“ஓவியர்நீன் சுவரெழுது மோவியத்தைக் கண்ணுறுவான்
தேவியையா னழைத்தவாண் சித்திரமே ஞன்பாரேன்
பாவையர்த முருவெனினீர் பார்க்கமனம் பொறேனென்று
காவிலிழி பங்கையினர் கற்பென்பின் வற்புளதால்.”

சித்திரத்திற்குட பெண்ணுபத்தைப் புருஷர்கள் பார்க்கக்கூடா தென்கிற தீர்க்க வைரக்கியமுள்ள பதினிரதாசிரோபணிகள் தம்முடைய புருஷர்கள் அந்நியஸ்தீர்க்கக் கூடா செய்யும் அக்கிரமங்களை எப்படிச்சகிப்பார்கள்? ஆகையால் தாசிகள்முதலிய ஸ்தீர்க்கைப் புருஷர்கள் சொப்பனத்திலும் நீனைக்காமல் நப்பது சாவோத்தமம்.

புருஷர்கள் வெளியியாபாடங்களும் பலவேலைசெரு முள்ளவாக ளாகையால், அவர்களுக்கு யாதொரு விசனம் வருதலும் சுககூரத்தில் மாறிப்போகும். எப்போதும் மனோவிபாபாபமும இளகின சித்தமும் உள்ள ஸ்திரிகளுக்கு உண்டாகிற வியாசும் சாமானியமல்லவே. அவர்களுடைய மனோவியாதி புருஷனுடைய கருணையென்கிற ஒளஷ தப் பிரயோகத்தினால் தீருமேயெழிய வேறென்றினுந் தீரமாட்டாது. கர்ப்பம் பிரசவமுதலிய பிராண சங்கடமான துன்பங்களில் வருந்துகிறதற்குரிய ஸ்திரிகளை நாமும் உபத்திரவப்படுத்தாமல் அவர்களுடைய துக்கம் நம்முடைய துக்கமாகவும், அவர்களுடைய சந்தோஷம் நம்முடைய சந்தோஷமாகவும் நீனைத்து அன்பு பாராட்ட வேண்டியது நம்முடைய கடமையா யிருக்கின்றது.

சொந்த ஸ்திரிகளை வெறுத்துவிட்டு, பரஸ்திரி நேசஞ்செய்கிற புருஷர்கள் தங்களுடைய புத்திரிகளையும், சகோதரிகளையும், அவர்

சளுடைய புருஷர்கள் கைவிட்டு, மேற்சொன்ன தூர்வியாபாரத்தில் திரிந்தால், தங்களுக்கு எவ்வளவு மனோவியாகுலம் உண்டாகும்? அதைச் சற்று நினைக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறோம்.

இல்லறம், குடும்பம், சமுசாரம் என்று பெருமையாகப் பேசிக் கொள்வதெல்லாம் ஸ்திரீயைப் பற்றியே யொழிய, புருஷனைப் பற்றி யல்லவே! உலகத்தார் கலியாணமில்லாத ஏகாங்கிக்குச் செய்கிற உபநாசத்தைப் பார்க்கிலும் ஒருவன் குடும்பியார்பும் சமுசாரியாயுமிருந்து கஷ்டப்பட்டால், அவன் விஷயத்தில் அதிக பச்சாத்தாபமும் இரக்கமும்வைத்து உபகரிக்கிறார்களோ. இதுவும் ஸ்திரீகளால் வருகிற நன்மைதானே.

அகராதி, நிவாகரம், நிர்ணய முதலிய புஸ்தகங்களில் பெண்சாதிக்ஞர் சொல்லப்பட்ட பல பெயர்களாலும் அவளுடைய அருமையும் பெருமையும விளங்குகின்றன. வீட்டுக்கு உடையவளாதலால், இல், இல்லான், பணியாள், பணவி, கிரகினியென்றும், புருஷனுக்குப் பிரியமுடிகேசமுமுள்ளவளானதால் காதலி, பிரியை என்றும், சகல பந்துவர்க்கங்களைப் பார்க்கிலும் புருஷனுக்கு அதிக உரிமையுள்ளவளானதால், உரிமை, கிழந்தி யென்றும், குடும்பப் பிரதிஷ்டை செய்பவளானதால், குடும்பினி யென்றும், குடும்பப் பாரங்களை யெல்லாம் வகிப்பவர்களாகலால், பாரியென்றும், வீட்டுக்கு எஜமானியானதால், தலைவி, நாயகி யென்றும், பதிவிரதையானதால், பத்தினி யென்றும், இரகசம் இரண்டிலும் புருஷனுக்குத் துணைசெய்பவளானதால், துணையென்றும் பத்தினிக்குப் பல நாமங்கள் உண்டாயிருக்கின்றன.

அப்படியே புருஷனுக்குப் பெண்சாதிமே லிருக்க வேண்டிய அன்பையும ஆவையையும நேருத்தையும் காட்டவேண்டியதற்காக அன்பன், ஆவவன், உரியோன், காதலன், நேசன், பிரிய னென்று புருஷனுக்குப் பலபெயர்கள் உண்டாயிருக்கின்றன. அவலகூடணமே யாவதரிசத்தபோ லிருக்கிறவர்களுக்கு அழகம்மையென்றும் அதர்மத்துக்கு ஆலயமானவனுக்குத் தர்மராயனென்றும் பெயர்கொடுத்ததுபோல, பிரியமென்கிற பிரசக்தியேயில்லாத ஸ்திரீ புருஷர்களுக்கு மேற்கண்ட பெயர்கள் பொருந்துமா? புருஷபாரியர் என்கிற அபிமான மில்லாதவர்களுக்குப் பிரியன், பிரியையென்கிற பெயரைமாற்றி, அப்பிரியன் அப்பிரியை யென்கிற பெயர்களைக் கொடுப்பது உசிதமாயிருக்கின்றது.¹

ஜனங்களுடைய நன்மைக்காக இராசா, மந்திரி முதலானவர்களுக்கு அதிகாரங் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதனால் அந்த விஷயத் தவிர

மற்ற விஷயங்களிலெல்லாம் இராசா, மந்திரி முதலான அதிகாரிகளும் மற்ற ஜனங்களும் ஸமானஸ்தர்கள் தாமே. அப்படியே குடும்ப நன்மைக்காகப் புருஷனுக்கு சீமான் பட்டம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதனால், அந்த விஷயந்தவிர மற்ற விஷயங்களிலெல்லாம் புருஷனுப் பெண்சாதியும் சமானஸ்தர்களாயிருக்கிறார்கள். நாடகத்தில் இராசாவைப் போலப் பட்டம் தரித்துக்கொண்டவனும் அப்படிசாம வேறெங்கேயாவது செல்லுமா? அவனும் அப்படிப் பட்டத்திழங்காப் பட்டம் தானே? தேசநன்மைக்காக இராசா திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டவன் தேசநன்மையில் தவிர வேறு நன்விஷயங்களில் அடிவணைய அதிகாரத்தை எப்படிச் செலுத்தக்கூடாது? அப்படியே குடும்ப நன்மைக்காக நாயகப்பட்டம் தரித்துக்கொண்டவனும் குடும்பினிக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. பூற்றுப் பூற்றுப் பூற்றுப் பூற்று.

ஸ்திரீகளைப் பிரதிபாக அபயநா பெற்றோன்முதலான புருஷர்
களுக்கு எப்படிக்கடமைபோல, அபாயநோஷகிரிபுருத்ருகல் முதலி
கற்பிக்கவேண்டியதாம புருஷர்சொல்லாமல் பாரிபகடமைபாடுந்
கின்றாறு. இந்தத் தேசத்தில் அநிராமியத்தின் பிண்புருத்ருக் களி
பாணமாய்ப் புருஷர்சொல்லாமல் விட்டிற் று வந்தபடியால் அவர்க
ளுக்கு ஹிதோபதேசஞ்ஞெய்துநிபந்திப்பவர்புருஷபாநர் நம் பிர
யாசமாயிராது. ஆகவே, குறியை, மானியை விட்டிடுவதென்பதனு
ஷன் திருத்தித் தன்னுடைய பித்தம்படவாநக சம்பிக்கேற்றே,
சூகூழ்புத்தியும் ஞானமுழுவும் ஸ்திரீகள் விஷயத்தில் புருஷர்
கொஞ்சமகிரமம் எடுத்துக்கொண்டால் அவர்களைப் பிரதிபாகமா
அதிக கல்பமே.

முக்கியமாகப் புரட்சிகள் தாங்களே நடப்பதற்குத் தான் நடந்து
ஸ்திரீகளுக்கும் நல்ல வழிகாட்டலாக இருக்கிறது. (அ) தான் துறந்து செய்
தால், சிலார்கள் ஒன்பது குற்றங்களைச் செய்து அப்பாவுக்குப் பால், உணவு
முத்தவர்களும், படித்தவர்களுமான புரட்சிகள் துன்பார்க்கத் தெரிய
தால், ஒன்றுதெரியாத கிறிஸ்தவ மூலம் விடுதலையும் அரசாபடியே
நடக்க ஆரம்பிப்பார்கள் அல்லவா?

வீட்டுக்குவெளியில் அந்திமர் முன்பாக ஓடுவதும் தங்களுடைய தற்குணங்களைக் காட்டுகிறதில்லை. வெளியில் தங்களுடைய குடும்பப் பணிகளும் சமாளிப்பவர்களும் அநேக இருப்பதனால், தேவதூதர் சட்டை, போர்வை முதலானவைகளால் மூடிக்கொண்டு, புறத்தில் சஞ்சரிப்பதுபோலத் தங்களுடைய சுபாவ குணங்களை மறைத்துக் கொண்டு, கோபயின்மை, இன்சொல், முகவீர்ச்சி, அறங்கூறல் முதலானவைகளை வெளியில் காட்டிவருவதில்லை.

[illegible]

புதுவதி கல் ஸ்திரிகளுந்ரு டம்போடும் கொடுமை செய்வதனால்
புதுவதி கலாசாலை யெழுந்த க் கெட்டுப்போவதற்கு இடமுண்
டாகிறது. காரண தேவியாமைகளை நேசித்ததும், விவோதப்பவர்
களை விடே நிதிக்கூடும் ம வடிவமாயா விருக்கிறது. புதுவதி களு
க் த ஸ்திரிகளிடத்திலும் பிரிப்பில் வாகிட்டால், ஸ்திரிகளுக்கு மட்டும்
புதுவதி களிடம் அப்படியே விதிபுண்டா தும்? திரமாதிகளான ஸ்திரி
கள் அடிகா னாராய் துட்டமென். மம் வியபிராரியெனும் நாயே
பேயேயென் தும் புதுவதி கள தூஷிப்பதனால், “பிரமணம் உன் வாக்
குப்பித்தது” என்பதுபோல, புதுவதி களுடைய வாக்குப் பணித்து
கல் ஸ்திரிகளுந்ரு டம்போடும் கொடுமை செய்வதனால்

ஸ்திரீ மீதான புறநாடிகைகள் வகைகிண்பு அடிப்பது மகாகொடிய வழுக்கமா யிருக்கிறது. அதுமேலும் மதிர்க்கதுபோலவும், எலியைப் புலி எதிர்த்ததுபோலவும், தூப்பலழுவன் ஸ்திரீகளைப் புறநாடிகள் திட்டியடிப்பதனால் புறநாடிகளுக்கே அவமானமல்லாமல் மற்றைய படி அல்லவே. சண்டைக்குப்போய்க் திரும்பின சிப்பாய்களில் ஒரு

பத்தினியை நேசிக்கவேண்டுமென்று, ஒருவரை தன்னுடைய பத்தினியிடத்தில் வினோதராதிரிக்கக்கூடாதென்று வேறும் விதிக்கின்றது. தன்னுடைய பத்தியைப் பிரியாத நேசிப்பதாகக் கவிமானை காலத்தில் புருஷன் முந்தி வாக்குதலுக்கள் செய்திருப்பதால் அநாத வாக்கை நிறைவேற்ற வேண்டியது அவனுடைய முந்தின கடனாய் விருக்கின்றது. ஒருவன் கவிமானை செய்துகொண்டுநுநுதல செய்து கொள்ளாவிருப்பது அவனுடைய இட்டோரத்தில் சரியானது செய்துகொள்வது அநாதியுமே அல்ல. சனிதான் செய்துகொண்ட விருப்பது தோஷமுமில்லை. அனால் கவிமானை செய்துகொண்டவன் யெ வேத வாக்கியங்களுக்கிடையே பெண்சாதினாய் பிரியாத நேசிக்கப் பாக்கியப்பட்டிருக்கிறான். தன்னுடைய தான் பெரிபுதுபோலத் தன்னுடைய பத்தினியை நேசிக்கிறான் பத்தினியை உறிதமானாகியா எதுவோ அவர்களுக்கும் செய்வான். அவருக்கு அவர்களுடைய காரியங்களை ஒருநாளும் செய்யமாட்டான். தான் எப்படி நடவடிக்கைகளை விருக்கின்றனே அப்படியே பெண்சாதினிடையே காரியங்களை உரிவாக்கிக் கொடுத்த யுள்ளவனுமிருப்பான். ஒருவன் தன் பெண்சாதினியை எவ்வளவு பிரியாத நேசிக்கிறனே அவ்வளவு பிரியாதப் பெண்சாதினியும் புருஷனை நேசிப்பாண்டுகளால் பெண்சாதினியை நேசிக்கிற புருஷன் தன்னுடைய தானே நேசிக்குவான் இருக்கிறான். இப்படியாக ஒருவனையொருவர் பிரியாத நேசிக்கிற புருஷனும் பெண்சாதினியும் மகா பாக்கியசாதிகளாய் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு குடும்பம் நேரிட்டாலும் அந்தக் குடும்பத்தை ஒருவரும் உபாசகமாகத் தங்கிக் கொள்வதனால் அந்தக் குடும்பத்தினுடைய பாரம் குறைந்துபோகின்றது. அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டாகிற சந்தேகத்தையே இருவரும் சமமாக அனுபவிப்பதால், அவர்களுடைய சந்தேகம் இரட்டிப்பாகின்றது. அக்கருவாகிய இரட்டிப்பைப் பற்றித் தங்கிய பத ஆபத்துகளும் கவலைகளும் துன்பங்களும் நேரிடுகிறபடியால் அந்தச் சமயத்தில் நமக்குத் திடஞ்சொல்லித் தேற்றவும் சந்தேகங்களுக்கிடையே இருந்து சகிக்கவும் பெண்சாதினியைப்போல நடந்து » ற்ற அனை யார் இருக்கிறார்கள் ? ஸ்திரீயர், புருஷனும் ஒருவரை பொருவன் எவ்வளவு நேசிக்கிறார்களோ அவ்வளவு பிறராலும் அவர்கள் மதிக்கப்படுவார்கள். அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் நேசியாகிட்டால் அவர்களைப் பிறர் மதியார்கள். அவர்களுடைய பிள்ளைகளும் அவர்களை மதியாபலும் அவர்களுடைய சொற்படி நடவடிகளும் தன்னரசு நாடுபோல் கெட்டுப்போவார்களென்பது சந்தேகமா ?

தூதரானால், இரண்டுநாளால், அநேக வருஷகாலம் ஸ்திரீயும் புருஷனும் கூடிவாழ்ந்து வம்சவிர்த்தியும் குடும்பப் பிரதிஷ்டையும் செய்ய வேண்டியவர்க ளானதால், அவர்கள் தரித்திரர்களா யிருந்தா லும் அவர்களை மனமொத்துக் கலந்து வாழ்ந்தே பெரியபாக்கியம், அந்தப் பாதசியாநிலைவிட்டால் மற்றவர்களைப் பாக்கியமெல்லாம் அபாக்கியமொன்றும். அந்தமாம், உடலும் ஆயுந்ரமோஸவும், நகமும் சந்தையோஸவும், மனமும் ஒயிரமோஸவும், புஷும் வாசமுட்போ ஸவும், நகுமும் சமுட்போஸவும் ஸ்திரீ புருஷர்கள் அந்தியோந்திய மாய்க்கடி வாழ்க்கடவர்களா. அப்படி வாழ்ந்தால் இகபரசுகங்களை அனுடவாந்தென்பது உபாயமே.

புருஷன் தரித்தராகத் துன்பமடைந்தால் கற்றுக்கொண்டு வந்தப் பிரதமபந்தி பொன்னாநிமிஷங்கள் முதலிய குடும்ப விசிஷ்ட நிகழ்வுகளும் நடுத்தரவர்க்குள்ளொன்றும் கடமையுட்பட்டிருக்கிறார்கள். ஏனோ லோகலாஸியமும் இரத்தோரத்தின் அநேக தூதியார்களுக்குள் விசுத்திக்கூறும் துன்பம் விவாழ்க்கையுட்கொள்வதற்குமில்லாதபடியால், புருஷன் தாங்கும் தயாநித்தி பொருள் டபரம், காமம், குடி, நஞ் முதலிய தாவிடைந்தவர்க ளினோடு உலாழிக்காமல் ஸ்திரீகளுக் குப் பொருள்மோதது எவர்க்கெவன்படியும் அசுத்தியமா யிருக்கின்ற தது. அப்படி சேர்ந்தது மானநிதாமநாயு டிருக்கின்றது. எப் படி மென்றால், ஒருவநிதிரு அவருடைய நாய், தந்தை, புருஷன் முதலியவர்களால் மொச்சப்போகிற தனமே “வந்திதனம்” அல்லது “பொனதாயகம்” என்பது ஆந்தர்மோதங்கு அவனோ பூர்ண சூதந் தலையெய் றும் பிரதமநபான சூதைய நிப்பாதங்களை நிவர்த்தி செய் பதர் பொருட்டுப் பெண்பாநிதி மூலமாய் ஸ்திரீகளைத்தைப் புருஷன் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுந் தை பசுத்திநில பிற்பாடு முதலும் வட் டியுமாகப் பெண்பாநிதிரு அவன் உத்தரிக்கக் கடவனென்றும் மிதா சூதரம், ஸம் துநாந்திரிகை, மஸ்வதி விலாஸா, வியவகாரமய்யுகம் முத லிய தர்மநாஸ்திரங்கரில் தொலெப்பாட் டிருக்கின்றன. ஸ்திரீகளுக் குப் பிறகாலந்தில உதவுப்பபுக்குப் பிரத்தியேகமாகப் பொருள்வை ய்கவேண்டியது அசுத்தியமென்பதற் கு லோற்கண்ட சாஸ்திரங்களைத் தவிர வேறே சூகூத்யுட் வேண்டுமா? அந்தச் சாஸ்திரவிதியைச் சர்வ சாதாரணமாக இரத்தத்தேரத்தார அனஷ்டானத்துக்குக் கொண்டு வாராவிருப்பது ஸ்திரீகளுடைய தெவர்பாக்கியமா யிருக்கின்றது.

புரோப்பியர்வரும் மகபது மகவதர்களும் கலியாணகாலத்திலா லது அதற்கு முன்னாவது பின்னாவது ஸ்திரீ தனத்தைப்பற்றித் தப்

பாபல் வியவஸ்தை செய்துகொள்ளுகிறார்கள். விதந்தகங்களுக்கு மறு விவாகஞ்செய்கிற சம்பிரதாயமுள்ள பூதோப்பியர்களுமாய் அடியைத் தாங்களே ஸ்திரீ தனத்தைப்பற்றி ஏற்பாடு செய்யுமா கொஞ்ஞவர்க ளானான் ஸ்திரீகளுக்கு மறுவிவாகஞ்செய்கிற சம்பிரதாய மில்லாத இந்தத்தேசத்துப் பிராமணிகள், வேணவர்கள், முதலிகள், செட்டி கள் முதலாகியவர்கள் ஸ்திரீ தனத்தைப்பற்றி எப்படிச் செய்குகொ ள்ளவேண்டியது எவ்வாறு அநந்தியமென்பதா நாம் சொல்லவர் வேண்டுமா ? வெகுதூரத்திற் குப் பிற்பாடு நடக்கவேண்டிய சாதிங் களை யெல்லாம் முன்னமே சிபிட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள். லெர், பக்கா முதலியவர்களை வார்த்துவர்கள் பிற்பாடு எங்காவதிப்பா அனேக பம் உண்டாநாநபடி தருத நாஸகங்கள்படி, பட்டினவர்கள்படி பெற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். அவர்கள் மனமான் திருத்திவைக்கா யிருந்தாலும், சந்திர முரியர்களும, கல்தும் சாவேரிடர், புலவர் பூதி யும் உன்னவையில் சொத்துக்களை அடையவிட ஒழிப்பவர்களுடைய செய்குமொன்றாகிறார்கள். அனேக வாகுகளாகத் துபதிப்பாடு உப யோகமாக வேண்டியவொருவர்களை முன்னமே சொல்லுவது அவசிய துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

கலியாணத்துக்கு நவெகுதாவதற்கு தயார்வமே உண்டான பிள்ளை இன்னான் பெண்ணென்று உபசாரத்தினால் சொல்கொள்ளு கிறார்கள். வியாதியில்லாமல் திடகாத்திடிகளா யிருந்திருந்தாலும் தங்களுக்குப் பிறகாவர் தங்களுடைய தனநாங்களுக்கு உண் டா பாத்ரியஸ்தர்கள் என்பதையும், நவகுதாவதற்குரியவர்களும, தங்களு ளும் நடக்கவேண்டிய உபபந்தியுடைய விதந்தகமாகப் பதிர்த்துவரு துக் கொள்ளுகிறார்கள். உவண்ணமாவப் பின்பு நடக்கவேண்டிய விஷயங்களைல்லாம் முன்னமே அனேகமுதலாக நியாயமாகவுக்கொள் ளுகிறவர்கள் தங்களுடைய பத்திரிகளைப்பட்டுப் பணக்கொடுக்கல், பத் தினி ஜீவவுதியா யிருக்குப்பொழுது புருஷன் யானொரு விவஸ்தை யும் செய்யாமல் இறந்துபோனால் அவன் என்னசெய்வான் ? எங்கே போவான் ? எப்படி ஜீவிப்பான் ? அனேககூடங்கலில் இறந்துபோன தனவாங்களுடைய ஆஸ்திகளை அவர்களுடைய தாயாநி முதலான வர்கள் கட்டிக்கொண்டு அந்தத் தனவாங்களுடைய பத்திரிகளை அந் தரத்தில் விவிவதை நம்பார்க்கவிலையா ? கதாசித்தூ பத்திரிச்சொல், சகோதரர்களும் தாயாநிகளும் இல்லாமல் இறந்துபோகிறவனுடைய சொத்துக்குமட்டும் பத்தினி பாததியஸ்தியாகிறாள். அப்படியில்லா மல் அபாத்தியஸ்தியாய்ப் போகிறவளுடைய கதி அனேககதிதானே.

கொடுப்பது பெரும்பாலும் வழக்கமாக இருக்கிறது. வட ஆற்காடு மாவட்டம் அசாஸ்தியபாடி மிருக்கின்றது. எட்டுவகைக் கலியாணங்களில், பிராமணம், தெய்வம், ஆரியம், யிராஜாபாத்தியம் என்கிற நான்குவகைக் கலியாணங்களும்பட்டி சாஸ்திரப்படி பிராமணர்களுக்குரியவைகளாயும் மற்ற நான்குவகைக் கலியாணங்களும் மற்ற வருணத்தாராளுக்கு உரியவைகளாயும் இருக்கின்றன. புருஷனிடத்தில் யாதொரு பொருளும் வாங்காமல் அக்மினிதாசுத்யாக அவனுக்குக் கன்னிகையைக் கொடுப்பதே பிராமணர்களுக்குரிய ஷட நான்குவகை விவாகம்வரின் தாழ்ப்பியென்று தர்மசாஸ்திரம் விதிக்கின்றது. பொருள் வாங்கிக்கொண்டு பெண்ணைக்கொடுப்பது ஆசுவரிவாகமாயும், அது சாஸ்திரப்படி வைசியர்களுக்கும் சூத்திரர்களுக்கும்பட்டி உரியதாயும் இருக்கின்றது. வைசியர்களும் சூத்திரர்களும் ஆசுவரிவாகம் ஆக்கமாட்டமாய் தள்ளப் பிராமணவிவாகம் செய்கிறார்கள். அப்படியிருக்கப் பிராமணர்கள் தங்களுக்குச் சம்பந்தமில்லாத ஆசுவரிவாகத்தைக் கையாற்றிக்கொண்டு புருஷன் இனத்தாரிடத்தில் கன்னியா பல்கைய வாங்குவது சத்த அக்கிரமமாயும் சாஸ்திரவிரோதமாயும் இருக்கின்றது. பொருள் வாங்கிக்கொண்டு பெண்கொடுக்கிறவர்களுக்கும் கலியாணர்களில் கன்னிகாதானத்துக்கு உரிய மந்திரங்களுக்கும் அஷ்டானந்தர்பாடி அறங்கிருக்கார். இது பிரத்தியக்ஷமான மோசாஸ்வர்ப் பிராமணம்வாய் செய்கிற துர்வழக்கத்தினால் பல தீங்குகள் வள்கின்றன. பெண்ணீட்டுக்காரர்கள் தங்களுக்கு அதிகபணம் வந்திடுவழியைப் பார்க்கிறார்களே தவிர பெண்ணினுடைய கேஷ்டவாத்தை எவ்வளவும் போசிக்கிறதில்லை. பரிதானம் வாங்குகிற நியாயாதிபதிகளாய்க்கூடாதுதங்களுக்கும், க்ரமாக் க்ரமங்களாய் பிராமண உபயகசுக்காரர்களில் எவன் அதிகப்பொருள் கொடுக்கிறதோ அவன் பக்ஷமாய்த் தீர்மானம் செய்வதுபோலவும், ஒரு சொத்தை எவ்வளவுமேவன் யார் அதிகக் கிரயம் கொடுக்கிறதோ அவர்களுக்குக் கிரயம் செய்வதுபோலவும், மாம்சவிக்கிரயம் செய்கிறவர்கள் கொள்ளுகிறவனுடைய யோக்கியதையையாவது வயதைவது அந்தஸ்தையாவது யோசியாமல் எவன் அதிகத்தொகை கொடுக்கிறதோ அவனுக்கே பெண்ணைக்கொடுக்கிறார்கள். ஒருவன் யௌவன புருஷனாயும் குலத்திலும் குணங்களிலும் சிறந்தவனுயிருந்தாலும் அவனைப் பார்க்கிலும் ஒரு விர்த்தாப்பியன் அதிகப் பணம் கொடுக்கிற பட்சத்தில் அவன் அயோக்கியனாயும் ரோகஸ்தனாயும் இருந்தாலும் அவனுக்கே பெண்ணைக் கொடுக்கிறார்கள். 4-5-6-வய

துள்ள பெண்ணை அவளுக்குத் தகப்பனாயும் பாட்டனாயும், சிலசமயம் முப்பாட்டனாயும் இருக்கத்தக்க பிராயமுள்ள ஒரு கிழவனுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அதிக வயதுள்ளவர்களும் அயோக்கியர்களுமே அதிகப் பணங்கொடுக்கச் சம்மதிக்கிறபடியால் அவர்களுக்கே சிறு பிராயமுள்ள பெண்கள் கிடைக்கிறார்கள். அக் காரணத்தைப்பற்றியே “அம்மாள் திரளுவதற்குள் ஐயா உருளுவார்” என்கிற உலகவாக்கியம் உண்டாயிருக்கின்றது. பிராமணர்களில் பெண்கள் ருதுவாகிறதற்கு முன் அவர்களுக்கு விவாகம் செய்யவேண்டுமென்றும் விவாகம் செய்வதற்குமுன் ருதுவாகிற ஸ்திரீ ஜாதிப்பிரஷ்டையென்றும் தர்மசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கச் சிலர் அந்தச்சாஸ்திரத்தைக் கட்டித் துரத்தில் எறிந்துவிட்டு அதிகவயதுள்ள பெண்களுக்கு அதிகப்பணம் வாங்குவதற்காக, 14-15 வயது வரையில் கலியாணம் இல்லாமல் பெண்களை வைத்துக்கொண்டு அவர்களுடைய வயதையும் குறைத்துச் சொல்லிக்கொண்டு பெண்களை ஏலங்கொண்டிருப்பதானந்தி, பெண்கள் ருதுவாகாதபடி ஆகாராதிகளைக் குறைத்து அவர்களைச் சகல அசௌக்கியங்களுக்கும் உட்படுத்துகிறார்கள். அவர்களும் பணத்தக்காடக் காத்திருக்கிறார்கள். ருதுகாலமும் அவர்களுக்காகக் காத்திருக்கிறார்களா? காத்திரா நாகையால் அநேக சமயங்களில் பெண்கள் சலியானதற்கு முன் ருதுவாய்விடுகிறார்கள். அந்த வெட்கங்கேடு வெளியாவாதபடி பகிஷ்டையான பெண்ணை அப்படிப்படுத்தாமல் வீட்டுடனே வைத்துக்கொண்டு தங்களுடைய வர்ணசாரத்தைக் கெடுக்கிறார்கள். அநேகர் சிக்கிரத்தில் பெண்ணைக் கொடுத்துப் பணம் வாங்குவதற்காக அதிபால்யத்தில் பெண்களுக்குக் கலியாணம் செய்கிறார்கள். புருஷன் எப்படிப்பட்டவனென்று பாராமலும், அவனிடத்தில் பெண்கள் க்ஷேமமாயிருக்குமோ அல்லது வருத்தப்படுகிறோ என்பதைநீளையாமலும் தாய்தகப்பன்மார்கள் தங்களுடைய வருமானத்தைமட்டுமே பெரிதாயெண்ணிப் பெண்களைப் பணியிடுவது எவ்வளவுபெரிய அபியாயம்.

ஒருவன் ஏழையாயிருந்தாலும் கன்னியாசுல்கம், கலியாணசசெலவு முதலியவைகளுக்காகச் சுமார் ஆபிரம் வரையில் அவனுக்குச் செலவாகிறபடியால், அதனால் அவனுடைய குடி முழுகிப்போகின்றது. அப்படிப்பட்டவனுக்கு வாழ்க்கைப்படுகிற பெண்ணுக்கு என்னசுகம் உண்டு? “அஷ்டதரித்திரம் ஆத்தான் விடு; அதிலும் தரித்திரம் மாமியார் விடு” என்பதுபோல் புருஷன் செலக்கியமாயிருந்த காலத்தில் அவனிடத்தில் இராமல் எளிய தாய் தகப்பன்மார்களோடு

கூடக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த பெண் அவர்களுக்குத் தன் மூலமாக சௌக்கியம் உண்டாக்குவதில் அவர்களைவிட்டு நீங்கி இனிமேல் கஷ்டப்பட்டுப்போகிற புருஷனுக்கு அவன் வாழ்க்கைப்படுவது எவ்வளவு நிர்ப்பாக்கியம்? புருஷன் பொன்னைக்கொடுத்துப் பெண்டாட்டியைக் கொண்டு திண்டாட்டப்பட்டதை நினைத்து நினைத்து அவளை எப்போதும் சீறுமாறாக நடப்பிக்கொள். அவளுடைய மாமனார் மாமியார் காதலர் முதலானவர்களுக்கும் வரும்போதெல்லாம் “அடிமே என்னை உடைய குழையைக் கெட்டுச் சுவர்களே” என்று சொல்லிச் சொல்லி அவளை உடைய ஏசுவர்கள். இப்படியாக ஸ்திரீகளுக்கும் அடக்கிப்பண்பு வந்திருக்கும் மாய்ஸிவிக்கிரயமே காரணமாயிருக்கின்றது.

பொருள் கொடுத்துப் பெண் கொள்வதனால் புருஷனுக்குண்டாகிற கஷ்டங்களுக்கும் அடிநிலை. உலகத்தில் பணங்கொடுக்க நிர்வாகமில்லாத ஏழ்மையை அதிகமாகப் பின்பிடியாருக்குப் பெண் அருப்பட்டாள். அநேகருக்கும் பணக்கிடக்காமல் ஆபுசகால முழுமையும் பிரபசாரிகளாகவே பிழைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். பிற்பாடு ஒருகூட அவர்களுக்குப் பொருள் அகப்பபட்டாலும் விரிந்தாப்பியம்மேலிட்டு ஸைஸாந்தரபுரத் தகாதவர்களாய்ப் போகிறார்கள். அநேகர் வீட்டிலுள்ளவர்கள், சைந்தவிற்பு கைப்பொருளை யெல்லாம் கலியாணத்துக்கும் கொடுத்துவிட்டு, சந்த ஏழைகளாய்ப் போகிறார்கள். பல பிள்ளைகள் புருஷன் ஒருவன் தனிகொண்டுநீந்தாலும் ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் தனித்தனியே பணங்கொடுத்துக் கலியாணம் செய்வதில் அவனுடைய ஆஸ்தி முழுவதும் தோற்றுவிடுகிறது. ஒருவனுக்கு நாலு பெண்கள் பிறந்தால் அவன் சீமானாகிறது. ஒருவனுக்கு நாலு ஆண்பிள்ளைகள் பிறந்தால் அவன் தரித்திரனாய்ப் போகிறது. தனவர்களுக்குக் கன்னிகாசானமாயாவது அல்லது சொற்ப்பொருளை வாங்கிக் கொண்டாவது சிலர் பெண்கொடுக்கிறார்கள். ஏழைகளிடத்திலும்கூட அதிகப்பணம் கேட்கிறார்கள். வீடு மாடு நிலமுதலிய சொத்துக்களுக்கெல்லாம் கிரயம் நிஷ்கரிஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கன்னியாசலக்கத்துக்கோ கணக்கில்லை. ஒவ்வொருவனும் தன்னுடைய இஷ்டப்படி வாய்கொண்டமட்டும் பணம் கேட்கிறான். நான்கு நூள் பெண்களுக்குக் கிரயம் அதிகரித்து வருவதாகச் சகலரும் முறையிடுகிறார்கள். பிரதமதாரம் கொள்ளுகிறவனிடத்தில் வாங்குகிற பணத்தைப் பார்க்கிலும் இரண்டாந்தாரம் கொள்ளுகிறவனிடத்தில் அதிகப்பணம் வாங்குகிறார்கள். மூன்றாந்தாரக்காரனிடத்தில்

அந்தப் பெண்குழந்தைகளைத் தாய்மார்கள் மடியில்வைத்துப் பரல் கொடுத்துக்கொண்டு மணவரையில் உட்காருகிறார்கள். மாப்பிள்ளையும் சிறுபிள்ளையானதால் மாங்கிலியத்தை மணவரையிலிருக்கிறகுழந்தைக்குக் கட்டுகிறதென்றும் அதன் தாய்க்குக் கட்டுகிறதென்றும் விவரந்தெரியாமல் சிலசமயங்களில் தாட்கழுத்துலே கட்டிவிடுகின்றது. மாப்பிள்ளை மாமியாருக்குத் தாலிட்டின அதிசயத்தைப் பார்த்து யாவரும் சிரித்தாலும் அந்தப் பெண்குழந்தைட்டம் சிரியாமல் அழுதுகொண்டே யிருக்கின்றது. பிள்ளையார் பிடிச்சக் குரங்காய் முடிந்தகதைபோல் கலியாணசம்பிரபந்தத்துக்கு ஆரம்பித்து அழகைக் குரலாய் முடிவது வேடிக்கை ஆல்லவா? அது கமால் அடிபாலவிய விவாஹம் அநுசிதமேயாம்.

இங்கிலீஷ் முதலிய பாஷாந்தா கிரந்தங்கள் புருஷர்களுக்கு ஸ்திரீகள் நடக்கவேண்டிய கிரமங்களைப்பற்றி அப்படியே ஸ்திரீகளுக்குப் புருஷர்கள் நடக்கவேண்டிய கிரமங்களைப்பற்றி விஷயகூலபாதிமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. திரவிடபாஷாநுபபான கிரந்தங்களோட்புஷர்களால் செய்யப்பட்டன வாதலால், அக்கிரந்தகர்த்தர்கள் புருஷர்கள் விஷயத்தில் ஸ்திரீகள் அநுசரிக்கவேண்டிய விதிகளை மட்டுமே நிர்ந்தாகநிணியமாகச் சொல்லி ஸ்திரீகள் விஷயத்தில் புருஷர்கள் அவலப்பிக்கவேண்டிய நெறிகளைச் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டதாக, அந்தக் குறையை நிவர்த்திக்குப்பொருட்டு வசனநுபபான இந்த கிரந்தத்தைச் செய்ததேயொழிய, ஸ்திரீகளிடத்தில் பரிதானவாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்கு நாம் வக்கிலாகத் தீர்வீத்துக்கொண்டு புறப்படவில்லை.

ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்களுடைய புத்திரிகள், சகோதரிகள் முதலானவர்களை அவரவர்களுடைய புருஷர்கள் பிரியமாக நடத்தவேண்டுமென்று விரும்புவார்களே தவிர, துன்பப்பட நடத்த ஒருவரும் சம்பந்திக்கமாட்டார்கள். அந்த விஷயத்தையே நாம் ஸவிஸ்தரமாக எழுதியிருப்பதனால் இதற்காக நம்மைக் கோபிக்கிறவர்களுளாயின், அவர்கள் தங்களுடைய தாய்மார்கள், சகோதரிகள், புத்திரிகள் பத்திரிகள் முதலானவர்களைக் கோபிக்கிறவர்களேயன்றி நம்மைக் கோபிக்கிறவர்க ளல்லரெனத் துணிகிறோம். ஆகையால், இந்த விஷயங்களையெல்லாம் புத்திமான்கள் தீர்க்காலோசனைசெய்து இதிலுள்ள குற்றங்களை நீக்கிக் குணத்தைமாத்நிரல் கிரகித்துக் கொள்வார்களென்று நம்புகிறோம்.—சுபம்.

